

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR PAZARLIKÇI SERİSİ NOVELLASI

akşam yıldızlarının imparatoru

LAURA THALASSA

her
şeytanın
kendi
günü
vardır

akşam yıldızlarının imparatoru

BAŞLANGIÇTA KARANLIK VARDI.

Callie ile tanışmadan ve Pazarlıkçı olmadan önce, bir kâtibin piç oğlu Desmond Flynn vardı: Zayıf bir anneden doğan, biraz büyüyle lanetlenmiş ve kaderinde bir köleyle evlenmek olan o çocuk...

Ancak kaderin aklında başka bir plan vardı.

KARANLIK YOK OLANA DEK.

Arestys'in çorak mağaralarından Somnia sarayına uzanan ve yeryüzünün hile dolu sokaklarında ruh eşini arayan bu hikâyede, Desmond Flynn'in acı ve intikam hırsıyla çıktığı yolun sonunda Akşam Yıldızlarının İmparatoru olmasına şahitlik edeceksiniz.

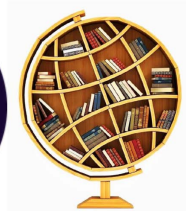

akşam yıldızlarının imparatoru

LAURA THALASSA

BİR PAZARLIKÇI
SERİSİ NOVELLASI

IV

akşam yıldızlarının imparatoru

LAURA THALASSA

BİR PAZARLIKÇI
SERİSİ NOVELLASI

IV

Çeviren: Mehir Kalmış

BAŞLANGIÇ

270 Yıl Önce

Larissa

Diğerleri gibi olmayacaktım.

Etrafım keskin gözlere ve sahte gülümsemelere sahip kadınlarla çevriliydi. Zaman ve tecrübe onları katılaştırmıştı. Onları suçlamıyordum, eğer kendi çocuğumun celladıyla defalarca kez yatmak zorunda kalsaydım ben de öyle olabilirdim. Ancak onlara acısam da güven duymuyordum. Niyetimin ne olduğunu bilselerdi beni bir katilin ellerine bırakırlardı.

Kaçmak için gecenin ilerleyen saatlerine kadar bekledim. Kocamın benim için gelmesinin üstünden uzun zaman geçmişti; beni diğer eşlerinin yanından çekip odasına götürürken gözleri heyecanla parlıyordu. Geri dönüp kokusunun son kalıntılarını da tenimden temizleyene kadar bekledim.

Başımı yastığıma koyduktan sonra beklemeye devam ettim,

İçimi bir umut dalgası doldurdu.

Karanlıkla nasıl savaşırdın? Sahip olduğun ışığı söndürmesini reddederek.

Rüzgârın, beni en sonunda gitmem gereken yere bırakacağını bilerek uzaklara taşımaya izin verdim.

Arada sırada periler çıldırmış gibi cıvıdayarak yanımdan geçiyordu. Bazen de iki çift kanat görüyordum, âşıklar gece göğünde karanlığın pelerini altında buluşuyordu.

Bir zamanlar onları görünce bir şeyler, belki özlem hissedirdim ama şu anda hiçbir şey hissetmiyordum.

Kocam bu düşüncenin kökünü kazıyordu.

Artık hafif rüzgârda süzülürken ara sıra gördüğüm yalnız kanatlarla daha çok ilgileniyordum. Askerler beni arıyordu?

Şişeyi içmeden çok daha önce, arkamda ekmek kırıntıları bırakacağımı biliyordum; geceliğim, cam kabın kendisi. Bir kez koklanması herhangi meraklı bir perinin tam olarak ne içtiğini ve dolayısıyla ne yaptığını anlaması için yeterliydi.

Benim hasta, kızgın kocam kesinlikle bununla ilgili bir şeyler yapacaktı. Yapmak zorunda kalacaktı. Gururu aksine izin vermezdi.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca gökyüzünde yükselirken bir noktada aşağı doğru sürüklenmeye başladım. Parılayan kolumun yeniden belirdiğini gördüm. Saniyeler sonra kolum vücudumun kalanıyla birlikte tamamen katılaşıp sürüklenme önce takla atmaya, sonra da serbest düşüşe döndü.

Aniden içim içgüdüsel bir korkuyla kaplandı. Bunu his-

settiğim anda ise kanatlarım ortaya çıktı. Kâğıt gibi ince, soluk mor renkte parıldıyorlardı. Rüzgârı yakalayarak düşüşümü yavaşlattılar. Gökyüzünden düşmeye devam ediyordum, vücudum havanın daha yoğun olduğu alçak rakımları arıyordu.

Ancak yeterli bir rakıma ulaşınca durabildim.

Gece havası çıplak tenimi ısıırıyordu. Doğduğum günkü kadar çıplaktım, vücudumu yalnızca belime kadar uzanan saçlarım örtüyordu. Simsiyah bukleler gövdemden kayıyor, rüzgârda savruluyordu.

Kıyafetlere ve sığınağa ihtiyacım vardı, ayrıca kimseye görünmemem gerekiyordu.

Bu noktada esir alınmak kesin ölüm anlamına gelirdi. Kesin, *yavaş* bir ölüm. Kocam nezaketiyle tanınan biri değildi.

Elim karnıma gitti.

Her şekilde beni ölüme mahkûm edecekti.

Sakin bir nefes alıp gözlerimi ufka çevirdim. Bunun ötesinde bir yerde Hırsızlar Şehri Barbos vardı. Onun da ötesinde...

Evim.

KISIM I

Başlangıçta, Karanlık Vardı

BÖLÜM 1

Gayrimeşru

257 Yıl Önce

PIÇ.

Piç. Piç. Piç.

Bu çirkin bir kelimeydi, ondan kaçamadığım için oldukça nefret etmeye başladığım bir sözcüktü.

Ben yanlarından geçerken insanların nefeslerinin altından bunu fısıldadıklarını duyuyordum. Bana baktıklarında gözlerinde görüyordum. Bunun için beni itip kakmaktan hoşlanan kasaba çocuklarının ekşi nefesinde kokusunu alıyordum. Parmak eklemlerim, defalarca kez onurum için dövüşmek zorunda kaldığımdan kabuk bağlamıştı.

Ancak en kötüsü, insanların o kelimeyi boş yere kullanmasıydı.

“O Flynn çocuğu yine oğluma saldırdı.”

“Kim?”

“*Bilirsin, şu cılız piç.*”

“*Ah, şu çocuk. Evet.*”

Bu sözcük, *köle* kelimesinden bir ya da iki basamak üstündü. Üstelik, bu unvanı bir utanç nişanesi olarak taşımak zorundaydım.

Arestys Mağaraları’na girdim, tünellerden kıvrılarak geçerken elimdeki mumun titreyen ışığı tek ışık kaynağımdı. Fakat bir önemi yoktu. Işık olsun ya da olmasın, karanlıkta oldukça iyi görebiliyordum.

Evimizin kaba kapısından girerken ruh halim kötüydü. *Tüm krallıktaki süzülen adalar arasında en fakir olanının en kötü bölgesinde yaşayan bir piç.*

Annem kasaba kâtibi olarak çalıştığı işyerinden hâlâ dönmemişti, bu yüzden de mumların uçlarını yeni aldığım şamdanlarla değiştirerek evin içinde dolaştım.

Tüm bu süre boyunca öfkeden kuduruyordum.

Mağara tavanından damlayan her su *damlası* sesi, sayısız tünelden süzülen her soğuk hava cereyanı; hepsi benimle alay ediyordu.

Piç. Piç. Piç.

Masanın üstüne dizilen pancarları alıp mutfağımızdaki kazana attım. Ancak karışıma su ekleyip, ocakta asılı tencerenin altında ateş yaktıktan sonra çatlamış parmak boğumlarımı ovuşturacak kadar gevşeyebilmişim. Bana mı yoksa başkasına mı ait olduğunu bilmediğim kurumuş kan lekeleri tenimi kaplıyordu.

Piç.

Kasabadan eve dönerken arkamdan alay eder gibi söylenen ismi hâlâ duyabiliyordum.

Taze kesiklerin altında eskiler duruyordu. Bektan unvanımı uzun süredir savunmak zorunda kalıyordum. Elbette, beni çileden çıkaran her zaman *piç* kelimesi olmuyordu. Bazen de onun sebep olduğu diğer tüm hakaretler harekete geçmemi sağlıyordu.

Asla fahişe annenden daha fazlası olamayacaksın. Bunu bana bugün bir sokak çocuğu söylemişti. Sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu.

Bunu söylememeliydi.

Bir dahaki sefere bunu söylediğinde, ağzında daha az diş olacak, diye uyarmıştım onu.

O zaman bana inanmamıştı.

Elimi pantolonumun cebine sokup orada duran küçük, kanlı ön dişlere dokundum.

Artık inanıyordu.

Arkamdaki ön kapı açıldığında annem içeri girdi. Ona yaklaşmadan bile eski parşömen gibi koktuğunu ve parmaklarının mürekkep yüzünden kapkara olduğunu biliyordum.

Bir kâtip kelimelerle ağlar, mürekkeple kanar, derdi ben küçükken ve henüz hiçbir şey bilmezken. Bunun doğru olduğunu, onun büyüünün bir parçası olduğunu düşünürdüm. Bu büyüünün ne olduğunu (ve ne olmadığını) gerçekten anlamamdan önceydi.

“Desmond,” dedi bana bitkin bir gülümsemeyle. “Seni özledim.” Konuşmak konusunda kendime güvenemeyerek kısaca başımı salladım.

“Okumanı yaptın mı?” diye sordu.

Bu tanrısız dünyada var olan en fakir periler olabilirdik

ama Larissa Flynn zor kazandığı azıcık parayı da kitaplara harcardı. Asla görmeyeceğim krallıklar ve asla tanışmayacağım insanlar hakkında kitaplar. Asla konuşmayacağım diller ve asla yerine getirmeyeceğim gelenekler hakkında kitaplar. İstediğim ama asla yaşayamayacağım hayatlar hakkında kitaplar.

Ayrıca onun çatısı altında, o sayfalardaki her şeyi öğrenmeye mecburdum.

“Ne anlamı var ki?” diye sordum aslında okuma yaptığımı reddederek. Hayatımı değiştirmeye kararlı bir şekilde her gün o lanet olası kitaplara dönmeden edemiyordum. Hayatımızı.

Annemin gözleri mumlara kaydı.

“*Desmond.*” Beni nazikçe azarlarken sesi kısılmıştı. “Bu sefer kimi dolandırdın?” Bana ne yaptığımı anlam veremiyormuş gibi baktı ancak gözleri haylazca parlıyordu.

Yaptığım anlaşmaları onaylamıyor gibi görünse de onları kurnazca destekliyordu. Başka bir gün olsa ona daha fazla yağ çekebilirdim. Çünkü çoğu zaman ona yardım etmekten keyif alıyordum.

“Fark eder mi?” dedim karıştırmakta olduğum küçük kazanın başında duraksayarak. Pancar gibi kokuyordum ve üzerine sebze suyu sıçrayan giysilerimde kırmızımsı mor bir leke vardı. O mumları takas etmek için iyi bir yemeği feda etmişim, bu yüzden de akşam yemeğinde pancar vardı.

Minnettar olmalıydım. Her zaman bundan çok daha kötüsü olabilirdi. Zihnim dolu ama karnım boş yatağa girdiğim geceler vardı. Üstelik sabah, Sandman’in** en sevdiği kah-

* *Sandman*, Avrupa folklorunda insanları uyutup gözlerine büyülü kum serpererek güzel rüyalar görmelerini sağlayan efsanevi bir karakterdir. (ç.n.)

rolası insanmışım gibi gözlerimde ve ayak parmaklarımın arasında kumla uyanıyordum, böylece tüm kâbus yeniden başlıyordu.

Yoksulluktan nefret ediyordum. Bu diyarın sunabileceği en kötü şeyi hak ediyormuşuz gibi hissetmekten de nefret ediyordum *çünkü*. Ancak her şeyden çok, zor seçimler yapmaktan nefret ediyordum. Kitap mı yoksa yemek mi? Öğrenmek mi yoksa karnımı doyurmak mı?

“Biraz büyü kullanmama izin versen bu bir sorun bile olmazdı,” dedim.

Gücümün derimin altında ve parmak uçlarımda yanıp tutuştuğunu hissedebiliyordum, onu ortaya çıkarmamı bekliyordu.

“Büyü yok.”

“Anne, herkes bizim güçsüz olduğumuzu düşünüyor.” En güçlü periler en fazla büyüü kullananlardı, en zayıf olanlarsa en az kullananlar. Tanıştığım herkes, benim tamamen büyüsüz doğmuş o zavallı, ender ruhlardan biri olduğumu düşünüyordu.

Babasız, *güçsüz* bir peri. Köleler dışında, bu diyarlarda yaşayan biri için en kötü kader bu olabilirdi.

İşin kötü tarafı, oldukça fazla miktarda büyüye sahip olmamdı. Şimdi ergenliğe bu kadar çok yaklaşmışken, büyüünün damarlarımda bir fırtına gibi estiğini hissedebiliyordum. Sırf onu *dizginlemek* için gün geçtikçe artan bir çaba harcamam gerekiyordu.

“Büyü yok,” diye tekrarladı annem. Karıştırma işini benden devralmadan önce çantasını derme çatma masamızın yanına koydu.

“Yani güçlerim olacak ama onları asla kullanmayacak mıyım?” dedim hararetle. Bu bizim eski, yaralı savaşımızdı. “Okuyacağım ama sahip olduğum bilgilerden asla bahsetmeyecek miyim?”

Elime uzanıp başparmağını parmak boğumlarımda gezdirdi. Ardından, “Ayrıca, onu kötüye kullanmadan bu güce sahip olacaksın,” diye ekledi. “Evet, oğlum. Mütevazı ol. Konuş ancak bundan daha çok dinle. Büyünü ve zihnini dizginle.”

Bu da bana sadece kaslarımı bırakıyordu. Annem bunu bile dünyadan saklamamı isterdi.

“Bana piç diyorlar,” diye patladım. “Bunu biliyor muydun?” Gözleri neredeyse algılanamayacak kadar irileşti.

“Bana piç diyorlar, sana da fahişe. Bu yüzden parmak boğumlarım hep kanlı. Senin onurun için kavga ediyorum.” Öfkemin beni ele geçirmeye başlaması sorun yaratan bir durumdu. Ayrıca annemin çatısı altında iki katı kurala göre yaşamak zorundaydım: Bir, asla büyümü kullanmamak ve iki, öfkemi her zaman kontrol altında tutmak. İlkinin uygulamakta iyi olsam da ikincisinde boktan durumdaydım.

Annem koyu renkli pancar tenceremize doğru dönerek, “Sen piç değilsin,” dedi. Bunu o kadar alçak sesle söylemişti ki kaynayan kazan yüzünden neredeyse duyamıyordum.

Ama duymuştum.

Kalbim neredeyse duracaktı.

Ben... piç değil miydim? Gayrimeşru değil miydim? Evrenimin tüm ekseni bir anda yerinden kayıp gitmişti.

“Piç değil miyim?”

Gözleri yavaşça tencereden bana doğru kaydı. Bir anlığına bakışlarında pişmanlık gördüğüme yemin edebilirdim. Bunu bana isteyerek söylememiştii.

“Hayır,” dedi annem sonunda. İfadesi kararlı bir hal almıştı.

Kalp atışlarım endişe verici derecede hızlanmaya başlarken içimde ona inanmamamı söyleyen tuhaf bir dürtü vardı. Bu oğlunuzu bastırmak için yapacağınız türden bir konuşmaydı, bunu gelişigüzel bir şekilde sohbete dahil edemezsiniz.

Daha fazlasını söylemesini bekleyerek ona baktım.

Hiçbir şey söylemedi.

“Gerçekten mi?” diye üsteledim.

Titrek bir nefes aldı. “Evet, Desmond.”

Korkunç hissettiren, umut gibi bir şey içimi kapladı. Piçler trajedi içinde yaşırdı, oğullar ise destanlar içinde. Annemin bütün kitapları bu konuda çok netti.

Ben bir adamın oğluydum. Onun evladı. Erkeklik gururu hızla içimi kaplasa da gerçeklik onu çabucak öldürdü. Hâlâ bekâr bir anne tarafından büyütölen bir çocuktum ve baba-sız bir hayat yaşamıştım. Belki bir piç değildim ama dünya beni hâlâ piç olarak görüyordu ve annemin sırlara olan sevgisine bakılırsa, dünya bugünden sonra bile beni bir piç olarak görmeye devam edecekti. “Öldü mü?”

Nasıl? Hayatımız nasıl bu hale gelmişti?

Bana bakmayı reddederek başını iki yana salladı.

“O halde bizi terk etti.”

“Hayır, oğlum.”

Geriye hangi seçenek kalıyordu ki?

Aklıma gelen tek ihtimalle annemi, çok ama çok fazla sır saklayan ve bana da aynısını yapmayı öğreten alışkan annemi dikkatle inceledim.

“Onu terk ettin,” dedim. *Elbette*. Geriye kalan tek mantıklı cevap buydu.

Annem bana bakmayı reddederek yüzünü buruşturduğunda cevabımı almıştım.

“Onu terk edip beni de yanına aldın.”

Biri mideme taş yığmış gibi hissediyordum. Bu kaybetme hissi neredeyse dayanılmazdı çünkü en başında *kaybedecek* bir şeyim olduğunu bilmiyordum.

“Babam kimdi?”

Annem başını iki yana salladı.

Bu elde etmek için diş skmeme gerek olmayan türden bir zaferdi.

“Söyle bana. Bunu bana borçlusun.” Büyümün serbest kalmak için yalvardığını, derimin altında çırpındığını hissedebiliyordum. Tek ihtiyaım olan şey bir isimdi.

Annem kaşlarını çatarak başını tekrar iki yana salladı.

“Eğer beni *biraz olsun* seviyorsan, bana onun kim olduğunu söylersin.” Sonrasında onu bulabilirdim ve beni oğlu olarak kabul ederdi, böylece bana piç diyen tüm o çocuklar bir babam olduğunu anlardı...

Büyüm yükseldikçe yükseldi. Sırtımda aşağı yukarı sürünerek tenime baskı yaptığını hissedebiliyordum.

“Seni sevdiğim için sana söylemeyeceğim,” dedi sesi gerginlikle yükselirken.

Konuyu burada kapatmam gerekiyordu. Fakat bahsettiğimiz kişi *babamdı*, kimliğimin hayatım boyunca kayıp olan yarısı. Annem bu konuşmanın hiç önemi yokmuş gibi davranıyordu.

“Bu nasıl bir cevap?” dedim öfkeyle, huzursuzluğum öfkeye dönüşüyordu. Gücüm hararetli duygularımın tadıyla kendinden geçiyordu. Sırtıma daha çok baskı yapıyor, bir kaşıntıya dönüşüyordu.

“Desmond,” dedi annem sertçe. “Gerçeği bilseydin, bu senin ölümüne sebep olabilirdi.”

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sırtımda çok ama çok keskin bir baskı vardı!

Babam *kimdi*? Bunu bilmem gerekiyordu!

“Sürekli kendimi eğitmem konusunda gevezelik eden sensin,” diye suçladım onu. “Bilgi en keskin bıçaktır,” dedim söylediklerinden alıntı yaparak. “Buna rağmen, bana babamın kim olduğunu söylemiyorsun.” Sözlerim çatırdarken onlarla birlikte sırt derimin de esnediğini hissetmeye başladım.

Etim parçalandıkça inledim ve büyüm dışarı çıktı. Elimi yakındaki tezgâha yaslayarak büyünün bedenime uyguladığı güçle eğilmek zorunda kaldım.

Kanatlarım çıkıyor, diye düşündüm soğukkanlılıkla. Sırtım zonkluyor, büyümle karıncalanıyordu ve bu tam olarak acı verici olmamasına rağmen pek de hoş bir his sayılmazdı. Gücüm beni tüketiyor, görüşümü karartarak vücudumun sarsılmasına neden oluyordu.

Böyle olacağını bilmiyordum.

Annemin tüm dikkatini üstüme yöneltmek için yüzünü kazandan bana doğru çevirdiğini görmesem de hissettim. Azarlanma vaktim gelmek üzereydi. Beni tutarken vücudu kasıldı.

Büyü dalgaları arasında derin derin nefes aldım.

Bunca zaman içinde kanatlarım neden şimdi çıkmak zorundaydı?

Sırtımı çekiştirirken ağır hissettirmeleri gerekiyordu ama büyüm onları sanki suyun içindelermiş gibi bir ağırlıkta havada tutuyordu.

Odayı odak noktama getirmeye çalışarak gözlerimi kırpıptırdım. Görüşüm bir anlığına keskinleştğinde annemi net bir şekilde gördüm.

Kanatlarıma bakarken gözleri kocaman açılmıştı. Geriye doğru sarsak bir adım attığında neredeyse sıcak kazana çarpıyordu.

“Onun kanatlarına sahipsin,” derken sesi kulağa son derece korkmuş geliyordu.

Vücudu odağımdan çıkarken dikkatim istemeden içime odaklandı. Bu konuşmayı bitirmeye kararlı bir şekilde içimdeki güce karşı savaştım.

“*Kimin kanatlarına?*” diye sordum, sesim çok uzaklardan geliyormuş gibi duyuluyordu. Başka bir odadaymışım gibi hissediyordum. Büyüm içimde *güm güm, güm güm, güm güm* atıyordu.

Annemin verdiği cevabı duymadım. Bunun sebebi onun hiç konuşmamış olması mıydı, yoksa kulaklarımı sağır eden gücün *uğultusu* muydu tam olarak emin değildim.

“Söylersen Ölümsüz Tanrılar’a yemin ederim ki asla kimseye söylemem.”

Gücüm zayıflamaya başlıyor, karanlık gözlerimin önünden çekiliyordu. Annemi seçebildiğimde bana kasabalıların kiyle aynı acıma dolu bakışı attığını gördüm.

“Oğlum, bu tutabileceğin bir yemin değil,” dedi hafifçe, sesi çatlıyordu. Yüzündeki dehşet ve acıma yerini daha umutsuz, daha perişan bir ifadeye bırakmıştı.

Bana cevabı söylemeyecekti, bugün ve yüz ifadesine bakılırsa muhtemelen yakın bir zamanda da değil. Alaylara ve hakaretlere yıllarca katlanmama göz yumacaktı! Hepsi beni koruyabilmesi içindi. Sanki ben savunmasız bir bebekmişim gibi!

Öfkem içimde hızla yükselirken gücümü de beraberinde sürüklüyordu.

...Sen artık bir adamsın...

Öyleydim. Kanatlarım bunu yeterince kanıtlıyordu. Kanatlarım ve kendi kendini inşa eden büyüüm görüşümü bir kez daha kararttı. Kanatlarım o kadar genişti ki, sıkışık odamızda onları tam olarak açamıyordum bile.

Çok fazla büyü.

Ayaklarımın üzerinde sendeledim. Öfkem gücümü kuvvetlendiriyor, aynı zamanda gücüm de öfkemi anlaşılabilir derecede şiddetlendiriyordu.

Kontrol edemiyorum.

Kontrolümü kaybetmeden bir saniye önce, büyüümün bedenim için çok büyük ve iradem için çok güçlü olduğunu biliyordum.

Ve sonra, damarlarımda hapsolmuş fırtına esaretinden kurtuldu.

“Söyle bana.” Sesim gürlüyor, gücüm odanın içinde dalgalanıyordu. Yemek masamız yerde kayarken sandalyeler yuvarlanıp gitti. Kazanımızın üzerinde asılı duran mutfak gereçleri şimdi odanın diğer ucuna uçuyor ve basit, taştan yapılma tabaklarımız karşıdaki duvara çarpıyordu.

Gücümün onu yalnızca birkaç adım geri tökezletmeyi başarması, annemin ne kadar güçlü olduğunu kanıtlıyordu. Karanlık gücüm onun etrafında dolandı. Büyümü gerçekten *görebiliyordum*, kapkaranlık duman dallarına benziyordu.

Büyümü odanın içinde serbest bıraktığım anda, gücüm bedenimin üzerindeki etkisini gevşetti. Yeniden net düşünebilmeye başlamıştım.

Öfkenin yerini korku aldı. Daha önce annemle hiç böyle konuşmamıştım. Gücümün tasmaşını asla gevşetmemiştim ancak daha önce bana hiç bu kadar *uçsuz bucaksız* hissettirmemişti.

Hâlâ büyümü önümde görebiliyordum. Annemin boğazını çevreliyor, tenine sızıyordu.

Boğazının kımıldanışını izlerken midem bulandı.

Ben ne yapmıştım?

...Bilmiyor musun?...

...Hissedemiyor musun?...

...Onu cevap vermeye mecbur bıraktın...

Tanrıların kemikleri aşkına. Şimdi onu hayali bir uzuv gibi hissedebiliyordum. Büyüm annemin vücudundan geçerek sırrı içinden çekip çıkarıyordu.

Gözlerinde bir şey titredi; endişe verici, korkuya benzer bir şey.

Benden korkuyordu.

Kelimelerle savaşırken boğazı düğümlendi. Fakat en sonunda yenildi.

“Senin baban, Galleghar Nyx.”

BÖLÜM 2

Gölge Kral

254 Yıl Önce

“*GELİYORLAR.*” Annem fırtına gibi evimize girerken mağaramızın kapısını çarparak kapattı.

“Kimler?” Okuduğum kitabı kapatıp ayaklarımı masanın kenarından çektim. Ayaklarımı masamıza uzatmamam gerekiyordu ve normalde bunun için bir sürü laf işitirdim ama bugün annem bunu fark etmemişti bile.

“Babanın adamları.”

Kolumdan tutup beni evimizin arka köşelerine, odalarımızın olduğu yere doğru sürüklerken anneme korkuyla baktım. Evimizin her odasında, içinde yaşadığımız mağarayı diğerlerinden yalıtmak için bir kapı ya da yapay bir duvar bulunuyordu. Arestys’in tüm kalbi, neredeyse ada boyunca uzanan bir mağara labirentiydi. Ben bile tüm mağaraları ezbere bilmiyordum ve tüm hayatımı onların içinde geçirmiştım.

“Kralın adamları neden geliyor?” diye sordum sesim endişeyle derinleşirken.

Duygularını kontrol et, dedim kendime ama kafamın içinde duyduğum şey annemin sesiydi. Periler için güç ve duygu bir bütündü. Birinin kontrolünü kaybedersen, diğeri-ninkini de kaybedersin.

Üstelik kralın adamları geliyorsa, kontrolümü kaybetmeyi göze alamazdım.

Üç yıl önce, annemin zorba Gece Kralı Galleghar Nyx’in benim babam *olduğunu* itiraf ettiği günden beri, onunla yeniden bir araya gelme hayallerimi mühürlemiştim. Piç olmak, onun oğlu olmaktan daha iyiydi.

Galleghar Nyx güçlü bir adamdı. Zalim, güçlü bir adam. Seni asla fark etmemesini umacağın türden bir adam.

“Birisi kanatlarını görmüş,” dedi annem.

Yutkundum. Belirgin, *lanet olası* kanatlarım. Periler genelinde ejderhaların ve iblislerin pençe uçlu kanatlarına sahip olmazdı. Aslında, bu özelliği paylaşan belirli tek bir peri soyu vardı: Kraliyet soyu.

Babamın kanatlarını miras alma talihsizliğini yaşamıştım.

Ardından, “Onları ihbar etmiş olmalılar,” diye devam etti.

Korku midemden aşağı doğru kıvrıldı. Bunu ben yapmıştım. Son üç yıldır kanatlarımı saklıyordum ama bazen üzerinde çalıştığım kontrol bile kayıp gidiyordu.

“Özür dilerim,” dedim elimi beyaz saçlarımdan geçirerek. Kelimeler kulağa anlamsız geliyordu. Bir hata için özür dilerdin, oysa bu basit bir hatadan çok daha büyüktü.

Çok fazla kavgaya bulaşmış ve çok sayıda güzel kadının

peşinden uzun süre bakmıştım. Kanatlarımı tetikleyen şeylerle kendimi defalarca kez kışkırtmıştım.

Ayrıca geçen hafta o köylü kızı... onları görmüştü. Onları görmüştü ve az kalsın koşup köyün yaşlılarına söyleyecekti. Onu ancak bir pazarlık yaparak durdurabilmişim. Ay ışığı ve kalp şeklindeki asteroitlerden yapılmış bir bileklik karşılığında kızın sessizliği.

Büyü kullanamıyordum ama anlaşma yapmakta ustalaşmıştım.

Böylece tatlı aya, ışığın birazını benimle paylaşana kadar güneşle ilgili hikâyeler fısıldamış ve kalpler karşılığında da kâinata özümü tattırmıştım. Bunlar tam dört gün sürmüştü ama o köylü kızına göklerden gelen bileziğini almıştım.

Görünüşe göre her şey boşunaydı. Pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmeden önceki o dört gün içinde kız birine söylemiş olmalıydı. Ne de olsa, Gece Krallığı'nın vârisine her gün rastlamıyordunuz.

Annem, “Olduğun kişi için özür dileme,” dedi, kesinlikle benim hatam olan bir şeyi üstlenmeme izin vermiyordu. Beni odasına sürükledikten sonra kapıyı arkasından kapattı.

“Güçlerin uyanmaya devam ediyor mu?” diye sordu konuyu değiştirerek.

Başımla onayladım. Kanatlarım çıkmadan önce de güçlüydüm ve o gece büyümün büyük bir bölümünü kazanmıştım ancak o zamandan beri, güçlerim içimde durmadan geliyordu.

Annemin bana attığı bakış hem gururlu hem de endişe doluydu. “Oğlum, sen zaten güçlüsün. Henüz babanın pen-

çelerinden kaçacak kadar güçlü değilsin ama bir gün... Bir gün, tam olarak onun korktuğu şey olabilirsin.”

Söyledikleriyle ne yapacağımı bilmiyordum. Başka bir zamanda övgüleriyle gururlanabilirdim ama şu anda... bozulmuş et gibi mideme oturuyorlardı.

Elimi bırakıp hurda yatağına doğru ilerledi. Yatağı bir kenara ittikten sonra altındaki zemine baktı. Bakışlarını takip ederek engebeli, kayalık yüzeye baktım. Birkaç toz zerresi dışında görülecek bir şey yoktu.

Annem elini öne doğru uzatarak alçak sesle birkaç kelime mırıldandı. Büyüsünün ondan çekildiğini hissederken kollarım karıncalanıyordu. Yer bir serap gibi parıldadı, ardından parlaklık kayboldu ve yerine kocaman bir çukur açıldı. Çukurun içinde de...

“Anne...”

Neredeyse ağzına kadar doldurulmuş olan madeni para dağına donakalmış halde bakıyordum. Bazıları bakır, bazıları gümüş olsa da çoğu altındı. Aralarına dağılmış, yaşam gücüyle dolup taşan kabaca işlenmiş değerli taşlar vardı.

*Lapis viventem**. Simyacı taşları.

“Ne... Bütün bunlar da ne?” diye sordum.

Burada bir kâtibin kazandığından çok daha fazla para vardı. Annem her ne yapıyorsa, işi yalnızca Arestys’in geçmişini karalamakla sınırlı değildi.

Annem hazineye baktı. “Senin,” dedi bakışlarını bana çevirerek.

Sözleri göğsüme bir darbe gibi indi. Tüm bu parayı... benim için mi biriktirmişti?

* Latince’de yaşam taşı anlamına gelir. (ç.n.)

Başımı iki yana salladım. Periler, arkasında başka bir şey neden olmadan böyle hediyeler vermezdi. Çocuklarına bile.

Bu lanetli bir büyüymüş gibi hissettiriyordu.

“Almayacağım.”

“*Alacaksın, oğlum,*” dedi annem. “Mirasının geri kalanıyla birlikte.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Daha fazlası da mı vardı?

Sabit bir şekilde bana bakıyordu. “Sırlarım.”

Kalbim gümbür gümbür atarken söylemek üzere olduğu şeyi duymak istemiyordum çünkü *sırlar tek bir ruhun saklaması içindi.*

Gözlerimi kapatıp başımı tekrar tekrar salladım. En katı kurallardan birini çiğnemesinin ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordum. Bana *mirasını* vermesinin. Bu uğursuz bir kelimeydi.

“Desmond,” dedi omzuma dokunup beni hafifçe sarsarken. “Benim yetiştirdiğim adam nerede? Şu anda benim için güçlü olmana ihtiyacım var.”

Gözlerim onun sözleriyle açıldığında sessizce ona bu yolu seçmemesi için yalvardım ama bakışlarımı görmezden geldi.

“Gün Kralı bana bir iyilik borçlu. Bu parayı al ve kendine sığınacak bir yer satın al.”

Sığınacak bir yer mi? Gün Krallığı’nda mı? Geceyi bir daha asla görmemeye mecbur kalmak mı?

“Paranı kabul etmezse, ona Larissa Flynn ve Galleghar Nyx’in çocuğu olduğunu söyle. Gerekirse ona kanatlarını göster. O zaman seni reddetmez.”

“Ancak sen de benimle gelersen,” dedim. Çünkü işin kilit noktası buymuş gibi görünüyordu: Güvende ol ama anneni terk et. Bunu yapmayacaktım.

Yanağımı avuçladı. “Gelemem, oğlum. Ben kaderimi uzun zaman önce belirledim.”

Anlamadığımda gözlerimi kısarak ona baktım.

“Dikkatli dinle,” dedi annem. “Çünkü bunu yalnızca bir kez söyleyecek kadar zamanım var. Babanı sevmedim, onu hiçbir zaman sevmedim,” diye devam etti.

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz hareketsiz kaldım. Birçok kez ona bunu, babamın pençelerine nasıl düştüğünü sorduğumu hayal etmişim. Zeki, prensip sahibi annemin, eş koleksiyonu yapan ve çocuklarını öldüren Gölge Kral’la nasıl ilgilenebildiğini anlamıyordum.

“Bir zamanlar benim adım Eurielle D’Asteria’ydı. İlk başta, kralın casuslarından biriydim,” diye itiraf etti.

Annem? Bir casus? Üstelik farklı bir ismi mi vardı?

Sırlar, tek bir ruhun saklaması içindir. Bir casus için uygun bir slogandı.

“Ona doğrudan cevap vermedim,” diye devam etti. “Bu yüzden onlarca yıl boyunca hiç yüz yüze gelmedik. Krala yönelik bir suikast girişimini önleyene kadar beni hiç görmedi.”

Annem kralın hayatını kurtarmıştı. Bu gerçek ağzımda acı bir tat bırakıyordu. Toprağımızı yöneten yaratıktan daha çok kurtarılmaya değer olan sokak çocukları vardı.

“Galleghar, başarıım adına bana şahsen madalya vermek için beni saraya davet etti.” Gözleri uzaklara daldı. Başını

iki yana salladı. “Gitmemem gerektiğini bilmeliydim ama gittim. O gün o toplantıya bir casus olarak girdim ancak günün sonunda unvanım ve görevlerim elimden alındı, haremine teslim edildim.”

Kaşlarımı kaldırarak, “Neden?” diye sordum şaşkınlıkla. Okuduğum şeylere göre, periler sadece bir gün içinde eş seçemezlerdi. Bazıları buna kendini adamadan önce yüzyıllar boyunca birbirlerinin etrafında dönerdi.

Annem omuz silkti. “Bana hiç söylemedi.”

Yani annemi hayatından koparmış ve onu kendisinin olması için zorlamıştı. Bu düşünce tüylerimi diken diken ediyordu.

Ben o birlikteliğin bir ürünüydüm.

“Uzun yıllar, uzun ve yalnız yıllar boyunca onunla birlikteydim. Ta ki bir gün işler değişene kadar.

“Galleghar cariyelerine fazla özgürlük tanımaz; ancak bir keresinde, saray duvarlarının dışındaki gezici panayırın tadını çıkarırken bir kâhin bana geleceğimden bir parça anlattı.”

Annem duraksadı. Ardından, “Bana, ‘Çaresiz kaldığın anda ne yapacağını bileceksin ve dünya bunun için sana minnettar olacak,’ dedi.

“Hamile olduğumu öğrendiğim güne kadar kâhinin sözlerini unutmuştum. Ancak o zaman geldiğinde söylediklerini hatırladım. O haklıydı, ne yapacağımı biliyordum. Kaçmak için hayatımdan yüzlerce yıl sattım ve sonunda kralın sarayından, onun burnunun dibindeyken kaçtım. Sonrasında buraya geldim, o zamandan beri buradayım.”

Annem hayatından yüzlerce yıl mı satmıştı?

Yüzümün yan tarafını sıktı. “Artık biliyorsun, kaderim bugünden çok daha önce belirlendi, oğlum.”

Kalbim gittikçe sıkışıyordu. Bir yıldızın ölürken böyle hissettiğini hayal ettim, sevdiği ve olduğu her şey onu ittirerek içindeki hayatı ezip geçiyormuş gibi.

Annemin ellerinin arasındaki başımı iki yana salladım. Gözlerim yanmaya başlıyordu ama onun söylediklerini tam olarak algılayamayacak kadar şoktaydım.

Yüzümü kendine doğru çekti. “Kanatlarını sakla, öfke-ne hâkim ol ve düşmanlarından başlayarak dünya hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğren,” diye fısıldadı. “Kimseye güvenme ve hepsinden de önce, sırlarını asla paylaşma.”

254 Yıl Önce

MAĞARALARDA YANKILANAN ayak seslerini duyduğumuzda annem hâlâ yüzümü avuçlarının arasında tutuyordu.

Birbirimize hiddetli bir bakış attık.

Babamın adamları buradaydı.

“Mirasının arasında her şeyi içine alacak şekilde büyülenmiş bir çanta var. Ben askerleri oyalarken toplayabildiğini topla ve sonrasında buradan git.” Evimizin arkasındaki tünel labirentine açılan kapıyı başıyla işaret etti.

Başımı iki yana salladım. “Ancak sen de benimle gelersen,” diye üsteledim inatla.

“Desmond,” dedi sakince. “Sen bir kralın oğlusun. Bir zorbanın krallığının meşru vârisi. Sadece benim ya da senin

için değil, diyarımız için hayatta kalman gerekiyor. Anlıyor musun?”

“*Dur,*” dedim boğuk bir sesle çünkü anlıyordum ama anlamak istemiyordum.

Beni serbest bıraktı ve yatak odasından oturma odamıza açılan kapıya doğru geri geri adımlayarak ilerledi. “Seni seviyorum oğlum. Karanlık yok olana dek seveceğim.”

Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Şu ana kadar, bu benim hayatımdı. Bu kaygan ve rutubetli mağara duvarları, bu mütevazı ev, bu esrarengiz anne. Yıllardır bu hayata içerliyordum ama şimdi, tam da her şeyi kaybedebileceğim anda, bu düşünceye katlanamadığımı fark ediyordum. Ne annemin fedakârlığı ne benim lanetli durumum ne de bu hayat; ne kadar kasvetli olursa olsun, bir şekilde bizim gibiler için fazla iyi olduğundan tüm bunların hızla sona erme olasılığı.

Para sandığına baktım. Annemin uğruna çalıştığı yılların değeri olan servetti bu, bir gün beni ve yalnız beni kurtarabilmek içindi.

Aniden bunu, bunlardan herhangi birini kabul edemeyeceğimi fark ettiğimde annem neredeyse kapıya ulaşmıştı.

Ondan önce o askerlere ulaşman gerek.

Büyümü çağırdığımda sanki başından beri onu kullanıyormuşum gibi güç içimde yükseldi. Yıllarca onu reddetmiştim ama bunca zaman sonra bile beni terk etmemişti.

Gücümle nasıl başa çıkacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak bu pek önemli değilmiş gibi görünüyordu. Tek yapmam gereken annemi durdurmak için emir vermektir, sonrasında büyüüm bana karşılık veriyordu.

Bir an için, bir adamdım. Bir sonraki anda ise deri, kemik ve kaslarım kan kaybetmeye başladı. Benden geriye kalan tek şey bilinçli bir düşünceydi. Aniden karanlıkla bir olmuş-tum.

Odanın diğer köşesine ilerleyip annemle dışarıdaki kapı arasında yeniden belirmeden önce bunu yapabildiğime (geceye dönüşebildiğime) şaşırarak ya da korkacak zamanım bile olmamıştı. Bedenim yeniden bir adam şeklini alıyordu.

Beni gördüğünde annemin gözleri irileşti.

“Özür dilerim,” dedim elim kapı koluna giderken. Uzak-tan askerlerin botlarının giderek artan sesini duyabiliyordum. “Fakat sen bir korkak yetiştirmedin.”

Tepki vermesine fırsat bırakmadan kapıyı açarak sıvış-tım.

Kapıyı sürgüle.

Gücüm bir kez daha bana uyum sağlamak için yükselirken kapı çarparak kapandı ve arkamdan mühürlendi.

Büyümü kullanmanın bu kadar kolay olmasına neredeyse gülecektim. Her zaman yapmak zorunda olduğum gibi onu kontrol altına almaktan çok daha kolaydı.

“Desmond!” Kapı kolunu sarsarken annemin boğuk sesi paniğe kapılmış gibi çıkıyordu. Kapıya büyüler yaparken onun gücü benimkine çarpıyordu ama büyü konusunda tecrübeli olmasam bile ondan daha güçlü olduğumu anlayabiliyordum. Çok daha güçlüydüm. O kapı yakın zamanda yerinden kıpırdamayacaktı.

Şimdi odasının arkasından kaçmak zorunda kalacak olan annemdi ve babamın adamlarıyla yüzleşecek olan bendim.

Güzel.

Nasılsa benim peşimdelerci.

254 Yıl Önce

ARKAMDAN, annemin odasının kapısı gıcırdadı.

“*Desmond!*” diye bağırdı yeniden.

Onu görmezden gelerek oturma odamızı geçip ön kapıya doğru ilerledim. Askerlerin ayak seslerini hâlâ duyabiliyordum ve seslerine bakılırsa henüz evimize ulaşmamışlardı.

Ön kapımızı açtığımda, evimizin önündeki karanlık tünelin diğer ucundaki rutubetli geçitten aşağı inen bir asker taburu gördüm. İşte o zaman; ancak o zaman bir planım olmadığını fark ettim.

Üniformalı adamlar ve kadınlar beni görür görmez tünden aşağıya, evimize doğru koşmaya başladı ve elleri kılıçlarına gitti. Bu medeni bir ziyaret olmayacaktı. O anda, damarlarımda kralın kanının akmasının bir ölüm cezası olduğunu gerçekten anlıyordum.

Fakat bu aynı zamanda beni güçlü kılıyordu. Çok güçlü.

Omuzlarımı dikleştirip duruşumu düzelttim. Annem bugün kendini feda etmeyecekti. Benim için değil.

Durdur onları.

Büyüm içimden fırlayıp mağara boyunca dalgalandı ve ışığı bükerek askerlere çarptı.

Askerlerin ayakları yerden kesildi ve sonrasında sırtüstü yere düştüler, kesilmiş ağaçlar gibi devrildiler. Kimse yerden kalkmadı.

Ardından gelen sessizlik sağır ediciydi.

Ben... onları öldürmüş müydüm?

Fakat ben onlara bakarken biri kolunu hareket ettirdi, bir diğeryse nefes verdi.

Kaslarım gevşedi. Baygınlardı ama ölmemişlerdi.

Geri çekilip evime döndüm, kapıyı kapatmak için elim yerine gücümü kullandım.

Gitme vakti.

Oturma odasından annemin yatak odasına doğru ilerledim. Ancak elimi kapı koluna koyduğumda etrafın sessiz olduğunu fark ettim. Fazla sessiz.

Kapıyı açarken içimi bir huzursuzluk kaplamıştı.

Bunun haricinde annemin odası aynen bıraktığım gibiydi, üç şey dışında: Mirasım yine gizlenmişti, arka kapı açıktı ve annem gitmişti.

Kaçtı, dedim kendi kendime. Fakat ensemdeki tüyler diken dikendi ve havada...

Düşmanca bir büyüünün kokusu vardı.

Bu kez, daha emir aklımdan geçmeden karanlıkla bir oldum. Annemin odasında kaybolup hemen arka kapının önünde yeniden belirdim.

Kısa bir mesafeden sesler duyabiliyordum ve anneminki de o seslerden biriydi.

Soğuk, rahatsız edici korku midemde kök salıyor, içimde bir sarmaşık gibi yayılıyordu.

Dikkatli bir şekilde yeniden karanlıkla bütünleştim. Bir anda yok olup bir an sonra yapışkan, taşlaşmış bir sütunun arkasında vücut buldum.

Durduğum yerden annemi görebiliyordum, sırtı bana dönüktü ve onun karşısında da...

Kanım buz kesti.

Saçımı, gözlerimi ve çenemi başka bir adamın taşıdığını gördüm. Hakkında o kadar çok şey okumuştum ki, tanıdığım bir adammış gibi hissediyordum. Sonunda tiksitmeye başladığım bir adamdı.

Babam, Galleghar Nyx, Gece Kralı.

254 Yıl Önce

DİYARIMIZIN zorba kralına bakıyordum.

Galleghar'ın beyaz saçları yüzünü halelerle çevreliyor; parmaklarını birçok kez içlerinden geçirmiş gibi görünüyordu. Siyah kıyafeti yoğun bir şekilde altınla süslenmişti, botları o kadar iyi cilalanmıştı ki ayna gibi parlıyordu.

Yüzü acımasız derecede yakışıklıydı ve heybetli duruşundan sadece büyümlü bir yeteneğe sahip olmadığı, aynı zamanda fiziksel olarak da baskın olduğu aşikârdı.

...canavar adam...

...bebekleri öldürüyor...

...masumlara işkence ediyor...

...ölümlüleri avlıyor...

...karanlığı bile ağlatıyor...

Gölgeler dedikodu yapıyordu, onların bile krallarına saygıları yoktu.

Galleghar'ın etrafında peri ışıkları havada asılı duruyor-

du ama ben onun karanlıkta görmek için ışığa ihtiyacı olmadığı izlenimine kapılmıştım.

“Eurielle D’asteria,” dedi Galleghar. “Kayan yıldızım.”

Kelimelerden miydi, yoksa sesinden mi bilmiyordum ama kanım donmuştu.

“On altı yıl boyunca benden kaçtın.” Gözleri onu içine çekiyordu.

Anneme nasıl baktığını gördüğümde içimdeki koruma içgüdüğü alevlendi. Sanki ona sahip olmak istiyormuş gibi bakıyordu.

“Her yeri aradım. Herkesi sorguladım. Her ipucunu takip ettim. Fakat hepsi çıkmaz sokaklardı.” Gözlerini annemden ayırmadan içeride volta atmaya başladı. “En sevdiğim karım, ben yanına gittikten yarım saat sonra sarayımdan kayboldu ve sanki hiç var olmamış gibiydi.” Parmaklarını şıklatarak sanki ortadan kaybolma eylemini göstermek ister gibi avuçlarını açtı.

Annem cevap vermiyor, yalnızca kralı izliyordu.

“Hatta ailenin, arkadaşlarının, benden önce hayatında olan herhangi birinin izini sürmeye çalıştığımda aslında hiç var olmadıklarını gördüm. Onlar hayali insanlar için uydu-
rulmuş sahte isimlerdi. Kraliyet sarayında çalışan bir casusun yalanlar üzerine kurulu bir özgeçmişi olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı bir hayal et. Benim karım olan bir casus.”

“*Beni seçen sendin*, Galleghar,” dedi annem kısık sesle. Sonunda sessizliğini bozmuştu.

Galleghar bir kahkaha attı, dünyalar bu korkunç sesle

titremiş olmalıydı. “Öyle yaptım, değil mi?” Gülümsemesi kayboldu. “Zeki yaratıkları seviyorum ve sen ne de zekiydin. Beni kandırmak bir geceni aldı.” İşaretparmağını havaya kaldırdı. “Yalnızca bir.”

Anneme doğru birkaç adım yaklaşırken ayak sesleri mağarada yankılanıyordu. Yalnızca etrafındaki havaya ve arkasındaki (tam olarak kanatlarının olması gereken yerde) kararına şekline bakarak aynı anda hem öfkeli hem de neşeli olduğunu anlayabiliyordum.

“Bilmem gerekirdi,” diye devam etti. “Sır saklamayı ne kadar sevdiğin konusunda beni uyarmıştın.” Gözlerini kıstı. “Özellikle merak ettiğim bir sır var. Anlarsın ya, birkaç gün önce senin nerede olduğunu bildiren bir rapor elime geçtiğinde...” Bir adım daha yaklaşırken sesi tehditkâr bir tonda alçaldı. “Bir oğlum olduğu yazıyordu.”

Vücudum kaskatı kesildi, korku damarlarımda kükrüyordu. Büyüm, tenimin altından bedenime baskı yaparak özgür kalmak için yalvarıyordu.

Harekete geçmem, annemi kurtarmam gerekiyordu ama rivayete göre, Gece Kralı var olan en güçlü perilerden biriydi. Onu yenmemin hiçbir yolu yoktu. Fakat tereddüt ettiğim her saniye, boşa harcanan başka bir andı. Annemle birlikte buradan nasıl çıkabilirdim ki?

“Eee?” diye üsteledi. “Bu doğru mu?”

Görebildiğim küçücük alandan bile annemin çenesini kaldırdığını anlayabiliyordum. “Benim sözümün ne anlamı var, Galleghar? Bir yalancı olduğum konusunda çoktan hemfikir olmadık mı?”

Gece Kralı kurnazca onu izledi. Bir şey yapmak üzereydi, hissedebiliyordum. Gözlerinin ardında bastırılmış çok fazla öfke vardı ve onu serbest bırakmak istiyordu. Onu serbest bırakmaya *ihtiyacı vardı*.

Tam ortaya çıkıyordum ki, Galleghar gözlerini annemden çekip etrafımızı çevreleyen mağaraya baktı. Bakışları mağaranın benim bulunduğum bölümüne dönmeden hemen önce sütunun arkasına saklandım. Ancak kötü niyetleri her neyse, onları dizginledi.

“Yani, bunca zamandır burada mıydın? Arestys Mağaraları’nda? Seni hiç bulamamış olmama şaşmamalı. En aşağılık köle bile isteyerek kendini bu bok çukuruna hapsetmez.”

“Seni oldukça yaralamış olmalı,” dedi annem titreyen sesiyle. “Burayı sana tercih ettiğimi bilmek.”

Galleghar’ın bakışları ona doğru döndü. Bir anlığına ona gözlerini dikerek baktıktan sonra bileğini oynattı. Büyüsü anneme doğru patladığında onu acımasızca mağaranın zeminine fırlattı.

Kalbimin bir anlığına durduğuna yemin edebilirdim, sonra öfke içimde yükselerek korkumu bastırdı. Öfke damarlarımda akıyordu, kandan daha yoğundu.

Kimse anneme elini süremez.

Sütunun arkasından çıkarken büyüm gölgeleri etrafımda topladı.

“Buraya seni öldürmeyi planlayarak geldim,” diye devam etti kral. Anneme o kadar odaklanmıştı ki gözünün önünde olmama rağmen beni görmüyordu. Gözleri sadece onun üzerindeydi.

Elini annemin saçlarına atıp başını kaldırarak yüzüne bakmasını sağladı. “Fakat tekrar düşündüm de, belki yaşamana izin veririm. Belki de her gece içine girecek olan adamı seçmene izin veririm.”

Gücüm gittikçe yükseldi, gazabım onu besliyordu. Bir adım attım, ardından bir adım daha ilerledim ama ikisi de beni fark etmedi. Gözleri yalnızca birbirlerini görüyordu.

Annem kralın suratına doğru kahkahalarla güldü, tehdidiyle alay ediyordu. “Bana eşlik eden sen olmadığın sürece cezayı memnuniyetle karşılarım.”

Kolumdaki tüyler diken diken oldu. Annemin hem sözleri hem de sesi farklı geliyordu. Onun her zaman narin olduğunu düşünmüştüm ama değildi. Tanrım, öyle biri olmadığı benim için daha önce hiç olmadığı kadar netti. Kim olmak istiyorsa o oluyordu; sevgi dolu bir anne, kraliyet casusu, ayak direyen cariye, sakar kâtip. Tüm maskelerinin altında ise erkekleri titreten bir kadın vardı.

Onun sözlerinden en az benim kadar şok olan kral geri çekildi. Şok geçtiği anda, yüzünün zalim çizgilerinin keskinleştiğini gördüm. Öfkesi benimkine çok benziyordu. Yüzeyin hemen altında çalkalanarak güç topluyordu.

Yıllar önce öfkemin kontrolünü kaybettiğimde ve gücüm serbest kaldığında annemin bana o kadar korku dolu bakmasına, bana kontrol ihtiyacını aşlamış olmasına şaşırmmamak gerekiyordu. Benim ancak şimdi görebildiğim şeyi görmüştü...

Ben babamın oğluydum.

“Ben olmadığım sürece mi?” dedi Galleghar. “Bu mu

yani? Kölelere ve hırsızlara hizmet etmeye alışkın mısın?” Öfkesi artıyordu. “Belki de eğer ben o kadar kötüysen, o halde bu onur bana bahşedilmeli.” Eli kemerine uzandığında ancak buraya kadar dayanabilmişim.

Ne yaptığımı bilmeden karanlığın içinde ilerledim. Babamın önünde vücut bulduğumda bedenim hâlâ ileriye doğru savruluyordu, yumruğumu geriye doğru kaldırdım. Bir an sonrasında ise yumruğumu kükreyerek yüzüne geçirdim. Tüm öfkemi, korkumu ve gücümün sağlıklı bir dozunu bu darbeye aktarmışım.

Galleghar havada uçtu ve sırtı bir sütuna çarptı.

Annemi alıp kaçmak istiyordum ama o benim babamdı. Onu aşağılayan, tehdit eden, *döven* babam. Bir zamanlar hasretini çektiğim babaydı. Annemin beni koruduğu adamdı. Damarlarımda lanetli kanı dolaşan adamdı.

O güçlü, çürümüş kanımızı hissediyordum. Beni gaddar olmam, başladığım şeyi bitirmem için kışkırtıyordu. Hâlâ büyüme direnmek için öfkemi çok az da olsa kontrol edebiliyordum.

Omuzlarımı dikleştirdiğimde kanatlarım açıldı.

“*Desmond*,” dedi annem arkamdan. “*Yapma*.”

Onu görmezden gelerek babamın yanına gittim, doğrulup oturmasını izlerken karanlık etrafımda toplanıyordu. Ağzının kenarından sızan kanı sildiği sırada ona doğru adım attım.

Bana baktı, ardından gözleri kanatlarıma doğru kaydı. “Demek söylentiler doğruymuş.” Bakışları zayıf ve ince olduğunu bildiğim bedenimde, en sonunda da yüzümde gezindi. “Bakılacak pek bir şeyin olmaması ne yazık.”

Çenem kasılsa da hiçbir şey söylemedim.

Göz göze geldiğimizde öfke, derimizin altında bir nehir gibi akıyordu.

Sonunda babam zalimce gülümsedi. “Evet, sen gerçekten benim oğlumsun. Bu güç korkunç bir yük, değil mi?”

İstesem de ona cevap verebileceğimden emin değildim. Beni yutmadan önce bütün büyüü serbest bırakmam gerekiyordu.

Annemin eli omzumu kavrayarak büyüü bozdu. “Bırak onu, Desmond,” dedi sessizce. Fakat yeterince sessiz değildi.

Kralın gözleri anneme kaydı. “Beni bırakmak mı?” diye sordu. Sırtırken gözleri biraz kısıldı. “İkinizden birinin benden ikinci kez kaçmasına izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?”

Babam bir an önümdeyken, sonraki an kayboldu.

İrkildim.

Benim gücümün aynısı.

Annemin eli omzumdan çekilmeden önce düşünmek için sahip olduğum tek an buydu.

Arkama döndüğümde annemin arkasında duran ve boğazına bir bıçak dayamış olan kralı gördüm.

Galleghar tereddüt etmedi. Tepki verebileceğimden daha hızlı bir şekilde, bıçağı onun narin boynuna sapladı ve bu dünyada değer verdiğim tek kişinin boğazını kesti.

Zaman durmuş gibiydi. *Her şey durmuştu.*

Tüm hayatım bu tek ana, bu tek korkunç ana yoğunlaştı. Gerçek olamazdı. Bunların hiçbirisi gerçek olamazdı.

Garip bir kolye gibi boğazından aşağı akan kan değildi. Annemin şaşırılmış yüzü ya da yarasından sızan tıkanmış ne-

fesi değildi. Babamın memnun ifadesi ve gazap dolu gözleri değildi.

Bu... bu mümkün olamazdı.

Birdenbire, zaman hayata geri döndü ve bunun mümkün olduğunun farkına vardım. Bu gerçektir. Ölüm böyle görünüyor. Gerçek, sonsuz kayıp böyle hissettiriyordu.

Ben hâlâ solmakta olan o yıldızdım; tüm büyüm, tüm kederim, tüm öfkem ve korkum içime baskı yapıyordu. Hepsinin baskısı dayanılmaz hale gelene kadar arttı. Mağara onunla birlikte karardı.

Anneme bakarken yüzümden akan sıcak gözyaşlarını güçlükle hissedebiliyordum.

Gözlerim babama kaydı.

Her şey sustu; acım, gücüm, ölmekte olan kalbim. Sadece nefes alıp verdiğimi duyabiliyordum.

Ardından büyüm infilak etti.

254 Yıl Önce

GÜCÜM ETRAFIMDA infilak ettiğinde şok dalga dalga yayıldı. Babamın bana korku dolu gözlerle bakmak için yalnızca bir saniyesi olmuştu, sonra göz açıp kapayıncaya kadar mağaraları terk etti.

Büyüm yoluna çıkan her şeyi buharlaştırıyordu. Kayalar, molozlar, büyüdüğüm ev, annemin benim için biriktirdiği servet, ön kapımızın dışında hâlâ baygın yatan askerler, son on altı yıldır evim dediğim tüneller; hepsi büyüm dokunduğu anda dağılıyordu. Hiç var olmamış gibi gidiyordu.

Saçım ve kıyafetlerim etrafımda savruluyor, gücümün girdabına kapılıyordu. Büyüm hâlâ içimde akmaya devam ediyordu. Sağır edici kükremesinden başka bir şey duymıyordum. Kulaklarımda, kafamda, kalbimde. Öfkemden daha hızlı büyüyor, ıstırabımdan daha fazla kabarıyor ve gururumdan daha derine iniyordu. O bir denizdi ve ben onun içinde boğuluyordum. O uçuruma, o karanlık, çok karanlık uçuruma doğru gitgide daha derine çekiliyordum.

Tam beni tüketmek üzere olduğunu hissettiğim anda büyü yok oldu.

Birkaç saniye boyunca yapabildiğim tek şey sık nefesler almaktı. Ciğerlerime girip çıkan havanın ılık sesi, ardından gelen ürkütücü sessizlikte sağır ediciydi.

Ayaklarımda üzerinde sallandım, etrafımdaki manzaraya bakarken gözlerimi kırıştırdım.

Gitmişti. Her şey... gitmişti. Mağaralar, askerler, kral.

Penceresiz bir evde yaşadığım onca yıl boyunca hasretini çektiğim gökyüzüne baktım.

Sonra gözlerim anneme takıldı. Gücümün dokunmadığı tek şey oydu.

Fakat o bile ölmüştü.

Ona doğru sendeleyip yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Onu kendime çekip vücudunu kollarımın arasına aldım. Güzel, menekşe rengi gözleri hiçbir şey görmeden bana bakarken boynundaki kesik açılmıştı.

“Hayır anne...” Sesim kısıldı.

Birkaç saniye içinde kanı kollarımı kapladı ve kıyafetlerimi lekeledi. Bu gerçek olamazdı.

Gözlerim boynundaki yaraya kaydı. Büyümün onu iyileştirmesini dileyerek titreyen elimi üzerine bastırdım. Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedim ve aynı sonucu aldım. Belki tüm gücümü daha önce tüketmiştim, belki bir şifacı değildim.

Belki de sadece her şey için çok geçti.

Garip, sözsüz bir ses gırtlığımdan yukarı tırmandı. Çünkü artık çok *geçti*. Nabız yoktu, soluk yoktu, hayat yoktu.

Gitmişti. *O gitmişti*.

Üstümde yıldızlar parılıyordu.

O gitmişti ve yıldızlar hâlâ parlıyordu.

Acı dolu bir çığlık attım, sonra bir daha ve bir kez daha.

Ardından çığlıklarım hıçkırıklara dönüştü. Başımı dağılmış vücudunun üzerine eğdim ve onu yakınımda tuttum. Yapabilseydim, kalbimi söküp çıkarırdım. Canım çok acıyordu.

Yüzümü annemin boynuna gömdüm. Çoktan kurumuş kanının yanağıma ve saçlarıma bulaştığını hissediyordum.

Onu ne kadar süre kollarımda tuttuğumu bilmiyordum. Saatler veya dakikalar geçmiş olabilirdi. Kederim farkı ayırt etmemi engelliyordu. Bir noktada hıçkırıklarım azaldı ve yerini ağır, ağırlı bir uyuşukluk aldı.

Sonra derim karıncalanmaya başladı.

Sırtımda sert bakışlar hissettiğimde omuzlarım gerildi. Oraya bakmadan bile kasaba halkının incelemeye geldiğini anlamıştım. Kanatlarım hâlâ dışarıdaydı. Annemse hâlâ kucağımdaydı. Hâlâ ölüydü.

Artık bir önemi yoktu. Artık hiçbirisi önemli değildi. Annem yoktu, evim yoktu, servetim yoktu, geleceğim yoktu.

İnsanlar arkamda fısıldaşmaya başladı, meraklarını ve korkularını hissedebiliyordum. Tüm hayatım boyunca benim bir piç; zavallı, büyüsüz bir piç olduğumu düşünmüşlerdi. Ancak şimdi benim gerçek soyumu ve gücümü görüyorlardı.

Sadece bir gün önce, bu bana hıncımı almış gibi hissettirirdi. Şimdiyse bakışları davetsiz hissettiriyordu.

İçlerinden biri krala mesaj göndermişti. Ona benden bahsetmişti. Onlardan biri buna *neden olmuştu*. O köylü kızı mıydı, babası mıydı yoksa görmemesi gereken bir şey gören bir başkası mıydı? Krala yaşadığımı söylemişlerdi. Kralın benim peşinden geleceğini, ona söyledikleri şeyin bizi mahvedeceğini elbette biliyorlardı.

Yavaşça ayağa kalktım, annem hâlâ kollarımdaydı. Onlara bakmak için arkama döndüm.

“Bunu kim yaptı?” diye sordum yavaşça. Gözlerim toplanan kalabalığın üzerinde geziniyordu. “Krala ben ve annem hakkında kim yazdı?”

Kimse konuşmuyordu ancak topluluğun çoğu huzursuzca kıpırdanırken bakışları hem benim hem de birbirlerinin üzerinde gidip geliyordu.

“*Bunu kim yaptı?*” diye bağırdım tekrar, gücüm içimden dışarı fırladı. Büyüm onları yere sererken periler çılgılık atıyordu.

Belirgin kanatlarım açıldı. Hayatımda bir kez olsun, onları kasıtlı olarak açıkta tutuyordum. Kanatlarımı henüz görmemiş olanlar şimdi uzun uzun bakıyorlardı. Gözlerinin korkuyla büyüdüğünü gördüm.

Kimse öne çıkmadı. Her birinin yüzüne baktım ve işte o an, olduğumu düşündükleri çocuğun bir illüzyon olduğunun hep birlikte farkına vardık. Tüm bu zaman boyunca onlar tarla faresiydi, bense çimenlerde yatan engerektim.

“Annemin mezarı üzerine yemin ederim,” dedim sesim gecenin içinde çınlarken. “Bunu hanginizin yaptığını bulacağım ve *size bunu ödeteceğim*.” Sözlerimle yer sarsılırken insanlar yeniden nefeslerini tuttu, yüzleri dehşet içindeydi.

Başımı kaldırıp yıldızlara baktım. Bedelini ödemesi gereken bir peri daha vardı. Öfkemin büyük kısmını hak eden biri.

Daha fazla düşünmeden dizlerimi büktüm ve gökyüzüne fırladım, annem hâlâ kollarımın arasındaydı. Kanatlarım sırtımda çırpınırken hayatımda ilk kez onları uçmaya zorluyordum.

Kanatlarım beni havaya doğru fırlatırken dişlerimi sık-tım, başta katıksız irade gücüm ve biraz da büyü beni havada tutuyordu. Ancak sonra içgüdülerim devreye girdi ve bunu yüzlerce kez yapmışım gibi kanatlarım hareket etmeye başladı.

Tepemdeki yıldızlara doğru ilerledim. Küçük hayallerle dolu küçük insanların olduğu küçük kasabama dönüp bakmadım.

Hataların düzeltilmesi gerekiyordu. Bir kral bedelini ödemeliydi.

Diyarlar intikamımın karşısında devrilecekti.

BÖLÜM 3

Hafif Ölüm Melekleri

ANNEMİ TOPRAĞA vermem bir günümü, onu terk etmemse başka bir günümü aldı.

Yeni hayat tanrıçasına adanmış en eski tapınaklardan biri olan Lyra'nın harabeleri arasında yatıyordu, bedeni Lyra'nın solmayan çiçeklerinin arasına gömülüydü. Kadim tanrıçanın hikâyesi her zaman annemin favorilerinden biri olmuştu.

Çenemi sımsıkı kenetleyerek yeni örtülmüş toprağa baktım.

Burada, Flora diyarında isimsiz bir mezara gömülmemesi gerekiyordu. Fakat Arestys'e geri dönemezdim ve annemle paylaştığım tek ev orasıydı. Bu yüzden, onu yalnızca okuduğum kitaplardan bildiğim topraklarda son uykusuna bıraktım.

Mezarından uzağa uçtuğum ve aramızdaki mesafe arttığı sürece, öfkem ve acım da içimde yanıp kavruluyordu.

Kimliğimin parçalandığını; daha sert, daha soğuk bir

şeye dönüştüğünü hissediyordum. Artık kalbimde yumuşaklığa yer yoktu. Var oluşumun yalnızca ama yalnızca tek bir nedeni vardı: Kralı öldürmek.

Annem Gün Krallığı'na sığınmamı istemişti ancak bu her şeyden önce, annemin onlara vermem için bir servet biriktirdiği zamanlardaydı. Şimdi beş parasızken krallığın beni yanına alma şansı neydi?

Cevabı zaten biliyordum.

İhtiyacım olmasaydı parayı biriktirmezdi.

Bu da demek oluyordu ki, birikimlerinin son on dört yılı boyunca pancar yahnisiyle geçinmemiz ve Arestys'in mağaralarında uyumamız tamamen boşunaydı. Her. Şey. Boşunaydı.

Bu adaletsizlik içimi yakıyordu.

Ben aranan bir adamdım ve gidecek yerim yoktu...

Bir şey fark ettiğimde kanatlarım neredeyse bir çırpınmanın ortasında donup kalıyordu.

Elbette.

Eli kanlı, meteliksiz bir periyi ağırlayabilecek bir yer *vardı*. Şiddetin ve intikamın doğduğu yer.

Hırsızlar Şehri. Barbos.

254 Yıl Önce

BARBOS'TA ADI çıkmış bir barda oturmuş, paramın yettiği son biranın dibini içiyordum. Cebimde bir öğün yemekten daha fazlasını karşılayacak kadar para yoktu. Bu gece

bir çatı katında uyumam gerekecekti ve kimsenin beni sabaha kadar fark etmemesini umacaktım.

Etrafıma, mekânın duvarlarına asılmış renkli peri ışıklarına ve kalabalık salona baktım. Arkadaş grupları masaların etrafında toplanmıştı, gözleri her şeyi görüyordu ve gülümsemeleri biraz fazla kurnazdı.

Hırsızların arasında oturuyordum.

Bir zamanlar böyle bir yere gelmeyi nasıl da hayal ederdim! Büyürken tek istediğim dünyayı görmek ve çok uzun zamandır hakkında bir şeyler okuduğum hayatları yaşamaktı. Şimdiyse Memnos'un lanetli dileklerinden birini dilemiş gibi hissediyordum. Sana istediğin her şeyi veren ancak dileğini bir lütuftan çok bir yük olacak şekilde bozacak türden bir lanetti bu.

Yarı transparan bluz giyen bir peri kadın bara girdiğinde, neredeyse biramdan aldığım yudumda boğulacaktım. Yürümüyor, adeta içeride süzülüyordu, gözleri dışarıdaki yıldızlardan daha parlaktı. Yapmam gerektiğini bilsem de bakışlarımı ondan ayıramıyordum.

Parmaklarını yapışkan yüzeylerde kaydırarak masaların arasından sıyrıldı. Bakışlarımı hissetmiş olmalıydı çünkü sonrasında gözleri bana doğru kayd. Gülümsediğinde bu görüntü o kadar şok ediciydi ki, ona uzun uzun bakmaya devam ettim. Arestys'de görünüşüme ve insanlara istediklerini verme tutku- ma rağmen, hiçbir kadının ilk partner tercihi ben olmamıştım. Kimse adanın en güçsüz perisine açıkça ilgi göstermek istemiyordu. Her zaman köylü kızların kendilerini cesur hissettiklerinde yapmaktan hoşlandıkları bir hata oluyordum.

Kadın masama gelmeden önce iki büyük bira bardağı taşıyan şık görünümlü bir peri karşımdaki koltuğa atlayarak beni hayallerimden sıyırdı.

Adam öne doğru eğildi. “Güven bana, bu tür bir arkadaşlık istemezsin,” dedi başıyla kadını işaret ederek. Omzunun üzerinden kadına, “Siktir git, Kaelie. Bu herif senin sunduğun şeye para vermeyecek,” dedi.

Para vermek mi?

Kadının gülümsemesi bir somurtmaya dönüştü. “Kahretsin, Vale. Bunun için bana borçlusun.”

Barın diğer müdavimleri bizi görmezden geldi. Sanırım bu Barbos’ta dikkate alınacak bir tartışma değildi.

Vale ona bakmak için koltuğunda döndü. “Defol git,” dedi. “Parası yok ve senin oğullarından daha küçük, yoksa bunu göremeyecek kadar kör müsün?”

Kaelie, ona Gece Kralı’nı bile öldürebilecek bir bakış atarak yanımızdan geçip gitti. Kaslı bir peri onu belinden yakalayıp kucığına çekene kadar tavernanın içinde daireler çizdi.

Vale bana dönüp içkisinden bir yudum alarak rahatça oturacağı bir pozisyona geçti.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

İfademi fark etti. “Hiç fahişe görmedin mi?”

Hayır, görmemiştim ama konumuz bu değildi.

“Neden burada oturuyorsun?” diye sordum.

İkinci birasını bana uzattı. “Yalnız görünüyorsun, kardeşim.”

Kaşlarımı çattım. Ben onun kardeşi değildim. Benim kar-

deşlerim Gece Krallığı'nın her yerine dağılmış sığ mezarlarda yatıyorlardı ve ailemden kalan son kişiyi de bir gün önce gömmüştüm.

Bana uzattığı bira bardağına baktım.

“Al, bunu sen iç,” dedi beni ikna etmeye çalışırcasına.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

Vale koltuğuna yaslanırken tahta sandalye gıcırdadı. “Arkadaşlık.”

Kendi satın aldığım bira bardağını kavradım. “İstediğin arkadaşlıksa, Kaelie'nin teklifini kabul etmeliydin.”

Kaba bir kahkaha attı. “Tabii, eğer Kaelie'nin teklifini kabul etseydim haftalar boyunca taşaklarımı kaşıyor ve kurtulmaları için eski tanrılarınıza dua ediyor olurdum.” Kupa-yı bana doğru biraz daha itti. “İç.”

Gözlerim önce bardağa, sonra da ona kaydı. Bir bebek değildim, içkiden bir yudum aldığım da bu adama borçlu kalacağımı bilecek kadar pazarlık yapmayı biliyordum.

Bardağı ona doğru ittim.

Öne doğru eğilip bardağı bana geri iterken, “Bir teklifim var,” dedi.

“Şimdi de bana uygunsuz şeyler mi teklif ediyorsun?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

“Hazır cevap birisin,” dedi Vale. “Bu iyi... çok iyi. Dinle, senin gibileri daha önce gördüm. Evin neredeyse oraya dönemeyeceğini biliyorum.”

Zihnimde annemin yaşamının son anları yeniden canlanırken biraz gerildim. Bakışlarım Vale'e odaklanırken beni bu kadar iyi okuyabilmesi sinirimi bozuyordu.

“Paraya ihtiyacın olduğunu da biliyorum,” diye ekledi Vale. “Sana yardım etmek istiyorum.”

Yapış yapış masanın üzerindeki bira bardağını iki elim arasında kaydardım. “Kimse bana yardım etmek istemez,” dedim. “Beni daha iyi tanısaydın, bunu anlardın.”

Vale etrafına bakınarak boğazını temizledi. “Pekâlâ uka-la, seninle lafı dolandırmadan konuşacağım,” dedi sesini alçaltarak. “Sana son derece yasadışı ve mal taşımayı içeren bir iş ayarlayabilirim. İyi para kazanacaksın.”

Nihayet, biraz gerçek bir şey söylüyordu.

“İlgini çeker mi?” diye sordu.

Bardağı kaydırmayı bırakıp ellerimi sabit tuttum. Artık boş olan içki bardağıma bakarken seçeneklerimi tartmaya çalıştım. Fakat hiç seçeneğim yoktu. Üstelik, eğer Gölge Kral’ın kanunları çiğnenecekse bu iş bana uyardı.

Kafamı kaldırıp Vale’e baktım. “Belki.”

254 Yıl Önce

İKİ SAAT SONRA, Vale beni barın sokağındaki bir malikâneye götürdü. Ev adanın kıyısı boyunca uzanıyor, arka cephesi ise boş gece göğüne bakıyordu.

“Biz buralarda Hafif Ölüm Melekleri ya da Kardeşlik olarak biliniriz,” diye açıkladı Vale. “Gece Krallığı’nın iyi insanlarına başka türlü elde edemeyecekleri bazı *kolaylıkları* sağlayabilen bir grup adamız. Burası da genel merkezimiz.” Önümüzdeki evi işaret etti.

Sarmaşıklarla kaplı duvarları üzerimde yükselen devasa eve, sığ su birikintilerini dalgalandıran ılık gece havasına ve göğe doğru uzanan yapraklı palmiyelere baktım.

Vale etrafımdaki etkileyici zenginliği sindirmeme izin verdi, malikânenin dışında gereğinden fazla oyalanma karşı çıkmadı. İfadesiz bir yüzle ona baktım. Annemin onca yıl boyunca içime işlediği kontrol şimdi işe yarıyordu. Çünkü etkilenmişim, hem etkilenmişim hem de şu anda boyumu aşacak bir işe bulaşıyordum. Ben sadece Arestysli zavallı bir çocuktum, Ötedünya'yla tek karşılaşmam annemin kitapları sayesinde olmuştu. Birkaç gün öncesine kadar bir hiçtim.

Vale beni eve doğru yönlendirdi. İçerideki odalar oldukça gösterişliydi. Her yer bembeyaz, yanardöner taşlarla kaplıydı ve detaylı tasarımlarla oyulmuştu. Tavanda, karanlığın içinden minicik ışık huzmeleri parlıyordu. Minyatür bulutlar, neredeyse dolunay şeklini almak üzere olan küçük bir ayın yanından geçerek aralarında yuvarlanıyorlardı. Odanın tepesinin bir rüya manzarası gibi görünmesi için büyülendiği ortadaydı. Bu büyü bile başlı başına bir servete mal olmuş olmalıydı.

Evin içinde yılan gibi kıvrılarak ilerledik. Bu sırada altın rengi giysiler ve zincirlerle kaplı, sessizce koltuklarına yaslanan birkaç kadının yanından geçmiştik.

Kulaklarını fark ettiğimde durdum.

Vale onu takip etmediğimi anlayana kadar birkaç adım daha attı.

Hâlâ kadınlara bakıyordum. Gözleri ağır ağır bana kaydı ama hiç kımıldamadılar.

“Onlar...”

“İnsan,” diye bitirdi Vale yanıma gelirken. Açıldığını fark ettiğim doyumsuz gözlerini üstümde hissedebiliyordum. “Hiç insan bedenini denedin mi?” diye sordu.

Elbette denememiştim. Daha önce hiç insan *görmemiş-*
tim bile, onları yalnızca duymuştum. Arestys’teki insanlar köle sahibi olamayacak kadar fakirdi. Fakat Barbos’ta durum öyle değildi.

Bana insanların kaba, çirkin şeyler olduğu söylenmişti ama bu kadınlar perilerden pek de farklı görünmüyordu. Boyunlarına, bileklerine ve ayak bileklerine kalın altın bantlar takılmış, manşetlerinin tümü birbirine kalın, dokuma altın zincirlerle bağlanmıştı. Başta zincirlerin modaya uygun takılar olduğunu sanmıştım ama şimdi pranga olduklarını anlıyordum.

Kadınlar hayatım boyunca hissettiğim gibi görünüyorlardı. Ancak bu, üstlerine giydikleri şeylerden çok daha fazlasıyla ilgiliydi. Hüzünlü gözleri yaslı yanıma uyandırıyordu. Yüz ifadelerini anlıyordum, sanki değerli bir şeylerini kaybetmiş gibiydiler.

Vale yavaşça sırtıma vurdu. “Gel.”

Midem kasıldı. Onları kurtaramayacağımı bilsem de bu kadınları bırakmak istemiyordum. Annemi kurtaramamıştım ve kendimi de kurtaramayacağımdan oldukça emindim.

Gönülsüzce odadan çıkan Vale’i takip ettim.

Bir dakika sonra, çoğunlukla içinden altın damarlar geçen koyu renkli taştan yapılmış büyük bir odaya girdik. Duvarlardaki apliklerden cılız bir ışık parlıyordu. Önümüzde

ışıldayan suyla dolu birkaç havuz uzanıyor, sudan yayılan ışık duvarlarda dans ediyordu.

Hava buhar ve büyüyle ağırlaşmıştı; odanın her tarafında puslu kurdeleler gibi asılı duruyor ve ciğerlerime yerleşiyordu.

“Lephys’ten ithal edildi,” dedi Vale.

“Nedir o?”

“Su.” Başıyla parıldayan sıvıyı işaret etti.

Bakışlarını takip ettim. Birkaç çıplak çift sularda müstehcen bir şekilde birbirine dolanmıştı, çoğunun kanatları açıktı.

Kendime engel olamadan gözlerimi kaçırdım.

“Daha önce hiç azgın bir peri görmedin mi?” diye sordu Vale. Gözleri hiçbir seğirmemi kaçırmıyordu.

Yüzüme zorla yumuşak bir ifade kondurdum. Arestys’te kurnazdım. Burada ise cahil, yoksul ve dış dünyayla hiçbir ilgisi olmayan bir Arestysliydim. Bundan nefret ediyordum. Bunun gibi durumlara düşmemek için yıllarca Ötedünya hakkında kitaplar okumuştum. Bütün çabalarım boşunaydı.

Vale’in dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. “Bunu istediğin zaman değiştirebiliriz, kardeşim. Bu piyasada, gönüllü ya da diğer türlü, asla partner sıkıntısı çekmeyeceğini göreceksin.”

Diğer türlü mü? Tenim karıncalandı. Bu şekilde bir partner olmuyor, rehine oluyordu.

Vale’in sırtışı kaybolurken beni iki havuzu bölen mermer patikadan aşağı doğru götürdü.

Odanın diğer ucunda şimdiye kadarki en büyük havuz vardı, içindeyse tek bir erkek ve düzinelerce kadın duruyordu.

Adamın siyah saçları örülmüş ve mücevherlerle süslenmişti.

...*Korsan*...

Kadınlar etrafına üşüşürken adam havuzun kenarına yaslanıyordu.

Bakışlarım bir kadından diğerine kaydı. Bazılarının boynu açık ve kulakları sivriyken, diğerlerinin kulakları yuvarlak ve boyunları kapalıydı. Birkaç köle daha.

Adamın gözleri tembelce kadınlardan bize doğru kaydı.

“Ne oldu?” diye sordu beni incelerken.

Vale, “Hermio,” dedi başını eğerek. “Senin için yeni üyemizi buldum.”

Öfkeyle bakışlarımı Vale’e çevirdim. “Hiçbir şeyi kabul etmedim,” dedikten sonra dikkatimi ondan havuzdaki adam Hermio’ya doğru yönelttim.

Havuzdaki adam tek kaşını kaldırdı. “Onu nerede buldun?” diye sordu Vale’e.

“Ölü Ejderhanın Tavernası. Oğlan son birkaç kuruşunu harcıyordu.”

Dikkatim Vale’e kaydı. Ne kadar zamandır beni izliyordu?

“Hmmm...” Hermio dudaklarını büzerek bana baktı. “İş görür. Ona teçhizat sağla ve çekidüzen ver. Bir sonraki işte onu istiyorum.”

Çekidüzen ver mi? Sanki ben burada değilmişim gibi konuşuyorlardı!

...*Burada çok kötü şeyler oluyor*...

Vale’in eli kolumun üst kısmına dolandı ve beni çekmeye

çalıştı. Dokunuşu, sanki ben şimdiden onun astı olmuşum gibi hükmediciydi.

Başka birinin projesi olmayacak ve lanet olası hizaya girmeyecektim.

Perinin tutuşundan kurtuldum. “İlgilenmiyorum,” dedim.

Bir insan kadın, Hermio’nun yanına gelip saçını okşamaya başladı. Hermio başını geriye yaslayarak gözlerini kapattı. “Vale buraya gelmenin şartlarını açıklamadı mı?” dedi.

Yüzü ifadesiz olan Vale’e baktım ama hiçbir şey söylemedim.

Ölümlü kadın ifadesiz gözleriyle, parıldayan sulardan bana bakıyordu. Gözlerinin ardında hiçbir şey yoktu; korku yoktu, aşk yoktu, nefret yoktu. Hayallerden ve isteklerden yoksun, boş bir teneke gibiydi.

Görüntü o kadar rahatsız ediciydi ki, büyümün birazını topladım ve onu karanlığa yedirerek sorularımı gölgelere yönelttim.

...dünyadan kaçırıldı...

...köle olarak satıldı...

...Korsanın serveti, şekil değiştirenlerin yaşamları üzerine inşa edildi...

Cevaplar midemi bulandırıyor.

Elbette, burada ölümlü kaçakçılığı yapıldığını biliyordum ama bu bilgi benim varlığımdan çok uzaktı. Şimdi, annemin ölümünden kısa bir süre sonra; bu köleleştirilmiş, *büyüsüz* kadınları görmek bana geçirdiğim çocukluğu hatırlatıyordu.

Öfkemle uyanan büyüm içimde dalgalanmaya başladı. Şimdiye kadar geçirdiğim hayat, güçlerini altındakileri ez-

mek için kullanan Hermio gibi adamlar tarafından mahvolmuştu.

Neden güçlü olan her zaman zayıfı incitmek zorundaydı ki?

Vale'in gözleri üzerimdeydi, her tepkimi inceliyordu. Duygularımı bastırmam gerekiyordu.

“Buraya davet edilenler,” dedi Hermio. “Ya bu kapıdan kardeşlerimizden biri olarak çıkar ya da asla çıkamaz.”

Odadaki büyü yükseldi. O anda, odanın diğer ucundaki düzinelerce perinin bakışlarının üzerimde olduğunu ve sırtımı düşmanca bir büyü'nün yaladığını hissettim. Kanunsuz perilerle dolu bir odada tehdit ediliyordum.

Öfkem ve acım içimde çalkalanıyordu.

Bir daha asla güçsüz olmayacağım.

Hermio ve kadınlarına son kez göz gezdirdikten sonra topuklarımın üzerinde dönüp koridordan aşağıya, çıkışa doğru yöneldim. İki yanımdaki periler boş bakışlarla beni izliyordu.

Karşımdaki kapılar çarparak kapandı, ardından kalın ahşap engeller ağır ağır aşağıya inerek kapıyı kilitledi.

Olduğum yerde durdum.

Omzumun üzerinden Hermio'ya baktım. “Kapıları aç.”

Dudaklarının köşesi kıvrıldı. “Yoksul bir çocuk... dur tahmin edeyim.” Gözleri üstümde gezindi. “Kıyafetlerine bakılırsa Arestys'ten gelen yoksul bir çocuk, bana kafa tuta-
bileceğini mi sanıyor?”

Odadaki perilerin çoğu havuzlardan dışarı çıktı, kanatları tedirgin bir şekilde açılmıştı.

Öfke ve gerginlik tenimin altında yükseliyordu. Gücüm içimden sızmaya başlarken loş oda anında kararmaya başladı.

...Eveet...

Hermio kafasını kaldırdı. “Bu da ne şimdi? Zavallı dilenci çocuğun birazcık büyüğü mü var?” Dilini şaklattı. “Seni öldürmek büyük bir kayıp olacak.”

Büyüm üstümüzde parıldayan peri ışıklarından birine ulaştı. Bir kez yanıp söndükten sonra gölgeler onu yuttu ve ışık tamamen karanlığa gömüldü.

...Daha fazla...

Başka bir peri ışığı titreyip söndü.

Hermio elini savurduğunda adamları bunu bir işaret olarak aldı. Bana doğru gelirken büyüleri tenlerinin üzerinde dalgalanıyordu.

“Onu hemen öldürmeyin,” dedi Hermio. Dudaklarının köşeleri beni oyuna getirmek ister gibi kıvrılmıştı. “Çünkü o çok genç ve aptal, teklifimi düşünmesine izin vereceğim. Tabii, dersini aldıktan sonra.”

Periler bana yaklaştıkça ellerim titremeye başladı. Birkaç tanesi bunu fark edip bana tehditkâr gülümsemeler gönderdi.

Onlardan korktuğumu sanıyorlardı. *Aptallar*. Ben kendi büyümün yapabileceklerinden korkuyordum. Annem büyümü nasıl kontrol edeceğimi öğretmişti, nasıl kullanacağımı değil. Tek bildiğim; ya beni yarı yolda bırakırdı ya da Barbos adasını yerinden sökerdi. Hangisinin gerçekleşeceği yarı yarıya bölünmüş ihtimallere bağlıydı.

Hermio’nun adamlarından ilki bana ulaşip kolumu kavradı.

Artık endişelenmek için çok geçti.

Gözlerimi kapatıp başımı geriye yatırdım ve büyümü serbest bıraktım.

Dünyadaki en kolay şeydi. Hayır, bundan daha fazlasıydı. Bastırdığın bir şeyi serbest bırakmak gibiydi. Büyüm içimden hızla etrafa yayılırken neredeyse iç geçirecektim.

Tatlı bir rahatlama.

Kolumu tutan peri gücümün çarptığı ilk kişi oldu. Karanlık büyüm içinden geçerken perinin çığlık atmak için vakti olmadı. Büyü, onu tamamen yutmadan önce benden koparak yere yapıştırdı ve sonrasında ilerlemeye devam etti. Bir dalga gibi yayılıyor, etrafımdaki perilerin üzerinde yükseliyordu. Gücüm onları yutmadan önce birkaçı çığlık atmaya vakit bulabilmişti. Bir parçam kemiklerinin kırıldığını, bedenlerinin paramparça olduğunu ve büyülerinin devamlı ilerleyen karanlığı beslediğini hissedebiliyordu.

Bana büyüleriyle saldıracak kadar cesur olan çok az sayıda peri vardı, gücün şiddeti düşünüldüğünde sahip oldukları her şeyle saldırdıklarını söyleyebilirdim. Büyü duvarım karşısında saldırıları işe yaramaz bir şekilde dağılıp gidiyordu.

Hâlâ suyun içinde oyalanan adamlar ve kadınlar -muhtemelen kas gücü için değil, eğlence için burada olanlar- havuzdan kaçıp Hermio'nun bulunduğu arka tarafa doğru ilerlemeye başlamıştı. Çıplak bedenleri ıslıl ıslıl su damlalarıyla parıldıyordu.

Köleler olmaz, diye yalvardım büyüme.

Şaşırtıcı bir şekilde istediğim şeyi yaptı ve diğer her şeyin etrafını sararken ölümlülerden uzak durdu.

Karanlık, içerideki peri ışıklarını söndürürken havuzdan

gelen aydınlığı kararttı. Vale yalnızca bir anlığına dehşete düşmüş gibi görünmüştü; sonrasında ise orada bir Vale *yoktu*, sadece peri tozu ve büyülu bir tortu kalmıştı.

En sonunda, gölgeler Hermio'ya doğru yaklaştı. Kardeşlik'in lideri havuzun dışına tırmanırken arkasına yalnızca bir büyü patlaması göndermek için döndü, artık o kadar da kral gibi görünmüyordu.

Darbesi gölgelerimi bir anlığına durduğunda gerçekten etkilenmişim. Gücümün üstesinden gelmek için yeterli değildi ama onu cesaretlendirmek için yeterliydi. Hermio gücünü dalga dalga üzerime gönderirken her darbe bir öncekinden daha güçsüz oluyordu.

Uzun adımlarla ona doğru yürürken gölgelerimin arasına gizlendim.

Odanın arkasına doğru sürünürken çırılçıplaktı. "Lütfen... hayır," diye yalvardı.

Karanlık onu istiyordu, bu güçlü beden için resmen ağzı sulanıyordu. Hermio'nun teninin altında büyü vardı ve karanlık ona dokunmak, onu tatmak, onunla *beslenmek* istiyordu.

Gölgelerim her taraftan Hermio'ya doğru yaklaşıyor, onu yutuyordu. Korsan yüksek sesli, neredeyse kadınsı bir sesle çığlık atmaya başladı ve sonrasında sesi hemen kesildi.

Karanlık kurt gibi açtı, periyi saniyeler içinde paramparça etmişti. Bu asla yetmiyor, onun iştahını kesmenin yakınından bile geçmiyordu.

Çıkışları kontrol eden gölgelerim henüz durmaya hazır değildi. Bulabildikleri her çatlak ve yarıktan içeri sızıyorlardı.

Çok fazlaydı, güç benden sıyrılıp geçiyordu. Karanlık büyüm üzerindeki kontrolüm ellerimden kayarken Arestys'te yaptığım gibi onu bırakamıyordum, bana izin vermiyordu.

...Daha fazla, daha fazla, daha fazla...

...Yaşamamıza izin ver...

“Hayır,” diye fısıldadım. Gücümü tekrar içime hapsetmek için mücadele ederken terlemeye başlamıştım. Karanlık, sürgülü kapıları menteşelerinden söküp attı. Uzaktan şaşkınlık çığlıkları duydum.

“Hayır,” dedim tekrar, vücudum harcadığım güçle sarsılıyordu. “Dur.”

Gölgeler odanın arka tarafında gizlenmiş başka bir kapıyı patlattı.

Terler yanaklarımdan bir sel gibi akıyordu. “Dur.”

Karanlık etraftaki odalara sıçradığında çığlıklar yükselmeye başladı. Eğer bunu şimdi sonlandırmazsam büyü kullanan bir peri değil, periyi kullanan bir büyü olacaktım.

Kendine hâkim ol, Desmond!

“Dur!” diye kükredim.

Dalgalanan karanlık donup kaldı. Sonra aniden vücuduma akın ederek muazzam bir güçle bana çarptı.

Dizlerimin üstüne çökerken büyü yüzünden boğuluyordum.

Nefesim düzene girdiğinde karanlık temizlenmişti. Hamam halkından geriye önceden perilerin durduğu yerlerdeki ısıldayan kül yığınları ve bir düzine ölümlü dışında hiçbir şey kalmamıştı. Köleler yavaşça başlarını kaldırdılar, bana bakarken bedenleri titriyordu.

Yan odalardan birkaç peri aceleyle içeri girdi. Beni gördüklerinde aniden durdular, gözleri etraftaki her şeyin üzerinde geziniyordu. Eğer beni öldürmek isterlerse, bu noktada onları durdurup durduramayacağımdan emin değildim. Ancak beni öldürmeyi denemediler. Bunun yerine, tek tek dizlerinin üstüne çöküp başlarını eğdiler.

Meraktan ve korkudan hiçbir iz barındırmadan onlara baktım.

...Güce saygı duyuyorlar...

Bir anda, Arestys'ten gelen güçsüz çocuk hiç de güçsüz biri olmamaya başlamıştı.

BÖLÜM 4

Ölümlü Bir Arkadaş

252 Yıl Önce

BARBOS'UN KÖHNE barlarından birinin renkli, parlak ışıklarının altında ilk dövme bakıyordum. Meleğin bakışları kolumdan aşağı çevrilmişti, yüz ifadesi kederli ve huzurlu olmak arasında gidip geliyordu.

Tam şu anda, ruh halim onunkini yansıtıyordu. Gözlerimi ovaladım.

“Yani artık resmi olarak bir kardeş misin?” Barda içki hazırlayan Gladia, dövmenin mürekkebine dikkatle bakarken bana doğru bir bira kaydırды.

Bir veya iki yıldır resmi olarak kardeşlerden biriydim ama dövme yaptırmak örgüte resmi olarak girmeyi temsil ediyordu. Tenim onlara olan sadakatimin bir kanıtıydı artık, iyisiyle ya da kötüsüyle.

Bunun hakkında ne hissettiğimden emin değildim.

İntikamımdan hiç olmadığı kadar uzaktayım...

“Kardeşlerin *nerede* peki?” diye sordu.

Kralın bir yetkilisinden şantajla para sızdırıyorlardı.

Öne doğru eğildim. “Sana bunu söyleyebilirdim.” Gözlerim kadının dudaklarına kaydı. “Ama bu sana pahalıya patlardı.”

Gladia’nın gözleri ışıldadı. “Seve seve öderim...”

Bir saat sonra pantolonumu giyiyordum. Altımdan, bardan gelen mırıltıları duyabiliyordum.

Gladia kafasını yastıklara yasladı. “Bu kadar çabuk mu gidiyorsun, Eurion?”

Sahte bir isim kullanmaya başlayalı iki yıl olmuştu. Bu babama yakalanmaktan çok daha iyiydi ama hâlâ bazı zamanlarda Desmond Flynn değil de Eurion Nova olduğumu unutuyordum.

Gladia bana doğru uzandığında elimden gelen tek şey dokunuşundan sıyrılmamaktı.

“Gitmem gerekiyor.”

Gereklilik doğru kelime olmayabilirdi ama yattığım kadınlar genellikle doğru kelimeleri duymak istemiyordu. Gladia’nın sıcak bir bedenden daha fazlası olmadığı ya da tekrar görene kadar onu bir daha düşünmeyeceğim gerçeği gibi.

Artık ismen bir piç olmayabilirdim ama hareketlerimde öyleydim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde malikâneye girdiğimde, “Bira ve seks gibi kokuyorsun,” dedi Malaki.

Sonra, kolumu görür görmez bir ıslık çaldı. “Dövme yaptır-

mışsın.” Bu tam olarak bir suçlama değildi ancak olabilirdi de. Birlikte dövme yaptıracağımız konusunda konuşmuştuk.

Sonunda, hayatımdaki diğer her şey gibi, bunu da tek başıma yaptırmam gerekmişti.

Hızla odaya girdiği sırada Phaedron’un gözleri benimkilere kenetlendi. “Nerelerdeydin?” dedi beni gördüğünde. “Sana bir saat önce ihtiyacım vardı.” Burnunu kırıştırırken, “Kadın gibi kokuyorsun,” diye hırladı. “Kardeşlerin seni beklerken bunu mu yapıyordun? Aletini mi ıslatıyordun?”

“Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.”

“Taşakların bir kadına gömülüken mi?” diye hırladı Phaedron. “Eğer yine bir lordun karısıyla birlikte olduysan, tanrılara yemin ederim ki bu sefer seni kefaletle çıkarmayacağım. Kelleni almalarına izin vereceğim.”

Bunu sorun edeceğimi pek sanmıyordum.

Sözleri bende hiçbir tepki uyandırmayınca iç geçirdi. “Sen ve Malaki, kışınızı kaldırıp Memnos’a gidiyorsunuz. Lanetli su sevkiyatını önümüzdeki on saat içinde yapmazsak anlaşma iptal olacak.”

On beş dakika sonra, yıkanmış bir şekilde Malaki’yle malikâneden ayrıldım.

“Beni beklemene gerek yoktu,” dedim sertçe.

“Ne yapmam gerekiyordu? Kendi başına belaya bulaşmana izin mi verseydim?”

Tebessüm ettim.

Bir dakikalığına ikimiz de sessiz kaldık.

Ardından... “Neden Phaedron’un saçmalıklarına katlanıyorsun?” diye sordu Malaki.

“Patron o,” diyerek kestirip attım.

“Bunun tek sebebi, o gece Hermio’nun yerini almamandı,” dedi dikkatlice.

O gece.

Gölgeler, çılgınlıklar, geriye kalan peri tozu.

Anıyı zihnimden uzaklaştırarak arkadaşıma baktım, ona gerçekten baktım. Malaki’nin bu konuyu açması tam iki yıl sürmüştü ama sonunda bunu yapmaya karar vermişti.

“Yerini almam gerektiğini düşünüyorsun,” diye belirttim.

Arkadaşım bana inanamıyormuş gibi bir bakış attı. “Tabii ki alman gerektiğini düşünüyorum. Alınma Eurion ama başka neden burada olasan ki? Kardeşliğin önceki liderini öldürdün. Periler bunu yalnızca bir kuruluşu ele geçirmek ya da yok etmek istediklerinde yapar. Ancak sen ikisini de yapmadın. Bunun yerine, lider pozisyonunu Phaedron’a verdin ve ayak işi yapan bir çocuk oldun. Neden?”

Çünkü bütün hayatım boyunca diğer perilerin altında olmuştum ve yalnızca *onlardan biri* olmak isterken, bir anda onların üstü olmam beklenmişti.

“Neden olmasın?” diye karşılık verdim.

Malaki başını iki yana salladı. “Eğer lider olma şansı bana verilseydi, bu şansı kullanırdım.”

“Ben istediğimi aldım,” dedim.

“Barbos’taki insan ticaretini durdurarak mı? Bunu bir lider olarak da yapabilirdin, ayrıca tüm yaptıklarının rakiplerimize iş kazandırdığını sen de fark ediyorsun,” diye karşılık verdi. “Uyurken insanların kafalarında olup biteni görebildiğimi unutma.”

Sertçe önümüze baktım. “Daha önce hiç kafamın içine baktın mı?”

Eğer baktıysa, her bir lanet olası sırrımı öğrenmiş olurdu. Rüyalarım zihnimde sırlarımla birlikte gösteri yapmayı seviyordu.

Malaki geriye doğru sendeledi. “Bakmadığımı biliyorsun.” Soruma gücenmiş gibi görünüyordu.

Başımı iki yana salladım. “Eğer baksaydın, ne demek istediğimi anlardın.” Babamın krallığında hayatta kalmak istiyorsam, anonim olmaya devam etmek zorundaydım. Bu da liderlik rolüne bürünmenin, büyük güç gösterilerinin ya da cesur eylemlerin olmadığı anlamına geliyordu. Tek yapmam gereken gölgelerde kalıp intikamımı planlamaktı.

Malaki, “Bugün sorunun ne senin?” diye sordu yüzümü inceleyerek.

Ona bir anlığına baktım. Beni tanıyan herkes, kendimle ilgili şeyleri rahatça paylaşmadığımı bilirdi.

Gözlerimi ondan çekip kısarak uzaklara baktım. “Bugün annemin ölüm yıldönümü.”

Bir saniye geçtikten sonra, “Kahretsin. Özür dilerim. Bilmiyordum,” dedi Malaki.

Uzaklara bakmaya devam ettim. “Özür dilenecek bir şey yok.”

Ardından göğe yükseldim. Kanatlarım, donuk gri renkli bir gece kelebeğinin kanatları gibi görünmek üzere büyülenmişti.

Ancak Memnos’un lanetli sularından birkaç kasayı dünyaya taşıyıp Kâbuslar Diyarı’na dönmemizden çok sonra, yalnız konuşmak için tekrar fırsat bulabildik.

Memnos'un sokaklarında dolanırken adanın vahşi bölgeleri her yandan bastırıyordu. Arnavutkaldırımli yolda koyu renkli bir sıvı akıp gidiyordu. Karanlıkta saklanan onlarca yaratığın bakışlarını hissedebiliyordum.

“Biraz daha etrafta dolaşmak ister misin?” diye sordu Malaki. Bu yerler onun eski uğrak mekânlarıydı. Memnos'un kardeş adası Phyllia'da yaşamıştı. Fakat bana anlattıklarına bakılırsa zamanının çoğunu burada, canavarlarla koşturarak geçirmişti. “Phyllia'ya uğrayabiliriz,” diye devam etti. “Kadınların çeşit çeşit olduğu ve biranın akmayı bırakmadığı yere.”

Takılacak ruh halinde değildim. Ayrıca günün erken vakitlerinde yaptıklarına rağmen bira ve kadınlar pek ilgimi çekmiyordu.

Malaki beni koluyla dürttü. “Hadi ama, Eurion. Yalnız kalman mümkün değil.”

Haklıydı. Eğer kendi bildiğimi yaparsam, karanlıkta oturup babamı öldürmenin tüm yollarını düşünecektim.

Solumdaki yoğun çalılıktan alçak bir kıkırtı geldi. “Malaki Phantasia.” Karanlıktan bir yaratık ortaya çıktı. “Uzun zaman olmuştu.”

Sivri burunlu, sivri çeneli ve ağzını dolduran sıra sıra sivri dişleriyle beliren hobgoblin* baktım.

“Sevgili dostum,” dedi Malaki. Gülümseyerek adama yaklaştığında el sıkıştılar. “Dünyaya taşındığını sanıyordum.”

* *Hobgoblin*, folklorda görünen ve bir zamanlar yararlı olduğu düşünülen; ancak Hristiyanlığın yayılmasından bu yana genellikle yaramaz olarak kabul edilen bir ev ruhudur. (ç.n.)

“Taşınmıştım.” Hobgoblin bana baktı. “Tanıdıklarını ye-diğimde bir cadı beni buraya sürgün etti.” Bir dişini gösterdi.

Malaki başını iki yana salladı. “Ne şans ama...” Onlar konuşurken ben de arnavutkaldırımli yoldan çıkıp patikayı kaplayan sık çalılıklara doğru ilerledim. Burada vahşi doğa-da saklanan şeyler vardı, perilerin bile korktuğu şeyler.

Çok da umurumda değildi.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledim. Karanlık periler koyu kırmızı ve mor renklerde parlıyor, dallara tüneyerek beni izliyorlardı. Pulların ölü yapraklar üzerinde kaymasını ve kendi haline bırakılsa çok daha iyi olacak hayvanların ulumasını duydum.

Buradaki ormandan uzak durmakla ilgili pek çok uyarıcı hikâye duymuştum ama şu anda bundan korkacak durumda değildim.

Bulunduğum yerde, karanlıktan açgözlülükle beslenen yoğun bitki örtüsü yüzünden örtülmüş yıldızlar neredeyse görünmüyordu.

Üzerimdeki tentenin, mağaramsı evimin kemerli tavanı olduğunu neredeyse hayal edebiliyordum. Ölüm perilerinin ve hayaletlerin uğursuz çığlıkları, kulaklarıma sanki anne-min yorgun iç çekişleriymiş gibi geliyordu.

“Seni bu şekilde saklayacak kadar cesur biriymiş.”

Kafamı çevirdim.

Eğilmiş ağaçların arasında güzel bir kadın duruyor, gü-müş rengi saçları kıvrır kıvrır halde beline kadar sarkıyordu.

“Annen,” diye ekledi.

Kaşlarımı çatarak biraz geri çekildim. Memnos ormanla-

rında yaşayan şeylere güvenmek akıllıca değildi. Özellikle de güzel, korkunç olan şeylere.

Kadın sırtarak çalıların arasından bana doğru geldi.

“Kimsin?” diye sordum gözlerim üzerinde gezinirken.

Dilini şaklattı. “Eğer bazı cevaplar almak istiyorsan öncesinde ödeme yapman gerektiğini birçok kişiden daha iyi biliyorsun, Desmond Flynn.”

Gerçek adımı nereden biliyordu?

...O çok fazla şey biliyor...

Uzanıp yanağımı avucunun içine aldı. Dönüp gitmek ve durup bana ne söyleyeceğini duymak arasında kalmışken ona baktım.

Bana bir seçenek sunmadı.

Keskin tırnaklarından biri çenemin üstündeki deriyi kestiğinde hafif bir acı hissettim. Başparmağını kesiğe bastırdığı sırada elini geriye doğru ittim.

Benden uzaklaşırken kulağa çan sesleri gibi gelen bir kahkaha attı. Kanımdan birkaç damla başparmağına bulaşmıştı. Damlaları parmaklarının arasında ovuşturdu, ardından kanlı başparmağını dili boyunca kaydırды.

“Mmm,” dedi kısa bir süreliğine gözlerini kapatırken. “*Bu alışılmadık.*” Büyüsünü içime çektim.

Bir tür kadın kâhindi.

Gözleri açıldı. “Belki de sana Gece Tahtı’nın vârisi, ölmüş olması gereken oğul Desmond Nyx diye seslenmeliyim.”

Elim içgüdüsel olarak belimdeki hançere gitti.

Dudakları kıvrıldı. “Bunu bilmem mi gerekiyordu?” Parmağını ağzına bastırıp iki kez hafifçe dokundu. “Pekâlâ,

Eurion Nova. Sen doğuştan piç, hayatınla ve ruh eşi olduğun köleyle hiçbir işi olmayan, hiçlikten gelen bir hiçsin. Duy-mak istediğin şey bu mu?”

Bir köleyle... ruh eşi mi?

Hayır. Tanrıların elleri aşkına, *hayır*.

“Yalan söylüyorsun,” dedim.

Peri kadın başını yana eğdi. “Ne hakkında? Annenin fahi-şe olması hakkında mı? Yoksa bir piç olman hakkında mı?”

“Benim ruh eşim yok.” Peri ya da başka türlü.

“Ah, *o konu*.” Gözleri üzerimde gezinirken gülümsedi. “Bir eşin olduğunu duyunca mutlu olursun sanmıştım. Bütün perilerin eşi olmaz, biliyorsun.”

Bu olasılık karşısında midem bulandı. Bir peri bir insanla eş olabilir miydi ki?

Yalan söylüyor olmalıydı.

Kadın beni incelerken yüzündeki memnuniyet ifadesi büyüdü. “Yani kudretli Desmond Flynn köleleri azat etmekte bir sorun görmüyor ama onlardan biriyle evlenemiyor, öyle mi?” Dilini *şaklattı*. “Güçsüz ve meteliksiz yetiştirilmiş bir adam için son derece ikiyüzlü bir davranış.”

Boğazımın arkasında biraz safra tadı vardı.

“Yalan söylüyorsun,” diye tekrarladım boğuk bir sesle.

Bana acıyan bir bakış attı. “Ah, Lordum. Ne söyledim ki?”

Bu kadının söylediği şey delilikti.

“Ben bir lord değilim,” dedim yutkunarak.

Daha önce hiçbir köleyle yatmamıştım bile. Birini karım, *ruh eşim* olarak kabul etmek...

“Doğru,” dedi kadın küstahça.. “Sen bir piçsin. *Rol yapmaya* devam ettiğimizi unuttum.”

Etrafımda dönmeye başlamasını izledim.

Kahretsin, doğruyu söylüyor *olabilir* miydi? Benim hakkımda başka şeyler de biliyordu.

Eğer söylediği doğruysa, kaderimde bir gönül yarası vardı. İnsanların ne kadar kaba ve önemsiz olabileceği gerçeğini görmezden gelsem bile, uğraşılması gereken bir şey daha vardı: Aşırı kısa olan ömürleri. Ölümlü bir hayat, ben sadece parmaklarımı şıklatırken bile başlayıp bitebilirdi.

“Eurion?” Malaki’nin sesi gece havasında çınladı.

Gözlerimi kapattım. Daha kötüsü olamayacağını varsaydığım anda çok daha kötüsü olmuştu.

Omzumun üzerinden baktım. Malaki birkaç metre arkamda durmuş, peri kadına ve bana bakıyordu.

Kadın kaşlarını kaldırdı.

“Lordumun arkadaşları mı var? Aman Tanrım, mütevazı başlangıçlarından bu yana uzun bir yol kat ettin demek? Gerçek adını bile bilmemesi ne yazık. Yalan üzerine kurulmuş bir arkadaşlığı sürdürmek zor.”

Malaki öne çıktı. “Rahat bırak bizi, fahişe.”

Kadın yerinden kımıldamadı, bunun yerine parmağında kalan kanımın son damlasını yaladı. Gözkapakları titreyerek kapanmıştı. “Ah, seni nasıl bir gelecek bekliyor!” dedi gözleri gözkapaklarının altında kıpırdanırken.

Sonra aniden gözlerini açtı. “Sana gerisini anlatırdım ama her şeyin nasıl biteceğini zaten biliyorsan, yaşamın eğlencesi nedir ki?”

Yaprakların arasına doğru geri çekilmeye başladı. “Galleghar Nyx’in oğlu, babanı öldürmek için katıksız öfkeden fazlasına ihtiyacın olacak. Kraliyet muhafızlarına katıl. Cesaretini bul. Aradığın şey onun diğer tarafında yatıyor. Belki o zaman, Gece Krallığı üzerinde farklı tarzda bir kral hüküm sürer.”

“Ah, bir de sevgili insan eşine karşı nazik ol. Onu gerçekten hak etmiyorsun.”

Kâhin ağaçların arasında gözden kayboldu. Sebep olduğu karmaşayla baş başa kalmıştım.

Birkaç saniye sessizlik içinde geçti.

“Galleghar Nyx... senin baban mı?” dedi Malaki sonunda. Kaçmalı mıydım? En yakın arkadaşımı, kardeşimi öldürmeli miydim? Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, üzerime bir utanç duygusunun çöktüğünü hissettim. Ben babam değildim, bir tehdit sezdiğim anda düşmanlarımı öldürmedim..

Yalan her zaman işe yarardı.

Söylemeyi planladığım bahaneyi bir araya getirdim. Yalanın tadı şimdiden acıydı ve daha dile getirmemiştim bile.

Gözlerim Malaki’ninkilerle buluştu ve... yapamadım. Bu gece, annemin ölüm yıldönümünde olmazdı. İçimde o kadar savaşma gücü kalmamıştı. Yirmi yaşında bile değildim ancak kendimi çok yaşlıymış gibi yorgun hissediyordum.

Ona cevap vermek yerine kanatlarımı ortaya çıkmaya zorlayarak normalde onları gizleyen büyüü bozdum. Pençeli uçlarını olabildiğince uzattığımda kanatlarımın sinirli derisi yakındaki ağaçlara sürtünüyordu.

Malaki geriye doğru sendeledi, gözleri sadece kraliyet soyunun miras aldığı kanatlarıma kilitlenmişti.

“Arınmadan mı kaçtın?” diye sordu bakışları benimkini bulurken.

Şu ana kadar.

“Annem ve ben saklanarak yaşıyorduk,” diye açıkladım. “Babamın varlığımdan iki yıldan biraz daha uzun bir süre öncesine kadar hiç haberi yoktu. Kardeşliğe katılmamdan birkaç gün önce bizi buldu.”

Malaki’nin gözleri anlayışla parladı. Galleghar ziyarete gelir, anne ölür, çocuk kaçar. Hepsini bir araya getirmek oldukça kolaydı.

“Gölge Kral’la yaptığın bir karşılaşmadan sağ mı çıktın?” dedi hayretle.

Kuruyan dudaklarımı ıslatıp başımı onaylarcasına salladım.

Malaki küfretti. “Bu bilgi seni öldürebilir, tabii beni de.”

Ya da onu çok zengin biri yapabilirdi, aşırı zengin. Ayrıca kardeşlerim gibi adamların... yoldaşlarından daha çok sevdiği tek şey paraydı.

Koyu tenli eliyle yüzünü ovuşturdu. “Tanrılar aşkına.” Kınındaki hançerini almak için arkasına uzandı.

Malaki’nin bıçağına bakarken gücüm harekete geçti. Annem işte bu yüzden sırlarımı kahrolası kendime saklamamı öğretmişti.

Fakat Malaki bana saldırmak yerine diğer elini hançere bastırdı ve bıçağı avucunda kaydırıldı. Kan kokusu anında havayı doldurdu, Memnos’un vahşi doğası sakinleşmiş gibi görünüyordu.

Malaki kanayan elini yumruk yaparak kıpkırmızı sıvının yere damlamasına izin verdi. Bana derin bakışlarla bakıyordu. “Ölümsüz Tanrılar’a yemin ederim ki, sen istediğin sürece sırrın dudaklarımın arasından çıkmayacak.”

Hava büyüyle parıldadı ve patlayarak Malaki’nin açık yarasının içine girip onu yeminine bağladı.

Sesimi bulmam birkaç saniyemi aldı.

“Neden bunu yapasın ki?” diye sordum sonunda, şok olmuşum.

Cebinden bir mendil çıkarıp yaranın üstüne bastırarak, “Arkadaşın olmanın dışında mı?” diye cevap verdi, sanki bu yeterli olmalıymış gibi. Ardından bana baktı. “Gece Kralı’nın ölmesini isteyen tek kişinin sen olmayabileceğini hiç düşündün mü?” Mendili pantolonunun cebine tıktı. “Zorba kral sadece senin hayatını mahvetmedi.”

Babamın, arkadaşımın öfkesini kazanmak için ne yaptığını merak ederek Malaki’nin yüzüne baktım.

“Eurion, ya da adın her neyse, seni krala teslim etmeyeceğim,” dedi. “O kadının sözlerini yerine getirmeni ve Gece Kralı’nı öldürmeni istiyorum. Ayrıca buna yardım etmek istiyorum.”

BÖLÜM 5

Savaşın, Sevişmeyin

239 Yıl Önce

“BU SENİN EN aptalca fikrin,” dedi Malaki. Somnia’ya yeni inmiştik. Kamufle edilmiş kanatlarımı katlayıp Gece Krallığı’nın başkentine baktım.

Bir Gece askeri yanımızdan geçerken Malaki yüzünü buruşturdu. “Biz bu adamları gasp ediyoruz, onlara katılmıyoruz.”

Bu doğrudu. Yıllar geçtikçe, kraliyet muhafızları Hafif Ölüm Melekleri için hedef talimi haline gelmişti. Eğer onları tamamen ortadan kaldıramıyorsak, o zaman ya döneklere bilgi satın alırdık ya da sadık olanları *ikna ederdik*.

“Kralın barışını korumayı planlamıyorum.” Barış kelimesini sanki bu bir saçmalıkmiş gibi söylemiştim.

Kral şu anda hainleri barındıran köyleri yakmaya istekli askerler aramıyordu. Gece’nin biraz daha fazla bölge işgal edebilmesi için hayatlarını vermeye istekli periler arıyordu.

“Peki ya yüzün?” diye sordu Malaki.

Krala olan çarpıcı benzerliğimi kastediyordu.

“Kim olduğumu öğrenene kadar benzerliğimi hiç fark etmemiştin,” dedim sokağa bakarak. Periler etrafta koşuşturuyor ve diğer insanlar da sanki çok önemli kişilermiş gibi onlara bakıyordu.

“Evet ama ben dikkatsiz bir herifim,” dedi Malaki. “Bu insanlar öyle değil.”

Bu doğrudu, burada hayatlarının çoğunda kralı görmüş insanlar vardı ancak olay şuydu ki; kimse benim var olmamı beklemiyordu. Yaygın inanış, Galleghar Nyx’in kraliyet soyunun sonuncusu olduğu yönündeydi. Üstelik babam varlığımdan haberdar olmasına rağmen bu gerçeği halka açıklamamıştı.

“Dövmelerimiz ne olacak?” dedi Malaki.

Gökyüzüne doğru baktım. “Şimdi de mürekkebiz için mi endişeleniyorsun?” Teknik olarak, Hafif Ölüm Melekleri kralı bir veya iki kez becermişti ancak bir kol dövmesi bunun kanıtı sayılmazdı.

Malaki gırtlığından bir ses çıkardı. “Dürüst periler tenlerini dövmelerle lekelemezler.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Dürüst bir periyle tanıştın mı?”

Kıkırdadı. “Doğru, beni yakaladın.”

Tepeye, adanın merkezine doğru yürüdük. Saray dükkânların üzerinde yükseliyordu. Ona bakarken kaşlarımı çattım, büyüm uğuldamaya başladı. Galleghar şu anda orada, öldürmeye hazır olabilirdi. Yaşamasına izin verdiğim her gün, daha çok peri ölüyordu. Bazıları anlamsız bir savaş vererek

cephede ölüyordu. Diğerleriyse kral hayatlarını vergilendirdiği için ölüyordu. Bir de annem gibi, benim gibi varlığını sürdürmesi kral için bir hakaret olan kişiler vardı.

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” dedi Malaki beni derin düşüncelerimden ayırarak.

Kaşlarımı çatmaya devam ederken başımı eğdim. Şu sıralar emin olduğum tek şey buydu.

Malaki bir iç geçirdi.

“Bana katılmak zorunda değilsin,” dedim.

Sesini alçalttı. “Yani kralı tek başına alt etmene izin vereceğim, öyle mi?”

Ona baktım. Sadakati satın alınamazdı, yine de bir şekilde onu kazanmıştım.

Bir müzayedecinin numaralar söylediğini duyduğumda dikkatim Malaki'den uzaklaştı. Önümüzde bir kalabalık toplanmıştı. Onların da ötesinde, bir podyumda duran neredeyse bir düzine zincirlenmiş insan vardı.

Onları görünce aniden durdum. Normalde bu konuda bir şeyler yapardım. İyi günlerde, karanlığımın kölelerin zincirlerini serbest bırakmasına izin verirdim. Kötü günlerde... köle sahipleri bunu hayatlarıyla öderlerdi.

“Eurion,” diye uyardı Malaki sahte adımı kullanarak. “Şimdi bir şey yaparsan, gitmek zorunda kalacağız.”

Köleleri azat etmek *gerçekten* dikkat çekerd...

Dişlerimi sıktım ve isteksizce yürümeye devam ettim. Kölelerden uzaklaşmak beni yakıp kavuruyordu.

Hepsini kurtaramazsın.

“Bunu bugün yapmak zorunda değiliz,” dedi Malaki. “O

köleleri serbest bırakabilir, buradan kaçabilir ve onu aramak için diyar diyar gezebilirsin.” Kimden bahsettiğini açıklamaya gerek yoktu.

Ölümlü eşim.

“Âşık olmak istemiyorum,” dedim.

En azından *ona* değil. Bir insana.

Bu da benim kusurumdu. Perilerin insanlara davranışlarından nefret ediyordum ama bir insanla birlikte olmak istemiyordum.

Malaki bana inanmayan bir bakış attı. “Orada bir yerde seni bekliyor. Onu aramazsan, onunla asla tanışamayabilirsin.”

En iyisi bu olurdu.

“Ne zaman romantik bir salak oldun?” diye sordum. Bir grup peri kadına bakıp bu konuşma umurumda değilmiş gibi davranıyordum.

Başını iki yana salladı. “Sen tam bir aptalsın. Bir *eşin* var...”

“*İnsan* bir eş.”

İşte. Söylemiştim. Vicdanım ağırlaşmamış, yükü hafiflememişti.

Malaki geri çekildi. “Bunu herkesten çok senin umursamayacağını düşünmüştüm.”

“Yanlış düşünmüşsün.” Köleleri azat etmek ve onlara âşık olmak çok farklı şeylerdi.

Malaki hâlâ ters ters bana bakıyordu, bakışlarındaki yargılamayı hissedebiliyordum. “Bunun önemli bir şey olmadığını biliyorsun,” dedi. “Eski günlerde pek çok peri insanlarla evlenirdi.”

Fakat artık eski günlerde değildik.

“Onlardan biriyle birlikte olman gerekmediğinde bunu söylemek kolay.”

Bu çenesini kapatmasını sağlamıştı.

Ben de bir zamanlar yüce ve kudretliydim, köleleri korkunç efendilere hizmet etmekten kurtarıyordum. Çabalarım için kendimden oldukça memnundum. Bir kurtarıcıydım. Ancak sonrasında, o lanet kehaneti duyduğumda olay biraz fazla kişiselleşti. Onları kol mesafesinde tuttuğunuz sürece köleleri kurtarmak sorun değildi. Ancak biriyle yatmak, biriyle eş olmak...

“Eğer bu onların ölümlü olmasıysa ilgiliyse,” diye üstelendi Malaki. “Her zaman leylak şarabı ihtimali var...”

Yüz hatlarım kasıldı. “Bundan çok daha fazlasıyla ilgili.”

Tüm hayatımı zavallı, güçsüz bir toz torbasından daha fazlası olduğumu kanıtlamaya çalışarak geçirmiştım ama geldiğim delikten sürünerek tırmansam da hâlâ çıkamamışım gibi görünüyordum. Kendimi bir insana adamak beni bir kez daha zayıf ve savunmasız gösterecekti.

İleride, perilerin gönüllü olarak askere alınabilecekleri (yani zorunlu olarak alınmadılarsa) askerlik merkezini gördüm. Her Gece perisi aktif göreve çağırılmazdı. Çağırılanlar, adlarını askere alınanlar havuzundan silecek büyüleri karşılayamayacak kadar fakir ya da zayıf olanlardı.

Bir perinin isteyerek askere kaydolması nadir bir olaydı ama bizim yaptığımız şey tam olarak buydu.

Kraliyet muhafızlarına katıl. Cesaretini bul. Aradığın şey onun diğer tarafında yatıyor. Kâhinin sözlerini hâlâ kafamın içinde duyabiliyordum.

“Melekleri eş bulmak için bırakmadım,” dedim kesin bir dille konuyu kapatarak.

İntikamımı almak için Kardeşlik’ten ayrılmıştım ve yemin ederim ki onu alacaktım.

BÖLÜM 6

Tüm Kehanetlerin Bir Bedeli Vardır

220 Yıl Önce

ASKER OLMAK nankör bir işti. Gün ve Gece Krallıkları, iki krallığı ayıran Sınır Bölgeleri uğruna sonuna kadar savaşıyorlardı. Onlar anlaşmazlığa devam ettikleri sürece, her zaman mücadele edilecek başka bir savaş olacaktı. Bu da daha fazla kan dökülmesi, ölümle daha fazla yakınlaşma ve karanlık doğama daha fazla teslim olmam anlamına geliyordu.

Malaki ve ben, yaklaşık yirmi yıl önce orduya katılmıştık ve o zamandan beri neredeyse sürekli olacak şekilde Sınır Bölgeleri'ne konuşlandırılıyorduk. Önce Alacakaranlık bölgesindeydik ve şimdi de burada, Şafak'ta savaşıyorduk.

Kampımız, Gece Krallığı'nın yörüngede kilitli tuttuğu bir parça ışıltılı göktaşı üzerinde bulunuyordu. Bu çorak kara kütlesi, Arestys'i bir vaha gibi gösterecek kadar kötüydü.

Burada yalnızca en önemli yapılar sağlamdı. Karakolun geri kalanı, küçük bir çadır kentinden başka bir şey değildi, çadırların kumaşları çok uzun süre kullanılmaktan solmuştu. Savaş, Gölge Kral'ın tahta oturmasından bile daha uzun süredir devam ediyordu. Büyükanнем, yani kralın annesi, bu savaşı yaklaşık dört yüzyıl önce başlatmıştı ve o zamandan beri zahmetli bir şekilde devam ediyordu.

Bugünün vardiyasının sonunda çadırama geri döndüm, giriş çırpınarak arkamdan kapandı. Yatağıma oturdum ve eğilip zırhımı çıkarmaya başlamadan önce boynumu çıtlattım.

Bu noktada, koruyucu giysiler giymek sadece bir formaliteydi. Gün askerlerini tamamen bozguna uğrattıktan ve onlar da geri çekilmek zorunda kaldıktan sonra, yani neredeyse iki haftadır herhangi bir aktif çatışma olmamıştı. Eninde sonunda geri döneceklerdi. Asla uzun süreliğine buradan gitmezlerdi.

Baldırlarımdaki bağcıkları çözüp bir kenara fırlattıktan sonra kollarımı ve göğsümü kaplayan kaynatılmış deri zırhı çıkardım. Tırnak diplerime ve parmak boğumlarıma gömülmüş kana sadece kısa bir bakış atmıştım. Eğer bu çok umurumda olsaydı, onu büyüyle yok edebilirdim. Fakat umursamıyordum.

Burası benim irademi altüst ediyordu. Oturduğum yerden tavanı izledim. Yarı şeffaf olacak şekilde büyülenmişti ve bunun sayesinde, şafak öncesi gökyüzündeki yıldızların çok zayıf olan ipuçlarını güçlkle seçebiliyordum. Burada ne kadar yaşarsam yaşayayım, geceyle gündüz arasında bir

yerde kalmış gökyüzünün görüntüsüne asla alışamayacaktım.

...Biri sana doğru geliyor...

Gölgeler, sakladıkları sırlar karşılığında gücümnden biraz tatmayı umarak beni sonuna kadar kışkırtıyordu.

Bırak gelsinler. Bugün gölgelerle boş anlaşmalar yapacak bir ruh halinde değildim.

Çadırın kanatları kenara atıldığında Malaki ağır adımlarla içeri girdi. “Bu lanet çorak arazideki son gecemiz. Sarhoş olup kutlayalım.”

Bu son gecemizdi, şimdilik. İkimizin de uzun süre Barbos’ta kalacağına dair yanılsamalar içinde değildim. Aptalca bir amaç için savaşmamanın ne kadar güzel olduğunu hatırlayacak kadar kalacaktık. Ardından, daha önce onlarca kez çağrıldığımız gibi geri çağırılacaktık. Savaş her zaman şiddetliydi.

Gözlerim üst kolumu çevreleyen bronz şeride kaydı. Kaşlarımı çattım, bunu kralla tekrar yüzleşmem için bir başlangıç olacağına inanarak aldığım da ne kadar da heyecanlanmıştım. Fakat hiçbir şey ifade etmemişti.

Malaki beni incelerken gözleri hiçbir detayı atlamıyordu. “Bir savaş kelepçesi için surat asan tanıdığım tek adam sensin,” dedi.

Örtüyü ittim. “*Somurtmuyorum.*”

“Somurtuyorsun,” dedi Malaki. “Çünkü bu kahrolası kayayı terk etmek, kan davanın sonunu getirmeye her zamankinden daha uzak olduğun anlamına geliyor.”

Ayağa kalkarak, “Şenlikler nerede?” diye sordum, söyle-

diklerini duymazdan gemiştim. Şarap ve kadınlar, her şeyi daha iyi hale getiriyordu ve buralarda her zaman ikisinden de biraz oluyordu.

“Yemekhanede.”

Mantıklıydı. Dışarı çıkarılmadıkları sürece şenlikler burada yapılıyordu.

Onunla dışarı çıkmadan önce bir şişe yağı, kirli bir paçavrayı, kınında duran kılıcımı ve etrafına sıkıca sarılmış olan deri kemerimi yanıma aldım.

Çadırımdan çıktığımızda şafağa karşı gözlerimi kısarak baktım. Güneşin kenarı daima ufukta görünüyordu.

Çadırların arasından geçerek kamp boyunca ilerledik. Etrafımızdaki birkaç askerin halk şarkıları söylediğini duyabiliyordum, hatta biri lir bile çalıyordu. Bir savaşı kaybettiğimizde şarkılar ağıtlara dönüşüyordu ama şu anda, müzik son galibiyetimizle birlikte canlı ve iyimserdi.

Yemekhaneye girdik, kaba yontulmuş mobilyalarla ve askerlerle dolu olan devasa bir çadırdan başka bir şey değildi.

Periler masaların etrafında oturuyor, kıpkırmızı yanaklarıyla gevezelik ediyorlardı. Şenliklerin dışarı taşınması uzun sürmeyecekti. Yeteri kadar likör verildiğinde, açık havada da dans edip eğlenmeyi severdik.

Hâlâ görevde olan birkaç asker odanın arka tarafında yemek servisi yapıyordu. Yanlarında iki fiçı vardı; biri damıtılmış alkollü içkilerle doluydu, diğeri de birayla.

Dev sidiğinin tadı bile bu şeyden daha iyiydi ama medeniyetten bu kadar uzun süre uzak kaldığınızda içkiler neredeyse lezzetli geliyordu.

Yuvarlak bir masanın etrafına oturmuş, içki içip gülen bir grup askere doğru ilerledik.

Günlerim böyle geçiyordu. Uyan, yemekhaneden bir şeyler al, mesai yap, aşağı in, başka bir yemek alıp yoldaşlarla bir içki iç (belki bir kadınla ısın) ve sonra da yatağa git. Uyan ve her şey yeniden başlasın.

Biz yemekhaneye girdikten bir saat sonra oda gürültücü ve kavgacı askerlerle ağzına kadar dolmuştu. Kılıcımı çekip yağ şişesini açtım. Ardından paçavraama biraz dökerek temizlemeye başladım; çizmelerimi masaya dayamıştım.

Bu gece moralim bozuktu. *Hâlâ kralı öldürmeye yaklaşmış değildim.*

Belki de kâhin bu kadar uzun süre askerde kalmamı istememişti. Belki de cesaretimi uzun zaman önce farkında olmadan bulmuştum ve düşmanı öldürmek için harcadığım bunca zaman tamamen boşunaydı.

Yemekhanenin çadır kapısı açıldığında kılıcım yeni yeni parlıyordu. İki düzine yarı çıplak erkek ve kadın odaya doluştu; birçoğunun akşam eğlencesi için tenini takas etme amacıyla burada olduğu belliydi. Perilerin arasına karışmış bazı ölümlüler gördüğümde kaskatı kesildim.

Bu yeniydi. Askerleri en *ilkel* dürtülerini rahatlatmak için ileri karakollara gelen periler hep olurdu ama insanlar asla.

Malaki'nin gözleri üzerimdeydi, bana doğru eğildi. "Sanırım ölümlüler, son zaferimiz için kraldan gelen bir hediye."

Hediye mi? Bir insanla evlenmek yasadışıydı. Onlardan biriyle yatmak bile tabuydu. Kirli ve ilkel kabul edilirdi.

Onları bize ödöl olarak göndermek... hediye den çok hakaret gibi görünüyordu.

Kadın ve erkeklerin olduğu grup, hızlı bir şekilde ilgili askerlerle eşleşerek oda boyunca süzöldü. Malaki ve etrafındaki diğ er askerler ayağı kalkıp perilerin ve insanların onları dışarı çıkarmasına izin verdi. Biraz mahremiyet için bulutların arasına girmeden önce kamp ateşlerinin etrafında dans edeceklerdi.

“Gelmiyor musun?” diye sordu Malaki. Masada oturmaya devam ettiğ imi fark etmişti.

Başımı iki yana sallarken dikkatim kılıcımdaydı. Şimdiye kadar, beni dışarı çek iştirmek için harekete geçen üç ayrı girişimi başımdan savmış tım.

Malaki’nin yanındaki kız kıkırdayarak kolunu çek iştirdi. Arkadaşım bir şeyler söylemek isteyerek birkaç adım geri ledi ama sonra söylemekten vazgeçti, bunun yerine topuklarının üzerinde dönüp diğ er askerlerle birlikte odadan ayrıldı. Birkaç dakika içinde odanın büyük bir kısmı boşalmış tı.

Tam biraz yalnız kalabileceğ imi düşündüğ üm sırada, bana doğru gelen bir kadın eteğ inin yumuşak hış ırtısını duydum.

...Köle...

Kadın arkamda durdu.

“Ben insanlarla yatmam,” dedim o bana dokunamadan önce, başımı kılıcımdan kaldırmamış tım.

Bir duraksama oldu. Sonrasında kadın omzumun üzerinden bana doğru eğildi, saçları benimkilere değ iyordu. “Peri âş ıklarının yapamayacağı şeyleri yapacağıma söz verebilirim.” Nefesi yanağıma çarpıyordu.

Kılıcımı kınına sokup biramdan bir yudum aldım. “Kişisel bir şey değil. Sadece kadınlarımın istekli olmasını seviyorum.”

Bir elini göğsümde gezdirdi. “Sana öyle olmadığımı düşündüren nedir?”

Bileğini yakalayıp başparmağımı derisine dağlanmış kraliyet ambleminin üzerinde gezdirdim. Hilal simgesi, kabarmış tenin üstünde sıradışı görünüyordu.

“Söyle bana,” diye sordum onu inceleyerek. “Sarayın malı olmasaydın bana asılır mıydın?”

Kadın eğildi. “Söyle bana, *sen* sarayın malı olmasaydın burada oturup savaşı bekler miydin?”

Elini bırakıp ona baktım. Tanıdığım bazı perilerden daha keskin bir dili vardı ama yüz hatları ağzına pek yakışmıyordu. Geniş gözler, kalp şeklindeki yüz ve vahşi kızıl saçlarla çevrilmiş pürüzsüz, fildişi ten. Çok güzel bir yüzdü bu, çok güzel ve masum görünen bir yüz.

“Doğru bir noktaya parmak bastın,” diye kabul ettim.

Ona biraz daha baktım. Merakımı uyandırmıştı. Yıllarımı ölümlüleri kurtarmakla geçirmeme rağmen, gerçekte hiçbirisiyle durup konuşmamıştım. Şimdiyse buradaydım, bu insan kadının sözleriyle gerçekten dikkatimi çekmesine şaşırmıştım.

Bir karar vererek oturduğum boş masayı başımla işaret ettim. “Bana katılmak ister misin?”

Cevap olarak kucağıma oturmak için harekete geçti.

“Hayır.”

Bir insan kadınla konuşmak istiyor olabilirdim ama *hiçbirinin* bana dokunmasını istemiyordum. Şey hariç...

Bu yarı biçimlendirilmiş düşünce karşısında neredeyse bir gülümseme yüzümden geçip gidiyordu, görünüşe göre kendimi ölümlü gelinime saklıyordum. Ne kadar da tuhaftı.

Kadın karşıma oturdu ve diğer askerlerden birinin bıraktığı yakınlarındaki bir birayı kaptı. İçkiyi yudumlarken bakışlarını üzerimde gezdiriyordu.

“Nerelisin?” diye sordum keskin bakışlarla.

İçkiyi yere bıraktı. “Gerçekten konuşmak mı istiyorsun?” Şaşırılmış görünüyordu.

“Eğer istemezsen...” Birkaç askerin hâlâ oturduğu odayı işaret ettim. Eminim birisi onun sunduğu şeyi alacaktı.

Bana dönmeden önce gözleri odada gezindi. “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?”

“Eğlence sensin. Sen söyle.”

Şerefsizlik ediyordum ama umurumda değildi. Buradaki son gecemi böyle hayal etmemiştim.

“Bu ne kadar şaşırtıcı olsa da, bana *konuşmam* için para ödenmiyor,” diye cevap verdi.

“Sana hiç para ödenmiyor.” Bektan bir yorum daha yapmışım. Fakat aynı zamanda gerçektir.

Gözleri kısıldı. “Günün nasıl...”

“Sıkıcı,” diye sözünü kestim.

Hakarete uğramış gibi görünüyordu. *Kırılğan insan ego-ları*.

“Nasıl köle oldun?” diye sordum.

“Bebekken yakalandım.” Yani, o bir değiştirilendi*.

* Doğduktan sonra yerlerine Ötedünya’dan bir peri çocuk bırakılarak değiş tokuş edilen insan çocuklar. (ç.n.)

“Peki sonra?” diye sordum.

“...sonra perileri memnun etmek için yetiştirildim.”

...Yalan söylüyor...

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Hayır, yetiştirilmedin.”

Tereddüt ederken, “Hayır,” diye onayladı. “Yetiştirilmedim. Efendim bana kölelere öğretilmemesi gereken her türlü şeyi öğretti.”

“Peki buraya nasıl geldin?” diye sordum.

“Efendim beni özgür bırakmadan öldü. Arsası müzayedeye çıktığında krala satıldım ve işte buradayım.” Taktığım savaş bandına bir kaşını kaldırarak baktı. “Madalyalı bir asker. Onu kazanmak için ne yaptın?”

Düşman bölgesinin derinliklerindiyim, kör edici güneş ışığı gözlerimi yakıyor. Yaralarımın birçoğundan kan fışkırıyor. Etrafım sarılmış. Büyüm içimden fırlayıp düşmanı yutuyor ve geceyi daha önce Gün bölgesi olan bölgeye kalıcı olarak sürüklüyor.

Biramdan bir yudum daha aldım. “Doğru insanları öldürdüm.”

Yüz ifademi incelerken, “Demek kralla tanıştın?” diye sordu.

Bira bardağıma baktım. “Madalya aldığım gece uzaktaydı.” En azından, bronz kelepçeyi kralın yerine takdim eden sağ kolu bana böyle söylemişti. Galleghar büyük olasılıkla ya haremiyle birlikte uyuyordu ya da masumları öldürüyordu. Hangisinden daha çok hoşlandığını kimse tahmin edemezdi.

Aklıma gelen şeyle elim bardağıma sıkıca kavradı. İşini bitirmek için hazırdım. Herhangi bir asker, krala ne sıklıkla bu kadar yaklaşırdı ki?

Kadın koltuğunda arkasına yaslandı. “Hmm.” Damgalanmış cildine baktı. “Ben onu bir kez gördüm.” Gözleri bana kaydı. “Aslında sana berbat derecede benziyordu.”

Elbette, bunu fark eden kişi bir insan olmak zorundaydı!

Tek yapabildiğim vücudumu gevşek ve durgun tutmaktı. “O halde yakışıklı bir şeytan olmalı.”

Yavaşça başını sallarken gözleri uzaklara kaydı. “Öyleydi. Ancak onda acımasız bir şeyler vardı. Gözlerinin ve ağzının çevresinde bunu görebiliyordum.” Elini çenesine götürüp dikkati dağılmış halde parmaklarını çenesinin kenarında gezdirdi. “Öldürmeyi seven bir adam olduğunu anlayabiliyordun.” Gözlerini kırpıştırarak bulunduğumuz ana döndü. “Senin aksine.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bu ne anlama geliyor?”

Gözleri fazlasıyla kurnazdı. “Hangilerinin katliamdan hoşlandığını ve hangilerinin buna sadece katlandığını anlayacak kadar çok askerle tanıştım. Yoksa senin hakkında yanılıyor muyum?”

Yanılmıyordu ve bir ölümlü tarafından bu kadar iyi okunabilmek beni sarsmıştı. Ya yüz ifadelerimi kontrol etmek için daha fazla uğraşmam gerekiyordu ya da o sandığımdan daha hilebazdı.

Yemekhanenin dışındaki müzik ve kahkahalar kesildi. Yüzümü insan kadından çekip daha iyi duymak için başımı eğdim. Çığlıkların başlaması yalnızca birkaç saniye sürdü.

Ayağa kalkıp kılıcımı kınından çıkarırken sandalyem gıcırdadı. “Neler oluyor?” diye sordu insan kadın.

Yemekhanedeki diğer askerler etrafıma bakıyor, havada

bir şeyler hissediyorlardı. Büyümü biraz karanlıkla besledim.

...*düşman*...

...*aranızda*...

Kahretsin.

Yalnızca bir saniye sonra, "Pusu!" diye bağırdı dışarıdan biri.

Arkama bakmadan yemekhaneden fırladım. Gece askerleri etrafımda koşuşturuyor, silahlarını kapıyorlardı. Onların arasında dalga dalga hareket edenler ise altın üniformalı perilerdi.

Gün askerleri.

Zırhımı almak için vaktim yoktu. Sahip olduğum tek şey elimdeki kılıçtı.

Havaya yükselerek savaşa katıldım, düşmanı yarıp geçerken kılıç tuttuğum kolum savruluyordu. Her yerdeydiler; hem etrafımızda hem de üstümüzde, çadırları ateşe veriyorlar ve hiçbir şeyden haberi olmayan Gece askerlerini öldürüyorlardı.

"*Desmond!*" Malaki'nin sesi sol yukarıdan geliyordu.

Dikkatimi ona çeken şey gerçek ismimi duymuş olmamdı.

Malaki'ye doğru döndüğüm anda güneşle karşılaştım. Ona bakarken, güneş ışığı bir Gün askeri üniformasının parlak altın rengini görmeme yetecek kadar kararmıştı. Asker yukarıdan bana doğru gelirken silahını üstüme indirmek için hazırda tutuyordu.

Saldırıyı engellemek için yeterli zamanım yoktu. Hiçbir şey yapmazsam ölecektim. İntikam yoktu, eş yoktu, yarın-

lar yoktu. Yalnızca, periler öldükten sonra gelecek olan şey vardı.

Tam karanlığa karışmak üzereyken, bir gölge beni oradan çekti.

Kanatlarım şaşkınlıkla kapanırken gökyüzünde yuvarlandım. Kendimi toparlamam birkaç saniye sürdü ve tam o anda, kanımı donduracak bir şey gördüm. Birkaç dakika önce olduğum yerde artık Malaki duruyordu.

Kolunu yukarıda tutarken ön koluyla saldırının büyük kısmını engelliyordu ama düşmanın bıçağı yüzünü kesmeye devam ediyordu. Bıçak o kadar derine saplanmıştı ki, kritik bir şeye çarpmış olmalıydı.

Bir an için dünya sessizleşti.

Arkadaşım, sevgili arkadaşım. Sırrımı tüm dünyadan korumuş ve şimdi de benim için bir kılıcın önüne atlamıştı.

Sessizliği bozarak kükredim.

İçimden taştan karanlık, düşmanlarımı yutup şafağı gölgelerle doldurdu. En yakınımıdaki askerler şaşkın şaşkın etraflarına bakmaktan fazlasını yapamadan hemen önce, büyük bir çabayla gücümü tekrar içime hapsettim. Gücümün boyutlarını kimse bilmiyordu.

Malaki'nin kanatları kapandı, artık gökyüzünden düşen oydu. Ona doğru uçarken büyüm damarlarımda gürlüyordu. Göğüs kafesimdeki ağrı yüzünden zar zor nefes alabiliyordum. Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kollarımın arasına aldım.

“Seni yakaladım dostum,” dedim. Yüzü kan ve parçalanmış kas yığıyla darmadağınaktı. Gözlerinden biri gitmişti, diğeryse odaklanamıyordu.

Gökyüzüne döndüğümde parlak Gün askerinin bana duygusuzca baktığını gördüm. Ellerim Malaki'yi sıkıca kavradı.

Asker kasıtlı olarak bana sırtını dönüp havada çarpışmaya devam etti.

Beni bir tehdit olarak görmüyordu.

Büyük hata.

Malaki'yle birlikte yere indik. Arkadaşımın bir şifacıya ihtiyacı vardı ama şu anda şifacılar bile hayatları için savaşıyorlardı. Yapabileceğimin en iyisi onun acısını dindirmektir. Elimi yüzünde gezdirirken büyüm onu kemirmeden önce ısırtabının avucumda zonkladığını hissettim. Acıyı sadece bir saat kadar dindirecekti. Bunun yeterli olmasını umuyordum.

Yanan karakola baktım. Onu saklayabilecek hiçbir yer yoktu. Çadırların yarısı yanıyordu ve geri kalanı da yakında diğerlerini takip edecekti. Malaki'yi yere serilmiş gibi gösterecek şekilde konumlandırmak için onu kampımızın eteklerinde duran bir yığın terk edilmiş eşyanın üzerine yatırmaya karar verdim. Elimden onu ancak bu kadar gizleyebilmek geliyordu.

Ondan uzaklaştım. Şimdilik iyi olacağına inanmak zorundaydım.

“Geri geleceğim dostum,” diye söz verdim ona.

Önce intikam çağırıyordu.

Gökyüzüne doğru süzülürken gözlerim etrafı tarıyordu. Öfkem damarlarımda şarkı söylemeye başlamıştı. Düşman askerlerinin bana dokunacak vakti olmuyor, karanlığım dışarı çıkıp birer birer ziyafet çekiyordu. Gücümün içimden bu kadar pervasızca sızmasına izin vererek başımı belaya

sokuyordum ama arkadaşımı kaybetmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Senin için ölmeye hazırdı.

Beni bu kadar önemseyen tek bir kişi daha vardı ve tam olarak bu yüzden ölmüştü.

Aşağıda, bütün dünya yanıyordu. Malaki'nin çok fazla zamanı yoktu. Bunun artık sona ermesi gerekiyordu. Öyle ya da böyle, bunun sona erdiğinden emin olacaktım.

Çok uzaktan, karanlıkta ışık saçan Gün perisini fark ettim. O etrafındaki Gece askerlerinin işini çabucak hallederken bedenler gökten birer birer düşüyorlardı.

Kanatlarımı çılgınlar gibi çırparak ona doğru yöneldim. Şekli kör edici bir ışıkla titreyordu. Kraliyet soyundan olmalıydı, gücü işlevsel bir şekilde içinden akıyordu.

Tam başka bir Gece askerinin karnından kılıcını çektiği sırada ona ulaştım.

Düelloya hücum etme ihtiyacıyla vücudum neredeyse titriyordu. Fakat bunun yerine Gün askerinden yarım kanat açıklığı mesafede durdum.

Kontrol, Desmond.

Bıçağından kan damlıyordu. Ancak ben izlerken, metalin üzerindeki kan kabarcıklanıp tıslayarak eriyip gitti. Sürekli temiz kalması için büyülenmişti.

Adamın geri kalanını dikkatle inceledim. Bronz ten ve iplik haline getirilmiş altın gibi saçlar. Topaz taşından daha mavi gözler. Güneş gibi parlak bir cilt. Soleil ikizlerinin yalnızca hikâyelerini duymuştum ama karşımdaki perinin onlardan biri olduğunu tahmin ediyordum.

Gün asilzadesi bileğini döndürerek kılıcıyla havada bir sekiz çizerken ıslık çaldı. “Daha fazlası için mi geldin, gölge fahişesi?”

Kılıcımı daha sıkı kavradım.

Bu herif neredeyse en yakın arkadaşımı öldürüyordu. Ölmek zorundaydı.

Gücüm kendi kendini ikiye katlarken özgür kalmak için can atıyordu. Ancak bu periyi büyümle yok etmek istemiyordum. Geleneksel bir şekilde kellesini almak istiyordum.

Bu yüzden bekledim.

Ona saldırmak için herhangi bir harekette bulunmadığımda, Gün askeri ufka bakıp omuzlarını gevşeterek iç çekti ve benim gibi piyadelerle uğraşmanın can sıkıcı olduğunu açıkça ortaya koydu. İsteksizce dikkatini bana verirken aramızdaki mesafeyi kapatıp hamlesini yaptı. Tüm bu süre boyunca havada asılı kalmıştım, bekliyordum.

Silahını bana doğru savurdu, kılıç havada kavisler çiziyordu. Kolum havaya kalktığında bıçağım onunkiyle sağlam bir şekilde birleşti. Adam şaşkınlıkla irkildi. Beni bir saniyede, bu kadar kolay öldürebileceğini düşünmemişti herhalde?

Kendi kılıcını geri çektiğinde ona izin verdim, saldırgan bir harekette bulunmamaya devam ediyordum.

Malaki’yi *kör etmişti*. Onun yerinde ben olmalıydım.

Bu son düşünce, öfkemi diğer her şeyden daha çok körüklüyordu.

Başka bir Gün askeri üzerime gelmeye başladı. Gün asilzadesine bakmaya devam ederken bıçağımı gelen askerin

göğsüne saplayıp onu ikiye ayırdım. Peri haykırarak yere düştü.

“Bunun beni etkilemesi mi gerekiyor?” diye sordu Gün asilzadesi.

Cevap vermedim.

“Hiç konuşabiliyor musun?”

Cevap vermediğimde gözlerini bir an için benden ayırdı.

Büyük hata.

İşte o zaman ona yaklaşıp kılıcımı savurdum. Omzunun derisi parçalandı.

Yaradan akan kan, altın üniformasının üstüne sızarken Gün asilzadesi haykırdı.

“Savaşın ilk kuralı: Düşmanı hafife alma.”

Bir çığlıkla birlikte kılıcını kaldırıp bana saldırdığında bir çarpışmaya girdik.

Sol, sağ, aparkat, alt vuruş. Kısa ve şiddetli hareketlerden ibarettik. Metal bıçaklarımız buluştukça şarkı söylüyor, her vuruşun ardından güç yüzünden oluşan kıvılcımlar çıkıyordu. Gün asilzadesi etkileyici derecede iyiydi ama benim gibi sıradan bir askerden daha iyi olduğunu düşünüyordu. Seni savaş alanında kendini beğenmişlik kadar çabuk öldürecek başka hiçbir şey yoktu. Bir kral ya da bir dilenci olarak doğman ölümün umurunda olmazdı.

Bıçağının her darbesine karşılık verdim. Benden daha iyi bir kılıç ustası olmalıydı; onlarca yıllık yaşam ve paranın satın alabileceği en iyi eğitmenlere sahip olduğundan emindim. Fakat benim dedikoducu gölgelerim, ıstırabım ve intikamım vardı. Bunlar ve neredeyse yirmi yıllık daimi savaş

tecrübesi. Şaşırtıcı derecede faydalı olan etkenlerin bir karışımıydı. ayrıca bunları kararlı bir şekilde nasıl dövüşüleceğini öğrenmek için kullanmıştım. Ne de olsa, Gölge Kral'ı yenmek için büyü ve kurnazlıktan daha fazlasına ihtiyacım olacağını biliyordum.

Gün asilzadesi güçlükle nefes alırken tüm gücümle savaşılmaya başladım. Kendimi bu süre boyunca geride tuttuğumu fark ettiğinde gözleri kısacık bir an için açıldı.

Artık hücumda olan bendim, art arda savurduğum darbeleri durdurmaya çalışıyordu. Soğuk, hesapçı öfkem kontrolü ele almıştı. Her hareketime hükmediyordu. Denesem de kendimi durduramazdım.

Kılıcımı kaldırıp indirdim. Gün asilzadesi darbemi savuşturdu ve bu esnada karnını açıkta bırakarak bana fırsat verdi.

Silahımı ve kılıç tutan kolumu geri çektikten sonra ileriye, doğrudan karnına sapladım. Kılıç temiz bir şekilde kayıp diğer tarafından dışarı çıktı.

Gün asilzadesinin gözleri irice açıldı. Yaralanmaya, ölümüne karşı dayanıklı olduğunu mu düşünüyordu? Bana bakışlarına göre, öyle düşünüyor olmalıydı.

Boğulmaya başladığında kılıcımı taşıyan kolu aşağı sarktı.

Vıcık vıcık bir sesle kılıcımı içinden çıkardım.

Eli yaraya uzandı, dudakları aralanıp kapandı. Gözleri kayarken kanatları katlandı ve gökyüzünden düşmeye başladı.

Vücudu düşerken ona baktım. Onun işini bitirmem ge-

rekiyordu; tek yaptığım onu ağır şekilde yaralamaktı. Fakat insan kadın haklıydı, ben babam gibi değildim. Öldürme sanatından nefret ediyordum.

Böylece gitmesine izin verdim.

Pusu kısa bir süre sonra sona ermişti. Gün asilzadesi, gerçekten de Gün Kralı'nın ikiz vârislerinden biriydi. Pusunun arkasındaki beyin oydu ve liderleri düştüğünde askerler cesaretlerini kaybederek geri çekilmişlerdi. Sonrasında onu ve diğer yaralıları alıp yanlarında götürmüşlerdi.

Geri çekilmelerini izlemekle zaman kaybetmedim. Bunun yerine kampın içine daldım. Malaki hâlâ onu bıraktığım yerde yatıyordu, sağlam gözü kapalı ve nabızı zayıftı. Onu kollarımın arasına alarak şifacının çadırından geriye kalanlara doğru koştum.

Şimdiden paletlerin çoğunda yaralı askerler vardı ve yaralılara yardım etmek için savaştan sıyrılmayı yalnızca birkaç şifacı başarmıştı. Buna rağmen ortalık bir saat sonra olacağı gibi yaralılarla dolup taşmıyordu. Malaki'yi yatırdıktan kısa bir süre sonra bir şifacı yanımıza geldi ve onun üzerinde çalışmaya başladı.

“Yaşayacak mı?” diye sordum geçen on dakikanın ardından. Malaki geldiğimizden beri kıpırdamıyordu.

Şifacı başını işinden kaldırmadan başıyla onayladı. “Evet, yaşayacak. Yara kötü görünüyor olsa da kesiği aslında oldukça temiz. Gözünü kaybedecek ve hayatının geri kalanında bir yara izi taşıyacak ama aklı sağlam.”

Hem rahatlamanın hem de yenilginin ağırlığıyla çöktüm. Yüzünde bir yara izi olacak ve tek gözü kör kalacaktı. Pe-

riler güzelliği severdi; bu tür bir bozukluğa sahip olmak, kadınları benim kadar çok seven Malaki'nin arzulanmayan biri olarak görüleceği anlamına geliyordu.

“Gitmen gerekiyor. Dinlenmek için zamana ihtiyacı var.” Şifacı bunu yeterince hoş bir şekilde söylemişti ama tavsiyeden çok bir emirdi. Yaralı askerler birikiyordu ve ihtiyaçları olan son şey ortalıkta gezinen yoldaşlarıydı.

İsteksizce ayağa kalkarken dünyayı yükleniyormuşum gibi hissettim. Her şey çok ağır geliyordu; kaslarım, kemiklerim, kalbim, zihnim.

“Durumu kötüleşirse bana söyler misin?” diye sordum.

“Elbette,” dedi şifacı. İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyorduk. Burada tek bir adamı takip edemeyecek kadar çok hasta vardı.

“Sabah geri gel,” diye ekledi. “O zaman daha iyi olacak.”

Titrek bir nefes alıp çadırdan çıktım.

“Nova!”

Dikkatim dağıldığı için az kalsın sahte soyadıma tepki veremiyordum.

Gece generallerinden birine baktım. Kadın yolun karşı-sındaydı ama hızla bana doğru geliyordu.

Hazır duruşa geçerek saygıyla parmaklarımı alnıma dokundurdum.

Peri elini savurarak hareketimi başından savdı. “Orada ne yaptığını gördüm,” dedi.

Bir an için, karanlığım içinden dışarı sızarken gerilmem yüzünden yaşadığım o anlık güç kaybından bahsettiğini sandım. Eğer doğru kişi (bu kurnaz general olabilirdi) ne

yaptığının farkına varsaydı, yalnızca kraliyet soyundan gelen bir Gece perisinin bu kadar kapsamlı bir büyüye sahip olabileceğini bilirdi.

“Gün askeriyle düellonuzun sonunu gördüm,” dediğinde biraz olsun rahatlardım. “Bunun herhangi bir Gün perisi olmadığını biliyorsun. O peri, kralın oğullarından biri olan Julios Soleil’di.”

Kaşlarımı kaldırdım. Tahminim doğru çıkmıştı.

“Geri çekilmelerinin sebebi sensin.” Bana anlamlı bir bakış attı. “Kralın cesaretini duymasını sağlayacağım; fedakârlığının karşılıksız kalmayacak.”

Generale bakmaya devam ettim. Kalp atışlarımın sesi giderek artıyordu. Kulaklarımın arasında bir davul çalıyormuş gibi hissedene kadar nabzım her geçen saniye biraz daha yükseldi.

Krala söylemekten bahsediyordu. Düşmanın oğullarından birini yere sermek büyük bir şeydi. Sana madalya kazandıracak türden bir büyüklüktü bu. Kralla tanışmanı sağlayacak türden bir büyüklük.

Kader çarklarının döndüğünü hissedebiliyordum; bunca zamandan sonra, nihayet babamla o görüşmeyi yapacaktım. Zafêr anlamsız geliyordu. İntikam almaya bu kadar kararlı olmasaydım. Malaki ve ben burada olmayacaktık. Arkadaşımın canı asla yanmayacaktı.

“Teşekkür ederim,” dedim boğuk bir sesle.

General bana başıyla selam verdikten sonra vedalaşarak sıhhiye çadırına doğru gitti.

Kendi çadırına dönerken kalbim bedenime ağır geliyordu.

Yemekhanenin yanından geçerken el değmemiş olduğunu görüp biraz şaşırdım. Bir anlık duraksamadan sonra uzun adımlarla içeri girip alkollü içki fıçısına doğru ilerledim.

Beş adım attıktan sonra olduğum yerde durdum. Yerde birkaç ceset yatıyordu, biri Gün askeri ve diğer üçü de Gece perisiydi. Fakat boğazımı düğümleyen şey onların görüntüsü değildi.

Benden sadece birkaç adım ötede, birlikte içki içtiğimiz insan kadının bağırsakları dışarı çıkarılmış bedeni uzanıyordu. Keskin gözleri şimdi kör bir şekilde tavana bakıyordu, ağzı gevşek bir şekilde aralanmıştı.

Sendeleyerek yakındaki bir masaya doğru ilerleyip sandalyelerden birine devrildim, gözlerim ona kilitlenmişti.

Neden beni dağılma noktasına getirenin onun ölümü olduğunu bilmiyordum.

O sadece bir insandı, zaten birkaç yıl içinde ölecekti. Adını bilmiyordum ve bundan bir gün önce, bilmeye değer bir şey olduğunu düşünmezdim. Fakat yanılmıştım. Hepimiz yanılmıştık. İnsanlar sadece özgür bırakılacak köleler değillerdi. Bana öğretildiği gibi kaba, uyuşuk yaratıklar değillerdi.

Bir elimle gözlerimi kapatıp ağlamaya başladım.

Malaki için, bu kadın için, yanlış yönlendirilmiş hayatım için.

Dünyayı nefretimle doldurmaya çalışmakla o kadar meşguldüm ki başka hiçbir şeye yer bırakmamıştım.

Bu gece, bu durum değişecekti.

Ölümsüz Tanrılar'a yemin ettim; yapabildiğimde, ruh

eşimi bulmak uğruna tüm dünyayı didik didik edecektim. Geçmişimi geride bırakıp geleceğe odaklanacaktım. Onu bulduğumda -eğer onu bulursam- başkalarının ne düşüneceğinden korkarak zaman kaybetmeyecektim. Ona değer verecek, ona saygı duyacak ve onu *sevecektim*.

Ölümlü hayatının tüm günleri boyunca ona sahip çıkacaktım.

BÖLÜM 7

Bir Kralı Öldürmek

220 Yıl Önce

HESAP GÜNÜ gelmişti.

Daha önce kaç gece babamla yüzleşmeyi hayal ettiğimi söyleyemezdim ama bundan önceki her gece, şu an olduğumdan daha çok kana susamış olduğuma emindim.

Bugün yalnızca kararlıydım.

Kraliyet muhafızları beni son birkaç saattir oturduğum bekleme odasından alıp saray arazisinden geçirdiler, yüzlerinde metanetli bir ifade vardı.

Siyah deri zırhım yıldızların altında donuk bir şekilde parlarken kale merdivenlerini çıkarak bir çift bronz kapıdan geçtik.

Nabzımın sabit atışlarını bir davul ritmi gibi duyabiliyordum. Ya buradan babamın kellesiyle çıkacaktım ya da hiçbir zaman çıkamayacaktım.

Taht odasının kapalı kapıları karşımda belirdi. Askerlerle birlikte görülmeyi bekleyerek kapıların önünde durdum. Gerçekleşmesi yaklaşık yirmi dakika sürse de, sonunda geldiğimi bildiren yetkilinin boğuk sözlerini işittim. Bir an sonra, bronz kapılar ardına kadar açıldı ve beni içeri aldılar.

Çenemi kaldırdım. Yüzümü görmesini, bunca yıl sonra beni tanımasını istiyordum.

Kral tahtına yayılmıştı, dikkati yanındaki yardımcının üstündeydi. Hemen arkasında, muhafızlar duvar bouyunca dizilmişti. Kürsünün iki yanında, muazzam güzellikleri ve şeffaf kıyafetleriyle tanınan, derileri ışıltı altında parıldasın diye ince tülbentlerle ovuşturulan cariyelerinden birkaçı duruyordu.

Koridorun sonuna kadar ilerledikten sonra etrafımı saran muhafızlar durdu. Kral hâlâ bana bakma zahmetine girmemişti.

Diz çöküp başımı eğdim.

Bir dakikalık beklemenin ardından bana seslenildi.

“Ah, muzaffer askerimiz,” dedi kral sonunda dikkati tamamen benim üzerimdeyken. “Gün Krallığı’nın vârislerinden birini yaralayan ve bölüğünü pusudan kurtaran kişi. Tek bir hareket için iki kelepçe. Etkileyici.”

Bu noktada beni tanımamış olsa da benden hoşlanmadığını anlayabiliyordum. Sesinde sıkıntı ve biraz da alaycılık vardı. Muhtemelen bir zorba için, gerçekten onurlu olan bir adamdan daha can sıkıcı bir şey yoktu.

O adam ben değildim tabii. Fakat ne olursa olsun hoşnutsuzluğunun keyfini çıkarıyordum.

“Anladığım kadarıyla bu ilk savaş kelepçen de değil,” diye devam etti.

Kolumda ilk kelepçenin ağırlığını hissettim. Yıllarca plan yapmayı, savaşmayı ve umut etmeyi temsil ediyordu. Acı bir hayal kırıklığını ve bugün telafi edilecek, kaçırılmış bir fırsatı temsil ediyordu.

“Ayağa kalk.”

Üzerime bir sakinlik çöktü.

Ayağa kalktım ve son hareket olarak başımı yukarı kaldırdım. Otuz yıl sonra ilk kez gözlerim babamın kilerle buluştu.

Bir anda, kralın yüzü tüm ifadelerden arındı. Sonrasında ise şimşek çakarcasına, yüz hatlarının bir tanıdıklık hissiyle dolduğunu gördüm.

“Sen,” dedi Galleghar. Bakışları odanın içine konuşlanmış adamlara doğru kaydı. “Muhafı...”

O kelimeyi tamamlayamadan büyümü serbest bıraktım. Gölgem içimden fırlayarak odayı karanlığa boğdu.

Galleghar’ın askerleri kanatlarını açarak ileri atıldı. Oda-dakilerin geri kalanı şaşkınlık ve korku içinde bağırarak çıkışlara doğru koşuşturuyordu.

Taht odasının büyük kapılarını sürgüledim, dikişleri sıralayan karmaşık kilitler birer birer yerine oturdu. Ardından yan çıkışları da mühürledim.

Gölgelerim ışığı boğarken ve askerler ortamı karanlığa boğarak bana yaklaşıırken, Gece Kralı’yla odanın iki ayrı ucundan birbirimize bakıyorduk.

Dudaklarımın kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ziyafet çekin, diye emrettim gölgelerime. Ağlarına takılan askerleri bir anda yuttular.

Odadaki perilerin geri kalanı tamamen panik içindeydi. Erkekler ve kadınlar birbirlerinin üzerine atlıyor, kapıları açmaya çalışırken kanatlar ortaya çıkıyordu.

Galleghar'ın misilleme büyüsunün bana çarpmasını bekledim. Buna hazırdım. Lanet olsun, bu acının tadını çıkaracaktım. Ancak o saldırı hiç gelmedi. Bir an için Gece Kralı bana bakarken, bir an sonra tıpkı son karşılaşmamızda olduğu gibi benden kaçıp gitmişti.

Onun peşinden koşarak karanlığa karıştım. Başta onu hissetmek neredeyse imkânsızdı. Gece neredeyse sonsuzdu ve içi binlerce yaratıkla doluydu. Galleghar sıradan bir peri olsaydı onu bulmak zaman alırdı. Ancak şu anda, kral başka herhangi bir peri değildi. O da tıpkı benim gibi karanlığın kendisiydi.

Gecenin içinde bir dalgalanma hissettim. Güç muazzam ve ürkütücüydü, üstelik benimkine çok benziyordu.

İşte.

Hemen önümde, sağa doğru ilerleyen Gece Kralı'na odaklanarak peşinden gittim. Gecenin içinde ilerlerken ikimiz de gölgelerden ibarettik.

Babamı nasıl yakalayacaktım? Gölge Kral da tıpkı benim gibi soyuttu. İkimizin de tutacak veya kıracak hiçbir şeyi yoktu.

Aniden, babamın gücü patlayıp karanlığın içinden aktı. İçimden geçeceğini sanırken bunun yerine göğsüm gibi hissettiğim bir yere çarptı.

Gücü içime işleyip bedenimi bütünleşmeye zorlarken boğuldum.

Görünen oydu ki, soyut bir şeyi işte bu şekilde somut hale getiriyordunuz.

Havada belirdiğimde bedenim bütünleşti. Etrafımda yıldızlar parlıyordu. Bir an için kendimi onlardan biri gibi, sonsuz evrende bir iğne deliğiymiş gibi hissettim.

Sonra ışık olmadığımı, karanlığın kendisi olduğumu hatırladım. Şu anda, bedenim kaskatı kesilirken karanlık bile değildim. Yalnızca bir adamdım.

Gökyüzünden düşmeye başladım, Galleghar'ın büyüğü uzuvlarımı tamamen kilitlemişti. Gölgelere geri dönmeye çalıştım ama bunu başaramadım.

"Aptal çocuk," diye fısıldadı etrafımdaki gece havası. "Beni kendi oyunumda yenebileceğini mi sandın? Senden çok daha uzun zaman önce, ben gecenin ta kendisiydim."

Büyüğü neredeyse her parçamı dondurmuytu. Büyüğün tenimde gezindiğini, damarlarımda aktığını, iliklerime kadar ilerlediğini hissedebiliyordum. Geçen her saniye beni yere daha çok yaklaşıtıyordu.

Kalbime doğru hareket eden kara büyüğü şimdi durdurmazsam, vücudumun yere çakılmasından endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Büyü, bu gerçekleşmeden önce kalbimi donduracaktı.

Vazgeçmek, teslim olmak isteyen bir parçam vardı. Hayatım, hep birbiri ardına sıralanan bir mücadeleler dizisiydi. Kaçınılmaza teslim olmak ve ölmek çok daha kolaydı.

Sorun şuydu ki, hiçbir şey karşına kolay olarak çıkmadı-

ğında mücadeleye alışıyordun. Bazen bunun olması için can attığın bile oluyordu...

Büyümü hazırladım. O bile yavaş hareket ediyordu. Arından yere baktım, çarpmama yalnızca birkaç saniye kalmıştı.

Dişlerimi sıkarak gücümü serbest bıraktım ve büyüümü dışarı çıkmaya zorladım. Tam bir saniye boyunca hiçbir şey olmadı. Ancak sonrasında, Gallegghar'ın büyüü bir anda bozuldu ve üstümde uyguladığı güç kan dolaşımında eriyip gitti. Gücümün geri kalanı patlayarak gece havasını sarsmıştı.

Kanatlarım açıldığında onları hızla çırtım. Vücudum tekrar havalanırken pençelerim ay ışığında parlıyordu.

Gallegghar durup göğün ortasında süzüldü. Benim kanatlarıma bakarken kendi kanatları arkasında genişliyordu.

“Yıkımım...” Bunu o kadar sessizce söylemişti ki neredeyse kaçırıyordum.

Bir saniye sonra, Gallegghar'ın bedeni tekrar karanlığa karıştı. Bir kez daha gecenin içinde dağıldım ve kendimi başka bir büyü darbesine hazırlayarak peşinden koştum.

O darbe hiç gelmedi.

Gallegghar kraliyet avlularından birinde yeniden belirdi, vücudu bir anda şekillenmişti. Bir saniye sonra ona katıldım, şimdi karşı karşıya duruyorduk.

Taht odasındaki olaydan sonra, muhafızları benim için hazır bekliyordu. Avluda beni ve kralı görür görmez havayı dalgalandıran bağlayıcı büyüler yaparak dört bir yandan bize yaklaşmaya başlamışlardı. Herhangi biri bana vurma şansı bulamadan karanlığımı serbest bıraktım.

Gölgelerim kabarıp etrafa saçıldı; karanlık, muhafızların büyülerini açgözlülükle yedikten sonra onları da silip süpürdü. Askerlerin çığlık atmaya bile fırsatı olmamıştı, gece üzerlerine çökerken büyüüm onları saniyeler içinde tüketti. Saldırıdan geriye sadece muhafızların kemikleri ve silahları kalmıştı, birkaç dakika sonra cınlayarak yere düştüler.

Gölgelerimi Galleghar'a doğru çevirdim ancak bir kayanın etrafındaki nehir gibi onun etrafında ikiye ayrıldılar.

Askerlerini öldürmemi boş bakışlarla izleyen babam şimdi gözlerini kısmıştı. "Gücünü daha iyi anlasaydın, gecenin kendi kendine ziyafet çekmediğini bilirdin."

Galleghar kalçasındaki kılıcı kınından çıkarıp gevşek bir şekilde kendine yakın tuttu. Bıçağı koyu renkli bir metalendi.

Demir. Böyle bir silahı ortalıkta taşıyacak kadar cesur bir adamdı. Kendi derisindeki bir kesik onu zayıflatırdı ve söz konusu savaş olduğunda, muhtemelen kendi bıçağınızla en az bir ya da iki kez yaralanırdınız.

"Krallığımı mı istiyorsun?" dedi Galleghar. "Asla alamayacaksın."

Acı bir kahkaha attım. "Bu yüzden mi burada olduğumu düşünüyorsun?"

Cevap vermeyip sadece kaşlarını çatarak bana baktı.

İleriye doğru yürüdüm, kılıcım olmadan boş kalmış gibi hissediyordum. Daha saraya girmeden silahlarım üzerimden alınmıştı. "Onu öldürdüğün için buradayım. *Eurielle*."

Annem. Ona önce Galleghar'ın casusu, sonra da cariyesi

olarak verilen isimle hitap etmek tuhaftı. Bu onu bir şekilde daha büyük ve benim için daha yabancı bir hale getiriyordu. Ayrıca o... annem olmadan önce pek çok şey olmuştu. Casus, bakire, âşık, savaşçı. Kimliklerinin hepsini öğrenmem için ölmesi gerekmişti.

Yere düşen muhafızlardan birinin kılıcını almak için eğilerek avlunun dış kenarına ilerledim. Dikkatimin dağıldığını düşünen Galleghar, bana doğru bir büyü fırlattı. Kolumu kaldırdım ve büyü zırhımda parçalanırken homurdandım. Giydiğim askeri zırh, beni bu tür saldırılara karşı korumak için büyülenmişti.

Kılıcın kabzasını avuçlarken kolumdaki donuk zonklamayı silkeleyerek doğruldum. “Bunun işe yaramayacağını bilmen gerekiyordu.”

“Daha önce birçok periyi öldürdü,” dedi Galleghar.

Bileğimi gevşeterek ona doğru ilerledim. “Hepsi bebek miydi? Veya bir kısmı?”

Çenesindeki bir kas seğirdi. Gece Kralı iğrenç bir adam olabilirdi ama öyle olduğunun düşünülmesinden hoşlanmıyordu. Şövalye olmak isteyen bir ejderhaydı. Ne kadar da tuhaftı.

Birbirimizin etrafında dönmeye başladık. Etrafımızdaki bağırışları duyabiliyordum ve belli belirsiz daha fazla muhafızın bize doğru geldiğinin farkındaydım. Karanlığım çabucak onların icabına baktı.

“Bu yüzden öleceksin,” dedi Galleghar. “Yavaş olacak ve tam bittiğini düşündüğün anda, yaşayanlar diyarına geri döneceksin. Ölmeden önce seni öylesine dağıtacağım ki kendi adını bile hatırlamayacaksın.”

Cevap vermeye tenezzül etmeden sııttım.

“Ne kadar gururlu olduğuna bir bak,” dedi beni inceleyerek.

Özgüvenimin onu rahatsız ettiğini görebiliyordum. Korkutamayacağı biriyle tanışmak onun için oldukça sıradışı olmalıydı.

Gözleri üzerimde gezinirken alayla güldü. “Seni çoktan taç giymiş bir kral olarak görebilirler. Fakat sen bir kral değilsin. Bir fahişenin çocuğu olarak doğmuş, piç gibi büyümüş, kaderinde bir köleyle evlenmek olan bir adamsın.”

Neredeyse tökezliyordum.

Galleghar, eşimi nereden biliyordu?

Gülümsediğinde yüzünde acımasız bir ifade belirdi. “Ah, güçsüz Desmond Flynn hakkında *her şeyi* biliyorum.”

Nasıl?

Gölgeler bana fısıldadıkları gibi ona da mı fısıldıyordu?

Geceyi biraz büyüyle besledim. *Sizi duyabiliyor mu?* diye sordum.

...bizi anlayamıyor...

...senin anladığın şekilde değil...

Yani bunu benim gölgelerimden öğrenmemiştı.

“Söyle bana,” diye devam etti *Galleghar*. “Merak ediyorum... Kaderinde o aptal domuzlardan biriyle eş olacağının yazdığını biliyor muydun?”

Kılıcımı daha sıkı kavradığımda içimi hararetli bir öfke kapladı. Onu bastırmaya çalıştım. *Galleghar* kızgın ve dikkatsiz olmamı istiyordu. Öfkemle güneş gibi parlamamı istiyordu.

Fakat ben gecenin en uzak, en buzlu noktasıydım. Ben aşılmaz karanlıktım. Soğuk, mesafeli, ilgisiz. Bu adam benim yıkımım olmayacaktı, *onun* yıkımı *ben* olacaktım.

“Neredeyse inanmıyordum,” diye devam etti. “Benim soyumdan birinde böyle bir şey olamazdı. Ancak yetiştirilme tarzını düşünürsek...” Üstdudağı yukarı kıvrıldı. “Annenin özelliklerini benimkilerden daha fazla taşıdığını düşünüyorum.”

Annem, Gallegghar öldürmeden hemen önce beni onun elinden kurtarmıştı. O adamdan olduğum için benden nefret etmek yerine, kendinden olduğum için beni sevmişti.

“Tanrılara şükürler olsun, bu konuda haklısın,” dedim. Ancak korkarım ki, Gallegghar haklı değildi. Aynaya baktığımda annemi değil, onu görüyordum.

Gallegghar, ölen muhafızlarından bazılarının kemiklerinin üzerinden geçerek avluda dolaşmaya devam etti.

“Demek bunca zaman ordumda saklandın,” dedi. “Çok canın yanmış olmalı, sonuçta benim için savaşıyordun.”

Evet, bir süreliğine canım yanmıştı. Ancak artık öyle değildi.

“Senin sayende bir kitle edindim,” dedim.

Kahkaha attığında çıkan ses o kadar boştu ki, yanlış bir şeymiş gibi hissettiriyordu. “Yani beni öldüreceksin, peki ya sonra? Krallığımı mı devralacaksın? İnsanlar sana, bir çöpçüye asla saygı duymayacak.”

Her şeye rağmen, endişelendiği şey hâlâ bu muydu? Elin-den alınan krallığı?

Bekle bir dakika.

Duraksadım.

Oldukça derin, sarsıcı bir fikir kafama dank etti. Tüm bu konuşmalarda, onun gözden kaçırdığı bir şey vardı.

Galleghar eşimi biliyor ve şimdi de tahtına olan ilgimden bahsediyordu...

Geleceği görmüştü.

Gölgelerim filizlenerek her taraftan üzerimize geldi. “Bir kâhinle konuştun ve gerçeği öğrendin,” dedim farkındalık beni sarsarken. “Öldüğünü, benim seni öldürdüğümü gördü.”

Yıkımım. Gökyüzünde söylediği şey buydu.

“Bugün değil, benim piç oğlum.” Galleghar hiç uyarı olmadan büyüsunü üzerime fırlattı.

Büyü zırhıma çarpıp gökyüzüne doğru saçılırken çenemi sıktım. Bir sonraki darbe ilkinı takip etti. Yeni hamlesini savuştururken kılıcımı bırakıp ona kendi büyüümü gönderdim.

Saf güce karşı saf güç. Darbelerimiz, avluyu çevreleyen narin bitkileri kırbaçlayarak, soluk parke taşları yerden kaldırarak tüm dünyayı sarsıyordu. Yıldızlar bile titriyormuş gibi görünüyor, ışıkları parlayıp sönüyordu.

Galleghar dönerek benden uzaklaştı, bir darbe daha savurduğunda onu savuşturmak için yapabileceğim her şeyi yaptım. İkimiz de ölümcül bir dansla kilitlenmiştik. Onun darbesinden kaçarken karşılığında ona bir sürü büyü gönderdim. Yüzümden ter damlarken bile gülümsüyordum.

Sonunda dişime göre bir rakip vardı karşımda. Tüm potansiyelimi açığa çıkarabileceğim biri. Babamı öldürmeye bu kadar istekli olmasaydım, içten içe eğlendiğimi söyleyebilirdim.

Darbelerinden birini savuşturmaya çalışırken göğsüne sıçrayıp ona doğru başka bir büyü patlaması fırlattım. Ancak kanatlarımın genişliğini hafife almıştım. Gallegghar'ın gücü, zarımsı deriyi delip geçerek kanatlarımdan birinin kenarını kesti.

Tısladığımda kanadım içe doğru kıvrıldı ve büyüğü içimde yanıp tutuşurken yere doğru savrulmaya başladım. Düşerken kendi büyüüm de içimde gürlüyordu, Gallegghar ondan zamanında kaçmayı başaramadı. Büyüm tüm gücüyle göğsüne çarpıp onu yakındaki bir çite fırlattı.

Bir saniye sonra sertçe yere çakıldım, altımdaki taş çatırdamıştı. Vücudumun itirazlarına aldırmadan kendimi ayağa kalkmaya zorladım, doğrulurken kanatlarım arkamda kıvrıldı.

Gallegghar yattığı yerde inliyordu. Kalkmak için yavaş davrandığında bunu kendi çıkarıma kullanıp gücümle onu bir kez, iki, üç, dört kez yumrukladım. Vücudu her vuruşta tekrar tekrar gerileyip çalılıklara çarpıyordu.

Gece Kralı kıpırdamadan öylece yatıyordu. Tam onu alt ettiğimi düşünmeye başladığımda, bedeni gecenin içinde yok oldu.

Sinirden hırlamak istiyordum. Art arda gelen bu darbeler onu öldürmeliydi, başka bir düşmanı çoktan öldürmüş olurdu. Ancak bunun yerine, Gallegghar hâlâ buradan kaçmak için yeterli enerjiye sahipti.

Sahip olduğum her şeyi kullanmama rağmen bunun yeterli olduğundan emin değildim. Güçlerimiz çok benziyordu: Suyu suyla boğamaz, ateşi ateşle yakamazdınız.

Onu bitirmek istiyorsam, büyümü hiç kullanmamam gerekiyordu.

Daha önce düşürdüğüm kılıcı alıp etrafa bakındım. Galleghar henüz kendini toparlayamamıştı ama buralarda bir yerlerde beni hazırlıksız yakalamak için beklediğini biliyordum.

Tepemde belirip silahını bana doğrultmuş bir şekilde üzerime atladı. Kılıcımı tam zamanında kaldırıp Galleghar'ın tüm gücünü ve ağırlığını savuştururken dişlerimi sıktım.

O da benimle aynı şeyi anlamış olmalıydı: Karşımızdaki yalnızca büyümüzle öldüremeyeceğimizi. Bizi mahvetmek için tpkı bir bıçak gibi, çok daha keskin bir şey gerekiyordu.

Bir homurdanmayla birlikte en sonunda onu üzerimden attım. Dönerek yuvarlandıktan sonra kılıcı elinde ayağa kalktı.

Babamı her zaman tehditlerinin, şiddetinin ve prestijinin arkasına saklanmayı seven, zayıf biri olarak hayal etmiştim. Ama artık istemeyerek de olsa, onun etkili bir düşman olduğunu ve bunun sebebinin yalnızca saf büyü gücü olmadığını kabul ediyordum. Yakın tarihte bir savaş alanını ziyaret etmemiş olsa da yetenekli bir savaşçıydı.

Gözlerini bana diktikten sonra ortadan kayboldu.

O tekrar ortaya çıkmadan önce kılıcımı hareket ettirdim, bu iyi bir şeydi çünkü bıçağı tam boğazımı sıyıracakken kılıcımla buluşmuştu.

Galleghar'a o kadar yakındım ki, ondan aldığım her özelliği görebiliyordum. Buz grisi gözler, görkemli kaşlar ve

kıvrımlı dudaklar. Bunca yıl göz önünde saklanabileceğimi düşünmekle aptallık etmiştim. Neredeyse onun ikiziydim, şu ana kadar bulunmadığım için şanslı bir heriftim.

Onu güçlkle uzaklaştırırken bıçaklarımız gıcırdadı. Ben ileri atılamadan, Galleggar bir kez daha gözden kayboldu. Arkamda yeniden belirdiğini ancak kılıcının darbesini sırtımda hissettiğimde, demir etimi cayır cayır yakıp büyümü yiyip bitirirken fark ettim. Acıyla çenemi sıkıp onunla yüzleşmek için döndüm. Fakat yine gitmişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar belirip kayboluyordu. Bulunduğu yerde yalnızca kılıcını tenime saplayacak kadar kalıyordu ve aldığım her darbede güçten düşüyordum. Giysilerim çok geçmeden kırmızı çizgilerden oluşan bir yığın haline gelmişti. Daha yavaş hareket etmeye başlamıştım, darbelerim de giderek zayıflıyordu.

Yetişemiyorum. Sinsi bir düşünce aklımdan kayıp geçti.

Savaş deneyimim olabilirdi ama babamın gücünü geliştirmek ve dövüş becerilerini mükemmelleştirmek için yüzyıllarca zamanı olmuştu.

Hem bu yüzden hem de demirden bir kılıcı olduğu içindi.

Ben onun dengi değilim.

Galleggar zayıflık anımı hissetmiş olmalıydı. Harcadığı eforu iki katına çıkarmış; bıçağını sağa, sola, yukarıya ve aşağıya saplamaya başlamıştı. Hava her darbesinde ıslık çalıyordu.

Son bir hamleyle beni tekmeleyip dizlerimin üstüne düşürdü.

Kan içinde kalmış bir karmaşadan ibarettim. Kıp kırmızı

sıvı vücudumdaki bir düzine yaradan damlıyordu. Büyüm en sığ olan yarayı bile kapatamayacaktı.

Galleghar, yüzünde sinsi bir ifadeyle etrafımda dolandı. “Kaderin bana verebileceği en iyi şey bu muydu? Gayrimeşru bir çöp mü?”

Çok yorgundum. Hiç olmadığım kadar yorgundum.

Üzgünüm anne. En sonunda kanın yerde kalacak.

Galleghar kılıcını döndürürken dudağının kenarı kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Öldürmeyi seven bir adam. Senin aksine. Ölümlü kadının sözleri zihnimde çınladı.

Eğer onun işini bitiremezsem o insan gibi daha fazla kadın alınıp satılacak, kullanılıp öldürülecekti. Eğer onun işini bitirmezsem; savaş alanında daha çok asker ölecekti, onun keyfi için daha çok peri alınacak ya da sırf kralın canını sıkacağı için pek çok kişi idam edilecekti.

Biraz inatçı olmayı başardım.

Beni öldürmesine izin vermeyeceğim.

Bir ayağımı bedenimin altına aldım.

Onu ben yenemezsem, kimse yenemezdi.

Ayağa kalkmak için hareketlendim. Kendi terimle kaplanmışım, vücudum kan dolaşıma giren toksinlerden kendini arındırmaya çalışıyordu.

Galleghar tek kaşını kaldırdı. “Henüz bitirmedik, öyle mi?”

Annemi zorla haremine alan adam buydu. Onu yüzüme karşı küçük düşüren, onu öldüren adam.

Büyüm yeniden toplanmaya başladı.

Galleghar, demirden daha güçlü bir zehirdi, topraktan süpürülmesi gereken bir musibetti.

Bir çığlık atarak ona doğru atılırken kılıcımı çektim. Artık soğuk ve duygusuz değildim. O karanlık, dokunulmaz gece değildim. Gecenin içinde sönmek üzere olan yıldızdım. Öfke ve tutkuydum, ateş saçan hiddettim ve şu anda çok fazla şey hissediyordum. Her günah, her hakaret, bu adam yüzünden kısa süren her hayat. Sebep olduğu yıkım. Hiç olmadığım kadar hızlıydım, hareketlerim daha keskin ve güçlüydü.

Darbelerimi savuştururken küçümseyici sırtışı yüzünden silindi. Ortadan kaybolmaya çalıştı ama artık Gölge Kral'ın gölgesiydim ve onun her hareketini tahmin ediyordum. İkimiz birden geceye girip çıkıyor, karanlığa karışmadan önce birbirimize saldırmak için kısa bir süreliğine tekrar vücut buluyorduk.

Muhafızlarından birinin kemiklerinin üzerinde belirdik. Galleghar'ın kılıcı hemen üstümde duruyordu, beni kesmek için hazırды. Ancak Galleghar, o heyecanla birlikte göğsünü açıkta bırakmıştı.

Rüzgâr gibi hareket edip bir elimi boynuna doladım ve diğeriyle kılıcımı onun kalbine sapladım. Metal bedeninin içine girerken vıcık vıcık bir ses çıkardı.

Galleghar'ın vücudu bu davetsiz misafir karşısında sarsıldı. Elleri güçsüz bir şekilde bıçağımı sarıp sarmaladı.

Kimse sizi bu türden bir ölüm (kişisel bir ölüm) konusunda uyarmazdı. Bir bıçağı kaburgaların arasına saplamak için darbenizin arkasında ne kadar güç uygulamanız gerektiğini.

Silahınızın sert parçalara sürtünüp yumuşak eti nasıl temiz bir şekilde kestiğini hissedebileceğinizi. Bir adamın canını alırken onun gözlerinin içine bakmanın ne kadar mahrem olduğunu kimse söylemezdi. Bu bir sevgili edinmek kadar mahremdi; tek fark vardı, daha korkunç arzular ölüme neden oluyordu.

Onlarca yıldır zihnimde kurgulamış, her şeyi planlayıp bu anı beklemiştim. Sonunda, o an gerçekleşmişti.

Gece Kralı gülmeye başladı.

Ona dehşet içinde bakakaldım. Kalbine bir kılıç saplanmıştı. Yapması gereken son şey gülmektir.

“Bugünün geleceğini biliyordum,” diye tısladı. Bacaklarını güçten düşmeden önce ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Önce dizlerinin üzerine çöktü, ardından elleri yavaşça bıçağımdan kayd. “Bunu engellemeye çalıştım ama kaderi asla yenemezsin.”

Galleghar sırtüstü yere yığıldı. Bedeni sadece ölmek üzere olanların yapabileceği şekilde eğilip bükülmüştü.

Tekrar güldüğünde bu kez çok daha zayıftı çünkü dudaklarını kan kaplamaya başlamıştı. “Benden daha iyi olduğunu düşünüyorsun, bunu yüzünde görebiliyorum ama değilsin. Fethetme ve öldürme ihtiyacı kanımızda var.”

Ona taş kesilmiş gibi baktım. Sözlerinin beni rahatsız ettiğini hissedebiliyor ve önümüzdeki yıllarda beni yiyip biteceğini biliyordum.

Galleghar’ın kafası zayıf kıkırdamalarıyla ileri geri sallanıyordu. “Göreceğiz... bir ruhun başka neler olabileceğini.”

Yeter.

Kılıcı göğsüne sapladım. Boğulurken boğazından sesler çıkardı. Bıçağımı geri çekerken kolumu tuttu, gözleri sanki ölümü hiç beklemiyormuş gibi kocaman açılmıştı. Yarasından sel gibi kan sızıyordu. Eliyle zırhımı sıkarken o buz gri-si gözleri benimkilere kilitlenmişti. Karanlık, sonunda Galleghar Nyx diye bir şey kalmayana, bedeni yalnızca boş bir kabuktan ibaret olana kadar yavaş yavaş gözlerini terk etti.

Dört asırlık zorbalıktan sonra Gölge Kral ölmüştü.

BÖLÜM 8

Lanetlenecek Bir Beden

220 Yıl Önce

SARAYIMIN ALTINDAKİ kraliyet mahzeninde, babamın cesedine bakıyordum. Beyaz taş levhanın üzerine yatırılmış, bedeni temizlenip giydirilmişti. Burada peri ışıkları zayıfça parlıyor, etrafımızdaki kemerli mermer duvarların loş ışıkta parıldamasına neden oluyordu.

Ölümünde bile yüzünde kibirli, acımasız ve yenilmez olan bir şeyler vardı. Ona baktığınızda mücadelemizin gali-bi olduğunu düşünebilirdiniz.

Derme çatma bronz tacımın olduğu alnıma dokundum. Bunun dışında bir şeyi, Galleghar'ın tacını veya başka bir tacı takmayı reddetmiştim. Bu bir askere ait olan, basit, mütevazı ve en önemlisi de savaş çıkarsa lanet olası yoluma çıkmayacak bir taçtı.

Bu tür süslü şeyler konusunda bir zevk sahibi olabilmek için fazla uzun süre çamurda yaşamıştım.

Elimi indirdim. Galleghar, hayatının son gecesinde -onu öldürdüğüm gecede- krallığını elinden alacağını biliyordu. Ben bile bunu pek anlayamamıştım. İçeri girip kralın işini bitirdikten sonra gözden kaybolabileceğimi düşünmüştüm. İktidar hiçbir zaman stratejimin bir parçası olmamıştı. Ancak Galleghar'ın oğlu olmasam bile, fatihler tahta kralları öldürerek çıkıyordu.

İşte buradaydım; liderlik etmek istemiyordum ama tahttan feragat edip Galleghar'ın entrikacı dalkavuklarından birinin tahta geçmesine izin vermeye de niyetim yoktu.

Babamın bedeninin etrafında dolaşıp başparmağımla alt-dudağımlı ovuşturdum. Onun burada olmasından, şu anda bile bu kalede kalmasından nefret ediyordum. Kalmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu ama şimdilik, bedeninin gidebileceği başka bir yer yoktu.

Onu kılıcım ile alt edeli haftalar olmuştu ve bunca zaman içinde vücudu bir türlü çürüyememişti. Hiçbir yaratık onu yemeyecekti; ne tazılar ne kuşlar ne balıklar ne de Memnos'un vahşi doğasında yaşayan canavarlar. Tüm o kibirli soyluların şok ve dehşetine rağmen, onu ortadan kaldırmaya yönelik ilk girişimlerim bunlar olmuştu. Soylular, benden ve barbarca davranışlarımdan babamdan korktuklarından daha çok korkuyorlardı.

Yaratıklar Galleghar'ın vücudunu yemeyince onu gömmeye çalışmıştım ama toprak onu geri tükürmüştü. Cesedini denize atmaya çalıştığımda ise su onu içine almayı reddetmişti. Ateş bile etini bozmamıştı; odun yığını toprağa karışıp son közler de söndüğünde, Galleghar hâlâ kafasındaki tüm saç telleri sağlam bir şekilde orada duruyordu.

Şimdi gözlerimi kısarak onu inceliyordum. Bir bedenin çürümemesinin sadece dört nedeni vardı: Birincisi, peri ölmemişti. İkincisi, peri öldürülemeyecek kadar güçlüydü. Üçüncüsü, peri dünyaya geri dönemeyecek kadar saf kalpliydi. Dördüncüsü ise, peri o kadar ahlaksızdı ki doğa ona sahip çıkmayı reddediyordu.

Bu son sebep kulağa en doğru gelen şeydi.

Galleghar Nyx'in bozulmayan bedenine bakarken dudaklarım düz bir çizgi halini aldı. Üzerimde, kral haremının son kadınları da eşyalarını toplayıp gidiyorlardı. Yüzlerce cariyesinden (en sonunda yüzlerce kalmıştı) düzinelercesi onun kaybının yasını tutmuş, hatta bazıları bana açıkça düşman olacak kadar ileri gitmişti. Galleghar o kadınların çocuklarını öldürmüştü ama yine de onun yasını tutuyorlardı, bunu aklım almıyordu.

Kadınların yaşam alanları silah odasına, kütüphaneye ve misafir süitlerine dönüştürülecekti. Odaların önceki kullanımına ait tüm kalıntılar silinecekti. Annemin anısını onurlandırmak için en azından bunu yapabilirdim.

Her şey aslında şu anlama geliyordu: Galleghar'ı sevdiğim tek kişiyi benden aldığı için öldürmüştüm. Buna adalet derdim ama pek de adalet gibi hissettirmiyordu; annem hâlâ ölüydü, ben hâlâ yalnızdım ve içimdeki boşluk hâlâ olduğu yerde duruyordu.

Gölge Kral'a son bir bakış attım. Ona söylemem gereken çok fazla şey vardı. Hâlâ onun canını yakmak istediğim birçok yol vardı.

Asla bunu yapmak için şansım olmayacaktı.

Vücudunu kavrayıp omzuma attım. Bunun bir önemi yoktu. Kral ölmüştü ve bu gece Galleggar Nyx'in bu koridorlara musallat olacağı son gece olacaktı.

220 Yıl Önce

SÜRGÜN TOPRAKLAR'A varmak birkaç saat sürdü. Bu çorak ve sarp çöl, Ötedünya'nın hiçbir ana krallık tarafından yönetilmeyen tek bölgesiydi. Büyük bir günah işleyip ölüm cezasından kurtulmayı başardıysanız, muhtemelen buraya sürgün edilirdiniz ve bu çoğu peri için ölüm cezasıyla hemen hemen aynı şeydi.

Etrafımda yaşamdan yoksun, güneşte kavrulmuş topraktan ibaret olan açık bir düzlük uzanıyordu. Düz ve çorak manzara, sadece iki tarafımı çevreleyen sarp kayalıktan oluşmuş uçurumlarla bozuluyordu.

Bu yer yalnızca yaşamdan yoksun değildi. Aynı zamanda, bu topraklardaki büyü yerle bir olmuştu.

Ötedünya'nın çoğu güçle doluydu. Havada, suda, bitkilerde ve hayvanlarda; dünyanın bizzat kendisindeydi. Bize hayat veren şey de bu güçtü.

Sürgün Topraklar'ın ardındaki hikâye, uzun zaman önce asıl tanrıların Ötedünya'yı yönetmeye başlamasına kadar gidiyordu. Bu hikâye Oberon ve Titania'dan (Anne ve Baba), büyüü ilk keşfedenlerden geliyordu. Vahşi tarlalarda ve parıldayan denizde uzanıyordu. Geceyle birlikte genişliyor, her günün şafağında filizleniyordu.

Toprağın derinliklerinden su içerek kendilerini güçlendirebileceklerini keşfetmişlerdi ve tam olarak öyle yapmışlardı. Sonrasında Anne ve Baba, perilerin kalplerinin daima aç olduğunu fark ettiklerinde kendi türlerinden olanların iştahlarını hafifletmeye çalışarak her bir tanrıya Ötedünya'nın bir yönünü vermişlerdi: gece, gündüz, kara, deniz, bitkiler, hayvanlar, aşk, savaş, ölüm. Güç hiç durmaksızın bölünmüş ve hepsi bir parça alana kadar aktarılmıştı. Her tanrı, yalnızca ve yalnızca hükmettiği yönden güç alabilirdi. Sadece Oberon ve Titania, her şeyden büyü çıkarabiliyordu.

Fakat periler (özellikle de tanrısal olanlar) *gerçekten* aç yaratıklardı. Onlara büyü armağan edildikten kısa bir süre sonra, küçük tanrıların çoğu Oberon ve Titania'ya karşı ayaklanmıştı. Ardından Ötedünya'nın bu bölümünde, bu titanlar arasında geçen büyük bir savaş gerçekleşti. Tanrılar büyüü havadan, topraktan, toprakta dolaşan bitki ve hayvanlardan çaldı. Onu nehirlerden çekip yıldızlardan ve gölgelerden büktüler. Bütün bunlarla kendi canavarca güçlerini beslediler.

Sonunda Anne ve Baba düşmanları yenerek onları bulundukları yerde katletti. Ancak tüm hasar çoktan verilmişti. Arazi kaynakları o kadar fazla sömürülmüştü ki, bu yer büyü açısından çoraklaşmıştı. Hiçbir zaman ve hiçbir canlandırıcı büyü tarafından bu hasar geri alınamazdı.

Böylece Sürgün Topraklar ortaya çıkmıştı.

Ölümlü dünyanın bile bu yerden daha fazla büyüü vardı. Her perinin kâbusuydu. Bizi ayakta tutan besinden mahrum kalmak... bir periyi delirtebilirdi.

Önümde, bir kaya kümesi gideceğim yeri işaret ediyordu.

Onlara doğru ilerlerken babamın bedeni hâlâ omzumun üzerinden sarkıyordu.

Kayaların en büyüğünü yuvarlamak için büyümü kullandım. Kayanın altında, yeryüzünde bir delik açıldı. İçine inip gücümle mağarayı biraz daha aydınlattım. Toprak büyümü çekip kuruturken, saçtığım peri ışıkları güçsüzce parlıyordu. Buradaki her şey, normalden daha küçük bir karşılık için daha fazla güç gerektiriyordu.

Girdiğim yeraltı odası, topraktan oyulmuş bir çukurdan başka bir şey değildi. Büyük krala ait olan lahit, kapaklı bir tabut şeklinde kabaca oyulmuş bir kayadan ibaretti. Gücümü kullanarak kapağı kaldırıp babamın bedenini taş tabutun içine attım.

Onu yakamıyor, gömemiyor ya da leşçilere yediremiyordum ama sürgün edebilirdim. Büyünün öldüğü yerde yatmasına izin verebilirdim.

Bileğimin başka bir hareketiyle kapak havalanarak tekrar tabutun üzerine kaydı.

Gördüğüm son şey, Galleghar'ın yüzüydü. Hemen ardından taş kapak onun yüzüne sürtünerek yüksek bir *güm* sesiyle kapandı.

Peri ışıklarının birer birer sönmesine izin verdim. Mağaradan ayrılmadan önce duraksadığımda üzerimden bir korku dalgası geçti.

Neden Ötedünya onun bedenini almıyordu?

Huzursuz olmuştum. Büyü mantığa meydan okurdu ama onun bile sadık kaldığı belli kalıplar vardı.

Babamın mezarına son bir kez baktıktan sonra sezgilerimi üzerimden atarak gecenin içinde kayboldum.

BÖLÜM 9

Aşkta Her Şey Mubahtır

208 Yıl Önce

YAKLAŞIK OTUZ YIL olmuştu ama buna rağmen Memnos'un vahşi doğasına geri dönmüştüm, adını bilmediğim bir kâhini arıyordum.

“Bu aptalca bir fikir,” demişti Malaki nereye gittiğimi söylediğimde. “Orada senin kral olmanı umursamayan şeyler var. Ne olursa olsun seni yerler.”

Hançerimi kemerime geçirdim. “O zaman benden korkmalarını sağlarım.”

Bana kaşlarını çatarak baktı.

“O kadınla konuşmam gerek,” diye açıkladım. “Aradığım cevaplar onda.”

“En azından seninle gelmeme izin ver,” diye yalvardı.

Ama benimle gelmesine izin vermedim. Malaki, benim yerime hükmetme konusunda güvendiğim tek kişiydi.

Bu yüzden, şu anda karanlık ormanda tek başıma dolanıyordum. Arada sırada duyulan birkaç anormal uluma dışında, bu yer uğursuz derecede sessizdi.

Takip edildiğime dair belirgin bir izlenime sahiptim ama ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Beni takip etmelerine izin ver, bir dövüş işime yarayabilir.

“O nerede?” diye sordum gölgelere.

...Kim?...

“Kâhin,” dedim. Görüntüsünü geceye yansıttım. Karanlık onun etrafında toplanarak yüz hatlarını inceledi.

“Beni mi arıyorsun?” diye mırıldandı bir ses arkamdan.

Dönüp kâhin kadınla yüzleştim, tıpkı hatırladığım gibiydi. Gümüş rengi saçları beline kadar dökülüyordu ve gözlerinde biraz delilik vardı.

O deli gözler üzerimde geziniyordu. “Desmond Flynn, uzun zaman oldu. Söyle bakalım, kralım neden ziyaretime geldi?”

Onunla son görüşmemden farklı olarak, dudaklarından gerçek adımın çıktığını duymak beni şok etmemiştii. Artık saklanmadığım ve kral olduğum için bu ismi zaten kullanıyordum.

Hüzünlü çocukluğuma dair her şeyden kurtulmak isteyeceğimi sanmıştım ama adım konusunda garip bir şekilde duygusaldım. Mütevazı başlangıçlarımı ve sonunda benim için her şeyini veren annemi hatırlatıyordu.

“Bence zaten biliyorsun,” dedim. Aslında, kâhinin bunu bildiğinden emin değildim. Onun ne kadar bilge olduğunu bilmiyordum. Ancak en kötüsünü varsaymak çok daha iyiydi.

Kaşlarını kaldırdı. “Ah, biliyor muyum?”

Cevap vermedim.

Bakışları savaş kelepçelerime çevrildi. “Talimatlarıma uyduğunu görüyorum.” Dikkati bana doğru kaydı. “Merak ediyorum,” dedi. “Onu öldürmek hoşuna gitti mi?” Bunu sorarken hafifçe gülümsedi.

Kâhin etrafımda dolaşmaya başlarken hareketiyle birlikte etekleri hışırdadı. “Sanırım hoşuna gitti.” Kollarımdan birine dokunup parmağını hafifçe aşağı kaydırды. “Son konuştuğumuzda kanında çok fazla öfke vardı. Acaba hâlâ o kadar hararetli yanıyor mu...”

Alaycı bir şekilde tek kaşımı kaldırdım. “Bugünlerde yapabildiğin en iyi gelecek tahmini bu mu? Hatırladığımdan çok daha *az* etkileyici.”

“Ah, kudretli kral nihayet kendine geliyor. Beklentilerini karşılamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.” Bana, sanki meydan okumamın arkasını görebiliyormuş gibi gülümsedi.

Sonra aniden önümde durdu. “Yani babanın işini bitirmek için burada değilsin ve zaten bir tacın var...” Parmaklarını kaldırdı. “Bir bakalım: İntikam, güç... Ah, geriye *aşk* kalıyor.” Halinden oldukça memnun görünüyordu. “İnsan kız için buradasın değil mi?” Başını geriye atarak güldü. “Aşk, kudretli Desmond Flynn’ı güçsüz düşürmüş.”

Bu kesinlikle eğlenceli değildi.

Yanaklarımı ellerinin arasına alarak beni ürküttü.

“Söyle,” dedi.

“Neyi söyleyeyim?”

“Onun için, insan kız için burada olduğunu söyle. ‘Hiç tanışmadığım bir köleye âşığım,’ de bana.”

Ah, Tanrı aşkına.

“Hiç tanışmadığım bir köleye âşığım.”

Kâhin tekrar kahkaha attı. “Söyle, ‘Onun düşüncesi ale-timi sertleştiriyor.’”

Deli bir kadınla uğraşıyordum. Ondan uzaklaşmaya başladım.

“A-ah,” diye azarladı. Büyüsü dışarı fırlayarak boyun derimi kesip açtı.

Kanım akmaya başladığında onu boğazından tutup sırtını yakındaki bir ağaca çarptım. “Kralı yaralamanın vatana ihanet olduğunun farkında mısın?” dedim usulca.

Belki de bu gece dövülecektim.

Uzanıp yanağımı okşadı. “Hadi ama Desmond, mızıkçılık yapma. Kehanetler karşılıksız gelmez.” O konuşurken boynumdan akan kan sızlamaya başladı. Kâhin ödemesini alıyordu.

İstemeyerek de olsa kadını serbest bıraktım.

Boynunu ovuştururken gözleri uzaklara daldı. “İnsan eşin sen onu bulmadan önce seni yarı yarıya delirtecek ve bulduğunda da tamamen delirmiş olacaksın.”

Kâhinin bakışları bir kez daha keskinleşti. Geri çekildiğinde, buradan *gittiğini* anlayana kadar bunun onun rahatsız doğasının bir parçası olduğunu düşündüm.

Peşinden gittim. “Bekle, hepsi *bu kadar* mı?”

Boynumdaki iyileşmekte olan yaraya dokundum. Bu sefer ona daha önce verdiğimden çok daha fazla kan vermiştim.

Benim için tek bir cümle değerinden daha fazla kehanet olması gerekmiyor muydu? Özellikle, ona benim de söyleyebileceğim bir kehanetten daha fazlası.

Kâhin bana şaşkın bir bakış attı. “Seni gücendirdim mi kralım?” Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

Bu kadını silkelemek istiyordum. “Bu bir kehanet değildi,” diye homurdandım.

“Öyleydi,” dedi kadın. “Sadece senin istediğin bu değildi.” Bana alaycı bir bakış attı. “Onu bulmanın kolay olacağını mı sanmıştın? Onun yaşam çizgisi bizimkinden çok daha kısa olduğu için kaderin sana bir şekilde yumuşak davranması gerektiğini mi düşündün?” Göğsüme, tam da kalbimin kas ve kumaşların altında durduğu yere dokundu. “Aşk; güçten, intikamdan ve nefretten bile daha pahalıya mal olur.”

Kâhin elini çekip geriledi. “Umarım onu bulursun. İyi şanslar kralım,” dediğinde sözlerinin ciddi olduğunu düşündüm.

Bununla birlikte ormanın içinde kayboldu. Üstelik, eskisinden daha iyi bir durumda da değildim.

BÖLÜM 10

Yeryüzünde

174 Yıl Önce

SARAY KORİDORLARINDA sıralanan aynalardan birindeki yansımama bakarak tuhaf kıyafetlerimi düzelttim. Kıyafetim alışık olduğumdan çok daha kabaydı. Kumaşı eğirmek, dokumak, özenle boyamak, kesmek, şekillendirmek ve dikmek için harcanan saatleri, o nasırlı elleri resmen hissedebiliyordum.

Bana unutmamın daha iyi olacağı bir zamanı, dikişlerim güçten patlamıyormuş gibi davranmam gereken bir zamanı hatırlatıyordu.

Birisi koridorun aşağısından dönerken hafif ayak sesleri duydum.

“Desmond!” diye seslendi bir kadın peri.

Tam o yöne baktığımda, soylulardan biri olan Harrowyn’in yanakları kızarmış ve dudakları nemli halde bana doğru geldiğini gördüm.

Elimle ağzımı ovaladım. *Generalin kızıyla asla yatmam gerekirdi.* Fakat savunmama göre, onun da şimdiye kadar (*hepsi şimdiye kadar bunu öğrenmiş olmalıydı*) benim bir veya iki geceden fazla eğlenmeye uygun bir adam olmadığımı öğrenmesi gerekirdi. Sorun şuydu ki, her kadın farklı olanın kendisi olduğuna inanıyordu. Tüm kadınlar, Adi Gece Kralı'nı kötü alışkanlıklarından kurtaracak o peri olduklarına, onun tacını takıp çocuklarını taşıyacaklarına inanıyordu.

Bu asla gerçekleşmeyecekti.

Ellerimi giydiğim kaba kumaşta gezdirdim. *Bunu ertelemeyi kesmen gerekiyor.* Bunu Harrowyn'e alıştırarak söyleyecek vaktim yoktu. Hemen gitmem gerekiyordu, aksi takdirde hiçbir zaman gidemeyecektim ve şu an, onlarca yıldır hedefime en çok yaklaştığım zamandı.

Sinirlerimi zorlayarak topuklarımın üzerinde döndüm ve sarayın arka tarafına doğru yöneldim.

Harrowyn bana tekrar seslendi, onunla konuşmayacağımı anladığında ise sesi kısıldı.

Bir kez piç olan, her zaman piç olarak kalırdı.

Peri kadını ve kaleyi arkamda bırakırken kraliyet arazisini geçerek önümde beliren dairesel geçit evine doğru ilerledim. Büyümü gönderdiğimde evin kocaman kapıları ardına kadar açıldı. İçeride hava dalgalanıyor, bir serap gibi görünüyordu. Gözlerimi geçidin üstüne diktim.

Bunu gerçekten de yapıyordum.

Yıllar sonra ilk kez kalbim güm güm atmaya başlamıştı.

Eşin çoktan yaşayıp ölmüş olabilir. Onu asla bulamayabilirsin.

Tereddüt ettim, uzun süredir içimde gömülü olan güvensizliklerim bana direniyordu.

Daha derindeki, daha ilkel bir parçam güvensizliklerimi tek bir cümleyle bastırdı.

Denemek zorundayım.

Onu bulma ihtiyacı neredeyse saplantılı bir düşünce haline gelmişti.

Geçidin dalgalanan havasına bakarak derin bir nefes aldıktan sonra içeri girdim.

Yan tarafımda diyarlar parlıyor, dünyalar dönüyordu. Ley hattında ilerlerken her şeyin yanımdan geçip gitmesini izledim. Elimi uzattığımda etrafımdaki girdap dalgalandı. Karla kaplı dağlar ve kabaran çöller hızla yanımdan geçiyordu. Aradığım çıkışı bulana kadar merakla etrafa baktım.

Ley çizgisinden çıktığımda, dünya odak noktam haline geldi. Etrafıma iyice bir göz atarken ceketimin eteklerini düzelttim.

Dünya.

Birkaç kez burada bulunmuştum. Hiçbiri uzun süreliğine değildi ama her seferinde ziyaretlerim yeterince uzundu.

Arazi hüznü, kasvetli gri tonlarında boyanmıştı ve ufuk çizgisinde Londra'yı seçebiliyordum. Yüzümü buruşturmayaya çalıştım. Sakinlerinin yorgun, çaresiz yüzlerini şimdiden görebiliyor; çamurlu sokakları sıralayan gübre ve insan dışkı-sının kokusunu şimdiden alabiliyordum. Birbirine çok yakın yaşayan insanların kesik kesik öksürmelerini duyabiliyordum.

Ne sefil bir yerdi. İşte burada, onlara katılmaya hazırdım.

Çünkü bir yerlerde, *bir gün* gelirim onların arasında olacaktı.

BÖLÜM 11

Pazarlıkçı Nasıl Ortaya Çıktı

155 Yıl Önce

ÇİZMEMİN TOPUĞU şekil değiştirenin boynuna saplandı. Dünyadaki tüm doğaüstü varlıklar arasında, şekil değiştirenler en boktan tür olabilirdi. Karşımdaki benden saklanmak için uyuz bir sokak köpeği kılığına girmişti.

“Ah,” dedim başımı sallayarak. “Seni bulamayacağımı mı sanmıştın?”

Calcutta’nın sesleri dört bir yanıma sarıyordu. Ne yazık ki yere yapıştırdığım adam için kimse bu arka sokakta durmayacaktı.

“Lütfen...”

“Senin sorunun ne biliyor musun?” diye sordum gelişigüzel bir şekilde. Botum hâlâ boynundaydı. “Senin gibilerin hepsi beni alt edebileceğini düşünüyor.” Bu diyarın gölgeleri oldukça vefasızdı. Onları konuşturmak çok zaman almıyordu.

Eğilip Edgar Worthington'ın bileğini döndürdüm. Şekil değiştirenin ön koluna kaba, siyah bir çizgi çizilmişti.

“Ödemen gereken bir borcun var.” Suçluların tasmalarını gevşek bıraktığımda karşılığında aldığım şey buydu.

“Ödeyecektim!” dedi sesi yalanla yükselirken.

“Hâlâ ödemeye *devam edeceksin*,” dedim. “Sadece artık ek faizin var.” Ön kolunda, ilkinin yanında başka bir siyah çizgi belirmeye başladı.

Şekil değiştiren, işaret cildinde yol alırken çığlık atmaya başladı.

“Hayır... hayır!”

“Artık bana sadece Avrupa’da kayıtlı olan tüm ruh eşlerinin isimlerini vermeyeceksin, Amerika’da kayıtlı olanları da vereceksin.” Bu kesinlikle eşimi bulmak için kusursuz bir plan değildi ama bir başlangıç sayılırdı.

Şekil değiştiren tükürdü. “Bunu kabul etmedim...”

Kolunu büktüm. “Etmedin mi? Bu komik, paraya ihtiyacın olduğunda emirlerimi yerine getirmeye çok hevesli olduğunu hatırlıyor gibiyim.” Kulağına doğru yaklaştım. “Bu kez, pazarlığın sana düşen kısmını gerçekten yerine getirmeni öneriyorum. Yoksa sahip olduğum itibarı neden kazandığımı öğrenirsin.”

Hızlı bir sarsıntı ve biraz büyüyle sol kolunu kırdım.

Bir anlığına, Edgar’ın yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Ardından acı vücuduna yayıldığında çığlık atmaya başladı. “Lanet olası kolumu kırdın!”

“Üç hafta var,” dedim çığlıklarının arasında.

Terleyip nefesi kesilirken sözlerimi iyice anlayana kadar

koluna bakmaya devam etti. “Üç hafta mı?” Dikkati bana kaydı. “Bu... bu imkânsız. Yalnızca Avrupa’ya yelken açmak bile aylar alır.”

“İşte bu yüzden, şekil değiştiren olman iyi bir şey.” İsteddiği herhangi bir yaratığa dönüşebilir ve oraya yüzerek ya da uçarak gidebilirdi.

Doğrulup onu serbest bıraktıktan sonra gömleğimi düzelterek topuklarımın üzerinde döndüm.

“Ama kolum kırık!” diye haykırdı arkamdan.

“Benim sorunum değil,” dedim omzumun üzerinden.

Ötedünya’dayken gaddar ama onurluydum.

Burada ise aşağılık ve kanunsuzdum. Burada, Pazarlıkçı’ydım.

BÖLÜM 12

Umudun Tersi

37 Yıl Önce

ÇOK UZUN zaman olmuştu. Bir asır önce, dünyaya gelmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ama belki de bunca yıldır zamanımı boşa harcıyordum.

Ruh eşin çoktan yaşayıp öldü. Onu zamanında bulamadın.

Ley hattından aşağıya, saraya doğru ilerlerken umutsuzluğun içime sızdığını hissedebilsem de dünyaya tekrar döneceğimi biliyordum.

Nasıl dönmezdim ki?

Eşimi bulma dürtüsü beni yiyip bitiriyordu. Uyumak için yattığımda onun düşüncesiyle gözlerimi kapatıyordum. Başka bir kadınla birlikte olduğumda, hayalini kurduğum tek şey eşimin dokunuşu ve tadı oluyordu. Tahtıma oturduğumda ya da yatağıma baktığımda, yanımdaki boşluğu doldurmak için can atıyordum.

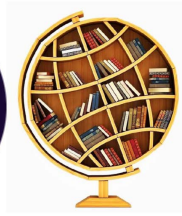
Onu avlamak yeni bağımlılığım olmuştu. Her gece onun için, yorgun ve yıpranmış kalbimle birlikte dünyaya dönüyordum. Geçen uzun yıllar boyunca karamsarlaşmışım ama kararlılığımı asla kaybetmemiştim.

Onu bulduğumda (onu bulacağıma inanmak zorundaydım) gitmesine izin vermeyecektim. Ona değer verecek, onu sevecek ve en sonunda da onu leylak şarabıyla besleyecektim. Ona tamamen, bütünüyle sahip olacak ve ben de aynı şekilde ona ait olacaktım.

Karanlık yok olana dek.

KISIM II

Sonsuza Kadar Benim Ol

BÖLÜM 13

Başlıyor

Mayıs, 8 Yıl Önce

“PAZARLIKÇI, SENİNLE bir anlaşma yapmak istiyorum.”

Gökyüzünden süzülen o kadınsı sesi duyduğum anda, onda farklı bir şeyler olduğunu biliyordum. Çok leziz bir yemek boğazımdan aşağı kayarken beni içten dışa yakıp kavuruyormuş gibiydi.

Merakıma yenik düşerek şık bir Los Angeles evinde belirdim. Her yerde kan vardı; duvarlara, masaya, sandalyelere, yere sıçramıştı. Biri mutfakta parmak boyama yapmaya çalışmış gibi görünüyordu.

Odanın ortasında bir insan bedeni vardı; kırmızı sıvının oluşturduğu havuzda yatıyordu.

Bir an sonra cansız bedene bakarak ıslık çaldım. “Bu adam ölü.”

Söz konusu cesede doğru yürüdüm. Bu tür şeyleri insan-

ların inanmak istediğinden çok daha sık görüyordum. Dost ya da sevgili, karşısındaki kişiye kızar ve anlık bir tutkuyla onu öldürürdü.

Bu tür bir boku düzeltmenin çok az yolu vardı. Neyse ki, müşterilerim için ben de bu çarelerden biriydim.

Ayağımın ucuyla cesede dokundum.

“Hmm,” dedim. Müşterim şanslı günündeydi. “Haklıymışım. Neredeyse ölmüş.”

“Ne?” O ses yine bir okşama gibi tenimde gezinerek büyümü uyandırıyordu.

“Bu sana teklif edebileceğinden daha pahalıya mal olacak,” dedim. “Ama yine de istersen onu canlandırabilirim.”

“*Canlı* olmasını istemiyorum,” dedi kadın dehşet içinde. Dönüp gözlerimi sesin arkasındaki yaratığa çevirdim.

Sonra onu gördüm.

Bana bir yük treni çarpmış gibi hissediyordum. Suratımı ifadesiz tutmak için olağanüstü bir çaba harcamam gerekmişti. O anormal derecede güzeldi ama bunun tenimde bir aşağı bir yukarı akan büyüyle hiçbir ilgisi olduğunu sanmıyordum.

Güm-güm, güm-güm, güm-güm... güm-güm. Kalbim neredeyse duracak kadar yavaşladı.

Sanki bir şimşek çarpmış gibi, göğsümde ve kanatlarımda belirmeye başlayan o kıpırtıyı hissettim.

Sevgili tanrılar, bu.... olabilir mi?

Onu baştan aşağı süzdüm. Bu bir kadın değildi. Bir *kızdı*. Ergen bir kız.

“Hayır,” dedim.

Asla olmazdı.

“Neye hayır?” diye sordu.

“Reşit olmayanlarla iş yapmıyorum.” Mantıklı bir şekilde yanıt verecek kapasiteye nasıl sahip olabildiğimi bilmiyordum. Şeytanlar, tepkimin pazarlık yapmakla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu.

Sevgili kahrolası Kader Tanrıçaları ve melekler, bunca zaman sonra...

Fakat bundan daha fazlasını hissetmem gerekmez miydi? Ruh eşlerinin paylaştığı bağlantının, buluştuklarında *çat* diye yerine oturması gerekiyordu.

İçimden geçen korku dolu sarhoşluk biraz duruldu. Sadece bağı hissetmemeli, bağ aracılığıyla *onu da* hissetmeliydim. Tek hissettiğim göğsümde bir karıncalanma ve...

Al onu, senin olanı al.

Ve buydu.

Kahretsiiin.

Perilerin sahipleniciliği hakkında, bu tepkiyi beklememe yetecek kadar çok şey duymuştum.

Yine de doğru olmayan bir şey vardı, *benimle* ilgili olan bir şey.

Bu bir pusu. Birisi sırrını çözüp sana tuzak kurdu.

Ortadan kaybolmaya başladım.

“Bekle-bekle!” Kız paniklemiş bir sesle konuşurken bana uzandı, bunu yaparken teni titreşip birkaç saniyeliğine parlamıştı.

Büyü içinde titreştiği anda, bunu *hissettim*. Belli belirsizdi ama bir an için kalbimdeki sinirlerin gerçek anlamda çekildiğini hissetmiştim.

Bağ.

Hayır, diye düşündüm ona delirmiş gibi bakarken. *Hayır*.

Kâhin, eşimin insan olacağını söylemişti ve bu kız, tam olarak insan değildi. Kâhin onun eşim olacağını söylemişti ama bu karşılaşma, beklediğim anlık bağlantı gibi hissettirmiyordu.

Bu ne saçma sapan bir durumdu böyle?

Biri beni lanetlemiş olmalıydı. Hissettiğim şey, bir düşman tarafından yapılmış bir tür kara büyü olmalıydı.

Bir süre sonra kızın ışıltılı cildi normale döndü.

Gözlerimi kıstım. “Nesin sen?” diye sordum.

...*siren*...

Siren mi? *Elbette*. Güzellik ve kötü şans, şimdi hepsi mantıklı geliyordu.

“*Lütfen*,” diye yalvardı kız, teni artık içeriden ışıldamıyordu. “Gerçekten bir anlaşma yapmam gerekiyor.”

“Dinle,” dedim dikkatim dağılmış bir halde. “Ben reşit olmayanlarla anlaşma yapmıyorum. Polise git.” Bu sözler, beni çağıran reşit olmayan ölümlülere yaptığım normal konuşmanın bir parçasıydı. Ancak bu sefer kendimi kelimeleri söylemeye ve rol yapmaya zorluyordum. Ona yardım etme dürtümle savaşmam gerekiyordu.

“*Yapamam*,” dedi kız. Elinin ne kadar kötü titrediğini ancak şimdi fark ediyordum. “*Lütfen*, bana yardım et.”

Sikeyim, neden bu kadar zordu?

...*Nedenini biliyorsun*...

Sen de mi? diye düşündüm.

Bakışlarım kızın yüzüne kaydı. Ona baktığım anda, is-

tediği aptalca pazarlığı kabul edeceğimi biliyordum. Bu karşılaşmayı bir düşmanım düzenlemiş olsa bile edecektim, bunun bütün sebebi kızın gözleriydi. Gözlerimi onlardan ayıramıyordum. Gözlerin ruha açılan pencereler olduğunu söyleyen eski ölümlü atasözü kesinlikle doğrudu. Bu gözler yaralıydı, çok yaralı.

Belki de bu zekice bir numara değildi. Belki de o göründüğü gibiydi ve hissettiğim tuhaf çekimin karanlık bir büyüyle hiçbir ilgisi yoktu.

Kız yüzüne sıçrayan, göğsünde benekler oluşturan ve saçlarının arasında topaklanan kana bulanmış haldeydi. Altdudağı titriyordu.

Sana ne oldu ve bunu düzeltmek için kimi öldürmem gerekiyor?

Karanlık tıslayarak etrafımda çığlıklar atarken gizlenmiş her türlü sırrı ifşa ediyordu.

...çok geç...

...Kız çoktan senden önce davrandı...

...onu taciz etti...

...uzun yıllar...

...çok fazla korku...

...hak ettiğini buldu...

Gölgeler bana bildikleri tüm sırları anlatırken içim öfkeyle kaplandı. Önümdeki ölü adama baktığımda, botumu suratına geçirmek için duyduğum saf dürtüyle mücadele etmek zorunda kaldım. Dikkatim kıza doğru döndü.

...eş...

Kapa çeneni.

“Kim o?” diye sordum, her türlü uğursuz duygunun yükseldiğini hissederken.

Yutkundu.

“Kim o dedim?” Öfkeden neredeyse titriyordum. Kendi babamdan beri böyle hissetmemiştim ve o zaman bile, öfkem hiç bu kadar hararetli, bu kadar saldırgan ve şiddetli olmuş muydu ki?

“Üvey babam,” dedi boğuk bir sesle.

Gücüm damarlarımda yoğunlaştı.

“Bunu hak etti mi?” Cevabı zaten biliyordum ama kabul edemiyordum. Eğer bu kız düşündüğüm kişiye...

Onun ruh eşin olup olmadığını bilmiyorsun. Bununla ilgili hiçbir şey, bağlanmış eşler hakkında duyduklarınla uyuşmuyor. Kandırılıyor olabilirsin.

Bir damla gözyaşı, yüzüne bulaşan kan lekesini yarıp kızın yanağından aşağı doğru süzüldü. Bu görüntü, öfkemi ve şüpheli tavrımı yarıp geçerek sahip olduğum ufacık empatiyi uyandırmıştı. Hayatım boyunca pek çok savunmasız insan görmüştüm ama ilk kez, birinin acısı sanki benim acımış gibi hissettiriyordu.

Elimle ağzımı ovuşturdum. *O kahrolası bir ergen, Desmond. Zor durumdaki bir ergen.*

Belki kandırılıyordum, belki de kandırılmıyordum. Fakat o gençti ve korkmuştu, ellerinde ölüm vardı. Bu manzara beni sarsıyordu.

Ona yardım *etmeden* duramazdım.

“*Tamam,*” dedim sinirle. “Sana yardım edeceğim...” Bunu yaptığımı inanamıyordum. “...*ücretsiz.* Yalnızca bu

seferlik.” Kızdan çok kendime söz veriyordum. “Bunu yalnızca bu yüzyılda yaptığım hayır işi olarak gör.”

Tüm kahrolası kurallarımı çiğniyordum.

Bana teşekkür etmek için ağzını açtı.

Elimi kaldırdım. “*Yapma.*”

Kıza daha fazla söz vermeden önce şu işi bitirmeli ve defolup gitmeliydim.

Büyümü serbest bırakarak odayı süpürmesine izin verdim. Gücüm önce kanı temizleyip mutfakta kalan son izleri kaldırdı. Eğer polis burayı araştırırsa, mutfak temiz çıkacaktı. Doğaüstü polis kuvvetleri olan Politia bile, gücümün geride bıraktığı zayıf büyüğü kalıntıyı yakalayabilmeyi başarsa dahi etrafta bir kan izi bulamayacaktı.

Sonra kırık şişeyi ortadan kaldırdım. Normalde böyle işler için delilleri saklardım. Bunu, müşterilerin sözlerinden dönmeyi sevdiklerini bilecek kadar uzun süredir yapıyordum. Etrafta yaptıklarına dair küçük, lanet olası hatırlatıcılar bulundurmak; kötü adam ve kadınların dürüst kalmasını sağlama konusunda oldukça işe yarıyordu.

Şu anda, bu kanıtla kızı korkutacak güce sahip olmadığının farkındaydım.

Yumuşak kalpli bir ahmaktım. Bu kız, olduğunu düşündüğüm kişi olsa bile, biraz avantaja sahip olmak yapılacak en akıllıca şey olurdu. Ancak bunun yerine tüm kanıtları yaktım.

Kanıtları ortadan kaldırmayı bitirdiğimde dikkatimi cese çevirdim.

Aşağılık herif. Geride kalan şeylerden kızın bu akşam yaşadıklarını yeterince iyi şekilde bir araya getirebiliyordum.

Mutfak masasının üzerinde bir ders kitabı ve elyazısıyla hazırlanmış notlar vardı. Bir ödev. Bu kızın hayatı, bir okul ödevi ile akşam yemeği arasında cehenneme dönmüştü.

Kırık şişe ve ölü adamın boyun yarası arasında, adamın mesafesini koruyacağını düşünerek şişeyi silah olarak kullanmış olmalıydı. Fakat adam korumayıp üstüne doğru gitmişti. Kız da şişeyi adama doğru savurup boynunu kesmiş, bu sırada da bir atardamarını koparmıştı. Bu olduğu anda oyun bitmişti.

Kızın yaptığı ufak bir yanlış bir adamı öldürmüştü ve o, polisi ya da Politia'yı aramak yerine beni aramıştı. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Bu bir tesadüften fazlasıydı, ya ölümüm yakındı... ya da kader işliyordu.

Dikkatimi yeniden ayağımın dibindeki adama odakladım. Yüz hatları tanıdık geliyordu...

Duraksadım.

“Bu tahmin ettiğim kişi mi?”

Cevap vermesine gerek yoktu, bunu evin karanlık köşelerindeki derinliklerden duyuyordum.

...*Hugh Anders*...

Bir dizi küfür sıraladım.

Yakın zamanda ölen bu kişi, bazı çevrelerde saygın, bazılarında ise rezil bir kâhindi. Onu tanımama şaşırmamak gerekirdi, bir çeşit meslektaştık. İkimiz de suçluların servetiyle yaşıyorduk.

Bu kız yaptığım hayır işini on kat daha zorlaştırmıştı.

“Lanet olasıca sirenler,” dedim alçak sesle. “Kötü talihini bana da bulaştırıyorsun.”

Doğaüstü dünya Hugh'un öldüğünü fark ettiğinde, her türden insan ortalığı kurcalamaya ve hoş olmayan sorular sormaya başlayacaktı. Hugh'un, kendi temizlik ekipleriyle buraya gelip onları ölü adama bağlayabilecek her türlü lanet ipucunu silmeye hazır olan yüzlerce olmasa da düzinelerce müşterisi vardı. Bu kâhine uzaktan bağlı olan herkes için av sezonu açılmış olacaktı.

Şu anda, onun en yakınındaki kişiye bakıyordum.

Bu konuda iyilik yapmak zorunda kalacaktım. İnsanların hayatları veya hafızaları silinmek zorunda kalacaktı. Hepsi kederli gözlere sahip olan bir kız içindi... eşim olsun ya da olmasın.

Kalbim tekledi.

"Hiç akraban var mı?" diye sordum. Bu ihtimal gerçek olamayacak kadar iyi olurdu. Başını iki yana sallayıp kollarını kendine sarılıyormuş gibi beline dolağında, onu koruyup teselli etmeyi içeren garip dürtülere sahip değilmişim gibi davrandım.

Sonra tekrar küfrettim. Genç yaşında yetim kalmış, babası öldürülmüştü... Bu hikâye tanıdık gelmeye başlıyordu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordum.

"İki hafta sonra on altı olacağım."

Sözleriyle birlikte rahatladım. On altıyla idare edebilirdim.

"Nihayet," diyerek derin bir nefes aldım. "Güzel bir haber. Valizlerini topla. Yarın Man Adası'na taşınyorsun." *Seni uzaktan takip edebileceğim bir yere.*

Kız sanki kafasına vurmuşum gibi görünüyordu. "Ne? Bir dakika, *yarın mı?*"

“Peel Akademisi’nin birkaç hafta içerisinde başlayacak yaz kursları var,” dedim yumuşak bir sesle. Yarı iblis yarı insan bir çocuk olan *cambion*’u* kaydettirmeyi daha önce başarmıştım. Peel Akademisi, değerli koridorlarını süsleyen karanlık yaratıklardan özellikle hoşlanmazdı. İstenmeyen doğaüstü güçleri kaydettirmek için her zaman birkaç anlaşma ve çok fazla baskı (hem mecazi hem de gerçek anlamda) gerekiyordu. Bu kız diğer çocukla kıyaslandığında oldukça önemsiz olacaktı.

“Bu derslere girmeye başlayacaksın ve kimseye lanet olasıca Hugh Anders’ı öldürdüğünü söylemeyeceksin.” Bu iş başıma bela olacaktı. Hugh Anders. Bu ne biçim bir kötü şanstı böyle...

“Tabii eğer,” diye ekledim. “Seni burada, bu karmaşanın içinde bırakmamı istersen o başka.” Böyle bir şey mümkün değildi. Fakat kızın bunu bilmesine gerek yoktu.

“Hayır, lütfen kal!”

Çaresizliği mideme bir yumruk gibi indi. Beni karman çorman eden bu duyguyla ne yapacağımı bilmiyordum. Çok yabancıydı.

Üstelik hâlâ bir tuzak mı, yoksa gerçek bir şey mi olduğuna karar veremiyordum.

“Ben ceset ve yetkililerle ilgilenirim,” dedim. “Soran olursa kalp krizi geçirdi.”

Bakışlarım kıza takıldı. Onu terk etme düşüncesi beni tereddüte düşürdü. Kan içinde ve sarsılmış durumdaydı, gözlerindeki korkuyu silmek istiyordum.

* *Cambion*, Avrupa mitolojisinde ve edebiyatında bir karabasanın, dişi şeytanın veya başka bir iblisin bir insanla olan yavrularına denir. (ç.n.)

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Parmaklarımı şıklatınca Hugh Anders'ın cesedi havaya kalktı.

“Bilmen gereken bir şey var,” dedim.

“Hı?” Bakışları öldürdüğü adama kayarken cesaretinin azaldığını görebiliyordum. İhtiyacım olan son şey onun yıkılmasıydı.

“Bana bak,” diye emrettim.

Dikkatini bana çevirirken fiziksel olarak kendini toparladığını görebiliyordum.

“Büyümün zamanla silinme ihtimali var,” dedim. “Ben güçlü olabilirim ama siz sirenlerin tepesinde kara bulut gibi gezinen o küçük, sevimli lanet benim sihrimi bile yok edebilir.”

Talihsizliğin sirenleri takip ettiği bir sır değildi, bu da gücümün şüphesiz aşınacağı anlamına geliyordu. Ayrıca bu, geri dönüşü olmayan daha fazla büyü ve harcanan zaman anlamına da geliyordu.

Aynı işi tekrar tekrar yapmak canımı sıkıyordu.

“Öyle bir durumda ne olur?” diye sordu.

Sırttım. Birkaç kişiyi nasıl işleteceğini anında anlamayan bir siren, işte *bu* yeniydi.

“O zaman kadınsı hilelerini kullanmaya başlasan iyi edersin, Melek,” dedim onu süzerken. “Onlara ihtiyacın olacak.”

Mayıs, 8 Yıl Önce

KIZIN EVİNDEN BİR kilometre uzaktaki boş bir arsada belirdim. Artık nihayet yalnız kaldığıma göre, içgüdülerimle savaşmayı bırakabilirdim.

Kanatlarım arkamda belirirken neredeyse şaşkınlıktan boğuluyordum.

O kız... benim eşimdi... *eşim*... olabilirdi.

Hayır. Pek çok nedenden dolayı, hayır.

Fakat sesi, yüzü, *dokunuşu* ve kanatlarımın tepkisi, tüm vücudumun tepkisi...

Hayır.

Yine de büyüüm daha önce hiç olmadığı kadar hızlı titreşiyordu.

Şakaklarıma baskı yapıp düşünmek için gözlerimi kapattım. Sonra bunu yapmayı siktir ettim, onun yüzünü hâlâ kusursuz bir şekilde zihnimde görürken ve o kara gözleri bana musallat olurken düşünemezdim.

Babasını öldürmüştü. Tüylerim diken diken oldu. İçinde olduğu an geçmişimi yansıtıyor ve baş etmek istemediğim lanet olasıca her türlü duyguyu uyandırıyor. Sanki biri yüzüme bir ayna tutup bana sıkıntılı gençlik yıllarımı gösteriyordu.

Ancak yine de...

O mükemmeldi. Kusursuzdu.

Buna rağmen benim olmayabilirdi. O bir sirendi. Tanrı aşkına, tıpkı benim gibi o da ahmakları büyülüyordu. Bu da birinin bana ulaşmak için onu kullanma olasılığını hesaptan çıkarıyordu.

Kalbimin hâlâ hızla attığı göğsümü ovuşturdum.

Fakat kız senin olabilir. Bu olasılık her şeye bedeldi.

Kızın yüzünü aklımdan atmaya çalışsam da bunu başaramadım. Annemle aynı mürekkep siyahı saçlara ve gözlerinde eskiden sahip olduğum aynı kederli bakışa sahipti.

Omzumun üzerinden yaklaşık olarak onu bıraktığım yere doğru baktım. Kim ya da ne olursa olsun, kız ortalıkta dolaşmam için çok küçüktü. Bu pazarlığı bitirecektim ve bu son olacaktı, şimdilik.

Artık nerede olduğunu ve önümüzdeki iki yıl boyunca da nerede olacağını bildiğime göre, onu uzaktan takip edebilecektim. Büyüdüğünde ona tekrar yaklaşacak, o zamana kadar da mesafemi koruyacaktım.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Cildim elektriklenmiş gibi hissediyordum, normalde hiç değişmeden sabit bir şekilde atan kalbim her şeyi ilk kez hissediyormuş gibi hızla çarpıyordu.

Geçen her saniye onun bir tuzak olmayabileceği ihtimali karşısında daha çok emin oluyordum. Öylesine bir kız değildi, o kızdı.

Bunca zaman sonra nihayet eşimi bulmuş olabilirdim.

BÖLÜM 14

Büyük Sorun

Mayıs, 8 Yıl Önce

UZUN SÜREDİR MÜŞTERİM olan, piyasadaki en iyi büyücülerden biri George Mayhew'un evine gittim. Adam bir peri tozu bağımlısıydı ve bir sonraki doz için her dediğimi yapardı. Onun için talihsiz, benim içinse işe yarar bir durumdu.

Ben Mayhew'un oturma odasında belirdikten bir saniye sonra, Hugh Anders'ın kansız cesedi de ortaya çıktı. Beden George'un sehpasının üzerine düştüğünde neredeyse bitmiş bir kutu pizzayı etrafa saçıp birayı deviriyordu.

"Hassiktir!" George birden koltuğunda geri sıçradığında oyun kumandası elinden fırladı. "Hey, lanet olsun! Ne oluyor adamım?" dedi beni görünce.

"Dirilt onu," diye emrettim başımla cesedi işaret ederken.

"Dostum, akşam yemeğimi mahvettin."

Sanki bunu umursuyormuşum gibi.

Evine bir göz attım. George'un dairesi, beslediği kemirgenler yüzünden bir evcil hayvan dükkânı gibi kokuyordu. Ölüm büyüsü, özünde kan büyüsüydü. Bir şeyi ölümden döndürmenin karşılığında bir can isterdi ve çoğu büyücü gibi George da tüylü, küçük bir yaratığı doğrayabilecekken bu iş için kendini kesmeyi sevmezdi.

“Yeni bir toz kaynağın olsun istiyor musun?” dedim. “Dirilt onu.”

Bana inatla baktı. “Seni haftalardır arıyorum ve beni görmezden geliyorsun. Neden şimdi sana yardım edeyim?”

“İyi,” dedim. Parmaklarımı şıklattığımda beden masadan havalandı. “Başka bir büyücü bulurum.”

George aniden durdu. “Bekle, bekle, bekle.” Yağlı ellerini gömleğine sildi.

Ne klas bir adamdı.

“Kaç gram?” diye sordu. Gözlerinde açgözlü bir parıltı vardı.

“Yeterince,” diye yanıtladım.

Bunu gerçekten düşünüyormuş gibi dilini altdudağında gezdirdi. En sonunda ise başıyla onaylayarak, “Yapacağım,” dedi.

Bedeni işaret ettim. “Dene öyleyse.”

George ayağa kalkarken dikkati cesede kaydı. Bir an uyuşturucu bağımlısıyken, sonraki an bir profesyoneldi. Ölü adamı incelerken başını eğerek Hugh Anders'ın etrafında döndü.

“Şık görünümlü puşt,” diye yorum yaptı. “Öldürülmesine sebep olacak ne yaptı?”

George'un sorusuna aldırmadım.

Cevap vermeyeceğimi anladığında ellerini kaldırdı. "Pekâlâ adamım, soru sormak yok." Görevine dönerken, "Bira?" diyerek teklifte bulundu.

Ona ters ters baktım. İkimiz de sabrımı zorladığını biliyorduk.

Başını iki yana salladı. "Sadece nazik olmaya çalışıyorum."

Sonra dizlerinin üzerine çökerek Hugh'un kollarından birini tuttu. "Hâlâ sıcak," dedi kendi kendine. Kolunu bük-tü. "Ayrıca ölüm sertliği henüz başlamamış, yeni bir ceset. Bu işi kolaylaştırır."

Ayağa kalkıp televizyonunu ve benim yüzümden yarım kalan oyununu kapattı. Ardından eğlence sistemine yönelip televizyonun yanındaki dolabı açtı. İçinden çeşitli otlar, birkaç mum ve bir paket kibrit içeren küçük torbalar çıkardıktan sonra mumları sehpanın etrafına yerleştirerek birer birer yaktı.

Bunun ardından oturma odasının ışıklarını söndürüp yatak odasına yöneldi ve avucunda tüylü bir örümcekle birlikte geri döndü.

Kollarımı kavuşturup duvara yaslandım, kanım kaynar-ken büyücüyü boş bakışlarla seyrediyordum. Yaşadığı şey-ler... bunca yıldır devam ediyordu. Eşime zulmediliyordu ve benim hiçbir fikrim yoktu. Dişlerimi sıkarak öfkemin so-ğuyup katılaşmasına izin verdim.

Hâlâ örümceği esir tutan George, bunu yaparken bir büyü okuyarak ölü bedeninin etrafına şifalı bitkiler serpmeye baş-

lamıştı. En sonunda, örümceği eline alıp bir çakı çıkararak yaratığın içini kesip açtı.

Normalde büyücülerin daha fazla kana ihtiyacı olurdu ancak Hugh Anders yeni öldüğünden ruhunu vücuduna, dolayısıyla da kurban edilen örümceğe geri çağırmak için sadece bir büyü kıvılcımı yeterli oluyordu.

Bir dakika sonra, yaratığın kanını güce dönüştüren George'un büyüünün tüm odaya yayıldığını hissettim. Etrafındaki mumlar titreşti ve sonra hepsi aynı anda söndü.

Karanlıkta bir iç çekiş, ardından da derin nefesler duydum.

George'un sesi odada çınladı. "Yedi Büyücü Anlaşması'nın tüzüğüne göre sana şunu bildirmek benim görevim..."

Büyücüyü susturmak için elimi hafifçe salladım. George boğazını tutarak ters ters bana baktı.

Botlarım zeminde çınlarken Hugh'a doğru ilerledim. "Benim kim olduğumu bilmiyorsun," dedim yanına ulaştığımda. "Nerede olduğunu da bilmiyorsun, sadece cehennemde olmadığını biliyorsun." Ona doğru eğildim, karanlıkta beni göremiyordu. "Maalesef, seninle işim bittiğinde seni oraya geri göndermem için bana yalvaracaksın."

Kolumu geriye doğru kaldırıp kâhinin suratına bir yumruk indirdim. Bilincini kaybederken kafası geriye savruldu.

George şok içinde tökezlediğinde kendine özgü çılgınlığıyla birlikte kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. Geçimini sağlamak için böcekleri ve küçük kemirgenleri öldüren bir adam için kesinlikle içinde hiç şiddet arzusu yoktu.

Kısa süre önce ölü olan kâhini omzumun üzerine attım.

Ne yapıyorsun? diye sordu George dudaklarını oynatarak. Geçmişte ona pek çok ceset getirmiştım ama hemen hemen hepsi başka birinin diriltmem için bana para ödediği insanlardı. Büyücü, başıma buyruk davrandığımı daha önce hiç görmemişti.

Kafamı eğdiğimde on poşet peri tozu odada belirip George'un sehpasının üstüne birer birer düştü. "Seninle iş yapmak güzeldi."

Ardından Hugh'la birlikte ortadan kayboldum.

Mayıs, 8 Yıl Önce

CANAVARLARIN DÜNYASINDA, hâlâ iyi ve kötü arasında bir ayrım vardı. En ahlaksız olanımızın bile etik kuralları, hayatta kalmamızı sağlayan bir kurallar kitabı olurdu. Kollarımdaki adam o kurallar kitabını yakabilecek biriydi.

Kurallar basitti: Masumlarla uğraşırsan kara listeye alınırdın.

Eşime yaptıklarının düşüncesi... İçimden vücudunu parçalamak ve kemiklerini un ufak etmek geliyordu. Kendimi geride tutuyordum.

Onun için aklımda daha iyi bir şey vardı.

Hugh uyanır uyanmaz bana karşı mücadele etmeye başlamıştı ama boşuna bir çabaydı. Öngörü yeteneğine sahip olabilirdi ancak kâhinler kendi geleceklerini göremezlerdi. Bir gün karşısına çıkacağım konusunda hiçbir fikri yoktu.

Aptaldı, bir noktada kendi geleceğini başka bir kâhine

okutmuş olması gerekiyordu (bu adamların hepsi böyle yapardı) fakat benim tahminime göre, geleceğini son okutmasının üstünden epey zaman geçmişti. Birisi geleceği okuduğunda, bu onlara geleceği değiştirme gücü veriyordu. Hugh muhtemelen geleceğini değiştirmiş ve bu kararın dolaylı etkileri de onu buraya, kuşkusuz benim kollarıma getirmişti.

Onu tekrar bayıltacak kadar sert bir yumruk attıktan sonra bedenini tekrar omzuma attım. Ormanların arasından adanın ortasına doğru yol alarak Memnos'a ilerliyordum. Yaratıklar, Hugh'un kurumuş kanının kokusu karşısında feryat edip uluyordu. Kâbuslar Diyarı'nın derinliklerinde Memnos'un Yeraltı Mezarları vardı ve onun kalbinde de her şeyin bir uçuruma yuvarlandığı Çukur duruyordu. Orada yaşayan şeyler benim bile kanımı donduruyordu.

Çukur'a ulaştığımda baygın haldeki Hugh'u kenara bırakıp bekledim. Uzun sürmeyecekti. Önce yağmacılar geldi. Bu hastalıklı, insansı yaratıklar buranın bekçileriydi.

"Bu bir insan," dedi içlerinden biri dudağını bükerek. Ölümlüler, perilerle aynı yaşam süresine veya büyümlü kapasiteye sahip değildiler, en azından çoğu öyle değildi. Bu durum, onlarla oynamayı kısa süreli ve dolayısıyla da daha az eğlenceli hale getiriyordu.

Ölümlü olması konusunda bir şey yapamazdım. Buna rağmen, "O bir kâhin," dedim.

Başlarını bir o yana, bir bu yana eğerek adamı yeniden değerlendirdiler. Çukur'un devasa açık ağzında pek çok farklı canavar kıpırdanırken bazıları tiz çığlıklar atmaya, diğerleri ise alçak ve iniltili feryatlar bırakmaya başlamış-

tı. Hatta birkaç rahatsız edici kıkırdama bile duyulmuştu. Derin oyuk gürültüyü yutmadan önce tüm sesler Çukur'un duvarları boyunca yankılanıyordu.

“Tamam, keyfini çıkaracağız.”

Ben de böyle düşünmüştüm.

Yaratıklar karanlığın içinden çıkıp ayağa kalkmaya yeltenen Hugh Anders'a yaklaşırken geri çekildim. Bağırışlar birbiri ardına yükselirken içeride bir cinnet ortamı oluşuyordu.

Kâhin gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla etrafına bakındı.

“Bir gün sonra geleceğim,” dedim. “Öldürmek dışında, sizindir.”

Ne de olsa, adamın bir kalp krizi geçirmiş gibi görünmesi gerekiyordu.

Hugh'un gözleri, üzerine doğru gelen düzinelerce karanlık yaratığı fark ettiğinde korkuyla fal taşı gibi açıldı. Boku yediğini bilmek için geleceği görmesine gerek yoktu.

Ona arkamı döndüm.

Duyduğum son şey Hugh'un çığlıklarıydı. Bu sesle birlikte gülümsedim.

BÖLÜM 15

Gerçek Aşkım

Kasım, 8 Yıl Önce

“PAZARLIKÇI SENİNLE...”

Kim olduğunu anlamak için çok uzaklardan bana yöneltilen cümlelerin tamamını duymama gerek bile yoktu.

Callie’nin sesindeki tatlı *santur* * tınısı anında kanımı ısıtıp gücümü harekete geçiriyordu.

Eşimin bana ihtiyacı var.

Sonuncu müşteriye, bana kazık atmayı düşünmesine rağmen hâlâ cesur davranmaya çalışan yaltakçı Politia memuruna biraz daha yaklaştım.

“Tıpkı başta anlaştığımız gibi, Llewelyn Baines hakkındaki dosyaları bana getirmen için iki günün var,” dedim ona. “Süreni akıllıca kullan.”

Ardından ortadan kayboldum.

* Irak, İran ve Hindistan kökenli bir çalgıdır. (e.n.)

Bir saniye sonra Callie'nin odasında belirdim. Onun yanındayken kalbim lanet olası bir liseli kız gibi çarptığı için kendimden biraz nefret ediyordum.

Ruh eşim. Bu farkındalık hâlâ nefesimi kesiyordu.

Vücudu yatağın üzerinde kıvrılmıştı, sırtı bana dönük halde yatıyordu. Buradan boncuklu bileziğini bileğinin etrafında döndürüp durduğunu görebiliyordum. Bana borçlu olduğu onca iyilik, onu uzun süre boyunca hayatımda tutacak iyilikler, içimi hem suçluluk hem de rahatlama duygusuyla dolduruyordu. Aslında bana hiçbir şey borçlu olmamalıydı; yine de borçları aracılığıyla bağlı olduğumuz gerçeğinin tadını çıkarıyordum.

Oda... kötü kokuyordu ve Callie'yi görebildiğim kadarıyla, çok kötü *görünüyordu*. Fazla kızarmış, fazla halsizdi.

“Sorun ne, Melek?” diye sordum, sesimi olması gerektiğinden biraz daha sert çıkması için zorlamıştım. Bana da bir bakın, resmen aptal bir bakıcı olmuştum. Bu kız benim sonumu getirecekti.

“Hastayım.”

Hastalık mı? Kalbim biraz daha hızlandı. Periler rahatsızlanabilirdi ancak bu hastalıkların neredeyse tamamı büyü kaynaklı olurdu. Kırılgan insanlar çok daha farklıydı. Yakın çevreleri onları hasta edip öldürebiliyordu.

Vücuduna baktıkça, gerçekten ne kadar hasta olduğunu fark ediyordum. Battaniyesinin altında tüm vücudu titriyor ve komodinin üzerinde küçük bir şişe *ibuprofen* ile boş bir bardak duruyordu. Bunlar onu rahatsız eden şeye karşı yetersiz bir savunmaymış gibi görünüyordu.

Callie'nin penceresine vuran yağmur, dışarıda Peel Akademisi'nin kampüs alanını karartıyordu.

Yatağının yanına giderek eğildim ve elimin tersiyle terli alnına dokundum. Ateşi korkunç derecede yüksekti.

Bu bir insan için normal, dedim kendi kendime. Fakat bunu söylerken bile, aklıma yeryüzünde gördüğüm diğer tüm kışlar ve bu tür ateşlere yenik düşen diğer tüm insanlar geliyordu.

Callie kafasını kaldırıp bana bakarken acı verici derecede yorgun görünüyordu. “Gelmene sevindim,” dedi soluk soluğa.

Sanki gelmeyecektiğim gibi... Cehennem tazıları bile beni durduramazdı. Yine de onun bunu bilmesine gerek yoktu.

Callie çatlamış dudaklarını yaladı. *Suya ihtiyacı var*. Hemen bir bardak su doldurdum.

“Teşekkür ederim,” dedi zayıf bir sesle. Yatakta doğruldu, o hareket ettikçe neresinin ağrıdığını fark edebiliyordum.

Su da *ibuprofen* kadar işe yaramaz görünüyordu.

Ona leylak şarabı verebilirdim. Tek yapmam gereken sihirli bir tonikmiş gibi davranmaktı. İçer ve kelimenin tam anlamıyla, anında *iyileşirdi*. Hem şarap yüzünden hem de bağımız kendi kendini tamamlayacağı için.

Onunla ilk tanıştığımda, uyumsuz büyümüzün ruh eşleminde genellikle görüldüğü gibi onu hissetmemi engellediğini bilmiyordum. Gücümüz uyumlu hale gelene kadar bağlantımız tam olarak oluşmayacaktı. Bir yudum leylak şarabı bunun icabına bakar, bağımız yerli yerine otururdu...

Seni bencil piç, bu şekilde onun normal bir hayat şansını elinden almış olursun.

İçimi korkunç bir hayal kırıklığı kapladı. Bu oyunda dik-
katli olmam gerekiyordu.

Sudan küçük bir yudum aldı.

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. “Biraz daha iç.”

Bana ters ters bakacak kadar iyiydi. “Bu kadar otoriter
olmana gerek yok, zaten içecektim.”

Ah, bir de tavrı yapıyordu. Bununla yaşayabilirdim. Bu
en kötü endişelerimi dizginleyip kararsız kalp atışlarımı sa-
bitlemişti.

“Yemek yedin mi?” diye sordum onu inceleyerek.

Başını iki yana salladı. “Yemekhane çok uzak.” Üstelik
çok kötü bir fırtına vardı ve o yürüyemeyecek kadar hastaydı.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Kimse ona yiyecek içecek
bir şey getirmeyi düşünmemiş miydi? İçimde bir öfke ve
koruma içgüdüğü kabardı.

Eşini koru.

Siktir et, bu gece o aptal bakıcı olacaktım.

“Ne yemek istersin?” diye sordum. İştahının olmadığını
söylemesini bekliyordum, içimde hafif bir beklenti vardı.

“Çorba,” dedi.

Cevabı bir parça kalbimi kırmıştı. Demek ki *gerçekten*
açtı ama kendine yiyecek bir şeyler alamayacak kadar has-
taydı.

Bu durumda ciddi bir yanlışlık vardı.

Öte yandan, dünyanın en boktan eşi olabilirdim. O beni
çağırana kadar sirenimle ilgilenememiştım bile.

Merhametikle mücadele ederek Callie’nin saçını yüzün-
den çektim. “Hemen döneceğim.”

Ortadan kaybolup dünyanın diğerk ucunda bulunan bir ramen evine doğru yola çıktım. Bu restoran düzgün çorba yapıyor sayılırdı. Yani bilirsiniz, eğer sulandırılmış boktan hoşlanıyorsanız öyleydi.

Görünüşe göre hasta kızlar bundan hoşlanıyordu.

Callie ramenı beş dakika içinde yalayıp yuttu.

“Teşekkür ederim, Des,” dedi işini bitirdikten sonra, boş kâseyi komodinin üzerine koyup tekrar yatağına uzanmıştı. “Hem çorba için hem de benimle kaldığın için.”

Başımı sallarken bu durum beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalıştım. “Birazdan gitmem gerekecek.”

Yalancı.

“Benimle kalabilir misin?” diye sordu.

Akşamın geri kalanını kastediyordu. Gece boyunca yanında oturmamı diliyordu.

İşte bu yeni bir şeydi. Bu teklifi gözlerini açık tutamayan hasta genç kızlardan değil, cilveli perilerden almaya alışkındım.

Tanrı aşkına, kabul etmeyi o kadar çok istiyordum ki. Bu saçmalığı bırakıp ona karşı dürüst olmak istiyordum ama gerçek şuydu ki; Callie henüz bir ergendi ve ben değildim.

Başımı iki yana salladım.

“Lütfen.”

Benimle anlaşma yapmayı bırak, demek istiyordum ona. Anlaşmalara karşı koyamıyordum. Koyamayacaktım. Onu aşırı derecede çok arzuluyordum.

Uzanıp parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

Birleşen ellerimize kaşlarımı çatarak baktım.

Başa çıkmaya gerçekten hazır olmadığım Pandora'nın kutusunu açmadan Callie'nin parmak boğumlarına bir öpücük bile konduramıyordum. Bu yüzden istemeyerek de olsa elini bıraktım.

“Hayır, Melek.”

Gözlerindeki bir parça umudun kuruyup öldüğünü gördüm.

Seni piç kurusu, eşinin başka hiç kimsesi yok.

Neden bu kıza karşı yaptığım davranış beni bu kadar arada bırakıyordu? Konu biz olduğunda ikisinin ortası yoktu, ya hep ya hiçti ve ikisini ayıran çizgiye ne kadar çok basarsam ikimiz bundan o kadar zararlı çıkacaktık.

Yatağında pozisyonunu değiştirirken benden uzaklaştığını resmen hissedebiliyordum. Neredeyse kendi kendime hayal kırıklığı içinde homurdanacaktım.

Onu daha rahat ettirmek için büyüümü kullanarak odayı ısıttım, elimden yalnızca bu geliyordu. Bir süre sonra titremesi durdu ve birkaç dakika sonrasında da nefesinin düzene girdiğini duydum.

Hasta kız uyumuştı, yani artık gitmem gerekiyordu.

Bunun yerine, yatağının yanında yere oturdum ve sırtımı şiltesinin kenarına dayadım.

Yanına uzanmak için neler vermezdim! Şimdi bile o örtülerin altına süzüldüğümü ve vücudunun benimkine sokulduğunu hayal edebiliyordum. Beni sıcaklığıyla bunaltması bile buna değerdi.

Ahlakı ve onu kim bulduysa, siktir et gitsin. Şu anda bunun ikimizin de işine yaradığını sanmıyordum.

Büyümü kullanarak Callie'nin renkli kalemelerini ve bir kağıdı yanıma getirdikten sonra hayal kırıklığımı içimden atmaya başladım. Elimdeki resim, sağlıklı Callie'nin şekline -olmasını istediğim haline- büründü.

Bitirdiğimde gideceğim, diye söz verdim kendime.

Bu özel portreyi tamamlamamın olması gerekenden daha uzun sürmesi tesadüf değildi. Bittiğinde, çizimin bilgisayar koltuğuna doğru sürüklenmesine izin verdim.

Bu akşam ikinci kez dikkatli bir şekilde yanına yaklaşip elimi Callie'nin alnına koydum. Hâlâ ateşi vardı.

Şimdi gidemezdim. Daha kötüye değil, daha iyiye gittiğine dair güvence alana kadar olmazdı.

Bu yüzden de büyümü kullanarak kendimi ondan gizledim. Eğer aniden uyanırsa boş bir oda görecekti. Fakat ben aslında burada olmaya devam edecektim.

Bardağındaki su her azaldığında, onu tekrar dolduruyordum. Ne zaman örtülerini kaldırırsa odanın sıcaklığını düşürüyor ve o her titremeye başladığında ortamı tekrar ısıtıyordum. Yatağının yanında her zaman bir kâse dumanı tüten çorba olduğundan emin oluyordum.

Gecenin bir vakti, gitmem gereken zamandan saatler sonra gerçeği ilk kez fark ettim...

Ona âşığım. Bu iki kelime zihnimde belirip tamamen biçimlendi.

Ona âşık oldum.

Bu zorla dayatılan bağdan kaynaklanan bir büyü değildi. Bu romantizm bile değildi. Bu, derin kemiklerinin üstünden sarkana kadar sevmekti. O zamana ve ötesine kadar sevmek.

Şehvetli, bencil ya da önemsiz değildi. Onun hasta ve yalnız olduğu düşüncesine katlanamadığım için, şu anda pazarlıkları tahsil etmem ya da krallığımı yönetmem gerekirken Callie'nin odasında oyalanıyordum.

Callie her fazla yaklaştığında onun odasından kaçmama neden olan şey de tam olarak buydu; çünkü bu duygu benden, gecenin kendisinden daha büyüktü. Onun için, varlığımın ona veremeyeceği şeyleri, örneğin bir ergen olma şansına sahip olmak gibi şeyleri istiyordum.

Bu yüzünden ve vücudundan çok, Callie'nin kalbini ve zihnini sevmekti.

Bir süredir ona âşık olduğumu biliyordum ama şimdiye kadar bunu asla kabul etmemiştim. İnsanların bu kadar gelişigüzel bir şekilde etrafa saçtıkları bu iki kelimenin, hissettiğim bu derin ve bitmeyen duyguyu açıklamak için yaratıldığının farkında bile değildim.

Sevgili tanrılar, ben ona âşık oldum.

BÖLÜM 16

Ateşböceklerinin Tacı

Aralık, 8 Yıl Önce

MAN ADASI kıyılarındaki rüzgârlar, kampüs arazisinin kenarında durduğumuz sırada Callie ve bana kırbaç gibi çarpıyordu. Yanımızdaki alçak duvarın ötesinde kara alçalıyor, fırtınanın savurduğu deniz tekrar tekrar kıyıya vuruyordu.

Callie, Peel Akademisi'nin yatakhaneleriyle asıl kale arasında gidip gelen yaşitlarını inceleyerek çimenliği izliyordu.

“Bizi göremezler,” dedim ona yaklaşarak. Önlem olarak varlığımı gizlemek zorundaydım. Tehlikeli işlerle uğraşıyordum, kızgın bir müşterinin onunla görüldüğüm için Callie’ye saldırmasına izin veremezdim. “Ama bunun pek de önemi yok, değil mi?” diye sordum.

Bu küçük pisliklerin ona nasıl davrandığını görmüştüm. Araya kaynamayacak kadar güzeldi ama buradaki öğrenciler o yokmuş gibi davranmakta oldukça iyi bir iş çıkarıyorlardı.

Benden bir adım uzaklaştı. “Bu ne demek şimdi?”

Ona doğru yaklaştım.

“Zavallı Callie,” dedim somurtarak. “Her zaman dışlanan, her zaman içeriyi izleyen.” Onu kışkırttığımı çok iyi biliyordum.

“Söyle bana, Melek,” diye devam ettim. “Nasıl oluyor da senin gibi biri dışlanabiliyor?” Benim için sebep ortadaydı. Benim güçsüz bir peri olduğumu sanıyorlardı; Ötedünya bu tür yaratıkları küçümsüyordu. Fakat Callie eğlenceli ve çekiciydi. Bir sürü arkadaşı olması gereken bir kız olduğunu anlamak için ona âşık olmaya gerek yoktu.

“Biz neden benden bahsediyoruz?” diye sordu. Bilinçli olarak bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmıştı.

“Çünkü bazen beni büyülüyorsun.”

...bazenden biraz daha sık...

Yutkunup bakışlarını çimenlere çevirdi. “Sorun onlarda değil, bende.” Yanağının içini ısırarak yerdeki bir tutam çimene tekme attı. “Normal davranmak zor... Biliyorsun, o olaydan sonra.”

Ona üvey babasının ölümünden pişmanlık duymasının aptalca olduğunu söylemek istiyordum ama belki de bunu isteyen şey içimdeki periydi. Kendi babamı öldürdüğüm için uykularım hiç kaçmamıştı. Tanrılar dünyanın onsuz daha iyi bir yer olduğunu biliyordu.

“Sanırım arkadaş edinmeden önce kendimi toparlamam lazım,” diye devam etti. “Gerçek arkadaşlar.”

Bu dürüstlük beni yerle bir etmişti. Neden lanet olası dünya ona karşı acımasız olmak zorundaydı? Bir canavar

onu incittiği için acı çekmemesi gerekiyordu. Dünyada işler böyle yürümemeliydi.

Çenesini kaldırıp yüzünü inceledim. Yapabilseydim, tüm acısını içinden söküp atardım. Fakat büyümün bile ulaşamayacağı şeyler vardı.

“Seni bir geceliğine kraliçe yapmama ne dersin?” dedim.

Callie bana cevap verme şansı bulamadan büyümü serbest bırakıp karanlıktaki ateşböceklerini ikna ettim. Birer birer omzumun üzerinden uçarak doğruca kafası karışmış olan Callie’ye ilerlediler.

Ateşböcekleri, onun çevresini sararak başının üzerine konmuştu.

“Saçımda böcekler var,” dedi Callie.

“Bir taç var.” Sırtarak taş duvara yaslandım.

Bir gün, başka bir taç takacaksın...

Ateşböceklerinden biri saçından kayıp atkısından aşağı yuvarlandıktan sonra tişörtünün altına girdi.

“*Aman Tanrım!*” Gözleri fal taşı gibi açılırken gülmemek için elimden geleni yaptım.

“Yaramaz böcekler,” diye azarladım. “Güzel insan memelerinden uzak durun.”

Parmak eklemlerim Callie’nin yumuşak tenine değdiğinde kendimi bir yığın uygunsuz düşünceyi görmezden gelmeye zorlayarak böceği aldım. Bir saniye sonra ateşböceğini serbest bıraktım, birlikte böceğin saçlarının arasına karışmasını izledik.

Callie karşımda gülmeye başladı.

Beni darmadağın edecekti. Bu kadının karanlığına, acısı-

na ve savunmasızlığına âşık olmuşum. Bu yeterli olmuştu. Fakat güldüğünde... bozguna uğramış bir adam olduğumu işte o zaman anlıyordum.

“Des, beni neşelendirmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu Callie.

Elini tuttum. “Hadi buradan gidelim. Aç mısın?” diye sordum. “Yemek benden.”

“Yemek *senden* mi?” dedi. “Bak bu ilginç işte...”

Tanrıların kemikleri aşkına, eğer daha önce ona âşık olmasaydım tam şu an olurdum.

“Melek, seni hâlâ bir peri yapabilirim.”

BÖLÜM 17

Mimlenmiş Bir Adam

Ocak, 7 Yıl Önce

CALLIE’NİN ODASINA gitmeden önce, burada bir terslik olduğunu biliyordum. Belki bana seslendiğinde sesinin titremesinden, belki kısa ömürlü bağımızdan, belki de karanlığın, onlara ait olmayan sırları fısıldamasındandı.

Yine de bir şeyin yanlış olduğunu bilmek ve onu görmek tamamen farklı şeylerdi.

Callie kullanılmış mendil yığınının arasında şiş ve kıpkırmızı gözlerle oturuyordu.

...bir adam onu zorla tuttu...

...ona o istemeden dokundu...

Birinin ağzını yüzünü dağıtmam gerekiyordu.

Kollarımı kavuşturdum. “Kimin icabına bakıyorum?”

Bundan zevk alacağımı şimdiden kestirebiliyordum.

Gözlerini yere indirerek başını iki yana salladı.

“Bana bir isim ver, Melek.” Ona *henüz* aşkımı sunamazdım ama intikamını alabilirdim.

Yüzünü sildikten sonra bakışlarını bana çevirdi. “Bir öğretmen,” diye fısıldadı.

Öldür onu.

İnsan etini paramparça etme ihtiyacım neredeyse fiziksel boyuttaydı. Bunu bastırmak zorundaydım çünkü her şeyi yanlış yapıyordum. Çok fazla öfkeye, çok az şefkate sahiptim. Fakat içgüdülerim beni, eşimin bana ait olduğu için dokunulmaz olduğunu herkese kanıtlamaya itiyordu.

Bunları bir kenara bırakıp, *Sonra*, diye söz verdim kendime.

Böylece, kendimi bir insanın derisini canlı canlı yüzerken hayal etmeyi bıraktım ve bunun yerine bedenimi Callie’nin yanına oturmaya zorladım. Ardından onu kendime çekerek gözlerimi kapattım.

O burada, kollarımda, dedim kendi kendime. Bu sözler, içimde hâlâ birikmeye devam eden çılgınca öfkeye yardımcı oluyordu.

Ancak sonra, Callie kederini gerçekten serbest bıraktığında tüm vücudu hıçkırıklarla sarsıldı. Bu benim soğuk, kararsız kalbimi kırıyordu.

Bunu yapanı yavaşça, çok yavaşça katledeceğim.

Onu yakınımda tutarken, geçen her saniye intikam arzum daha da çok ateşliyordu. Sonunda ağlaması dindiğinde benden uzaklaşmasına gönülsüzce izin verdim.

Yüzü gözyaşları içindeydi ve midem bu manzara karşısında kasılıyordu. Kaşlarımı çatarak gözyaşlarını sildim. Bu çaresizliği hissetmek gençliğimdeki tüm o eski anıları tetik-

liyor, hayat tıpkı onun gibi beni de yiyip bitiriyordu.

Ellerimi yanaklarının yumuşak teninde gezdirip yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

“Bana ne olduğunu anlat.” *Senin intikamın olacağım, Melek.*

Titrek bir nefes aldı. “Adı Bay Whitechapel. O... O bana dokunmaya kalkıştı...”

Whitechapel. Evrendeki onca soyad içinde, bu pisliğin kutsal bir soyada sahip olması gerekiyordu. Dünyanın kaliteli bir mizah anlayışı vardı.

Hikâye ağzından dökülürken Callie’nin sesi fazla sakin-di. Gözleri biraz mesafeli, biraz boştu. Sanki benden giderek uzaklaşıyormuş gibi, korkutucu bir ifadesi vardı. Fakat sözünü bitirdiği anda, yüzündeki o kızarıklık tekrar belirdi ve ağlamaya başladı.

Bu adamın Callie’ye yaptıklarını düzeltecek kadar güçlü bir adalet yoktu, tıpkı üvey babasının yanlışlarını düzeltecek bir adalet olmadığı gibi. Ama eninde sonunda, Hugh bunun bedelini ödemeye olabildiğince yaklaşmıştı.

Kendime bu kez Callie’nin büyüsunü kullanıp kaçtığını hatırlattım. Öğretmenini alt etmişti. Yaşadığı travmayı silmezdi ama bu da bir şeydi.

Onu bir kez daha kendime doğru çekip çenemi başının üstüne yasladım. “Melek, gücünü bu şekilde kullandığın için seninle gurur duyuyorum,” dedim.

Onunla ilk tanıştığımda kana bulanmış ve çaresiz durumdaydı, buna rağmen işe yaramaz bir kurban olmayacağını zaten biliyordum; o zaman öyle değildi, şimdi de değildi.

Kollarımın arasındaki vücudu daha fazla titremeye baş-

ladı.

“Bir sır öğrenmek ister misin?” Saçlarını okşarken, “O tür insanlar bizim gibi insanlardan korkmak için yaratılmıştır,” dedim. Bunu, onun en düşük olduğu anda bile hissedebiliyordum. Trajedileri onu daha güçlü, daha hiddetli, daha *karanlık* bir şeye dönüştürüyordu.

“Bu çok boktan bir sır,” dedi göğsüme doğru.

Dudaklarımı kulağına yasladım. “Gerçek olan bu. En nihayetinde sen de anlayacak ve bunu kabulleneceksin.”

Bunu yapacaktı. Şimdi yerde duruyorken, durumun hayat onu tekmeliyormuş gibi görüldüğüne emindim; fakat bir gün Callie için her şey değişecekti, tıpkı benim için olduğu gibi.

Tüm vücudunu sarsan uzun, sert hıçkırıklarla ağlamaya devam etti. Giysilerim onun gözyaşlarıyla lekeleniyordu.

Callie’nin yatağına doğru gitmeye karar verene kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, onu yakınımda tutmaya devam ediyordum. Ahlak pusulamı siktir edebilirdik, kimse beni bu kızıdan ayırmaya kalkışamazdı.

Yavaşça annemin bana söylediği bir ninniye mırıldanmaya başlarken eşimin özünü içime çektim. *Buradayım, yanındayım*, demek istiyordum. Fakat bu aşamayacağım bir çizgiydi. Bu yüzden melodinin ve kucaklamamın benim adıma konuşmasına izin verdim.

İşe yarıyormuş gibi görünüyordu. Önce Callie’nin ağlaması azaldı, sonra da nefes alıp veriş düzeldi. Ona baktığımda huzurla uyuduğunu gördüm. Hâlâ gözleri şiş, yanakları kızarıktı ve onu daha fazla sevmemin mümkün olmadığını

ğına emindim. Bu durum, içimdeki acıyı ve öfkeyi daha da şiddetlendiriyordu.

Başparmağımla akan bir gözyaşını sildim. Gitmek zorundaydım. Eğer gitmezsem, geceyi burada geçirmek gibi pervasızca bir şey yapabilirdim.

“Bir gün seni bırakmak zorunda kalmayacağım,” dedim usulca.

Dikkatlice altından çekilip daha önce hiçbir kadına yapmadığım bir şey yaptım, onu yerine yatırıp üstünü örttüm.

Aşk... hayal ettiğim gibi değildi. İçimde uyandırdığı bu küçük nezaket gösterilerini hiç beklemiyordum. Onlarda beni rahatsız eden bir şey vardı, sanki sertliğimi biraz kaybediyormuşum gibi hissediyordum.

Ancak sonra, dışarıda bir yerde ders verilmesi gereken bir öğretmen olduğunu hatırlayınca o sertlik geri döndü.

Callie'nin uykulu haline son bir kez baktıktan sonra odadan çıkıp gecenin içine daldım.

İntikam zamanıydı.

Ocak, 7 Yıl Önce

BAY WHITECHAPEL'I bulmak uzun sürmemişti. Gölgele-
rin arasında pusuya yatıp adamın yerel bir bardan çıkmasını izledim.

Callie'nin öğretmeni uzun boylu ve zayıftı, ince kahve-
rengi saçları kafasının üstüne seyrek bir şekilde bulunuyor-
du. Güvenilir bir görünüşü vardı, tehditkâr değildi. Bunun

muhtemelen fareye benzeyen yüz hatlarıyla bir ilgisi vardı. Büyüsünün tadı bile alçakgönüllü ve itaatkârdı.

Elleri cebinde sokakta yürürken ayakkabıları yağmurdan ıslanmış kaldırıma çarpıyordu. Gecenin onu takip ettiğinden haberi yoktu.

Yolun yarısında, dünya hiç umurunda değilmiş gibi ıslık çalmaya başladı. Bu pislik herif bugün erken saatlerde eşimin canını yakmışken ıslık çalma cesaretini gösterebiliyordu.

Bardağı taşıran son damla buydu.

Onun önünde belirlediğimde karanlık etrafımda duman gibi dalgalanıyordu. Şaşırarak bir iki adım geriledi. Kendini toparlaması bir saniyesini almıştı.

“Vay canına,” dedi. “Beni korkuttun.”

Korkularını yatıştırmak için hiçbir hamlede bulunmadım; adama doğru yürürken karanlık da benimle birlikte ilerliyordu. Gücüm onu saniyeler içinde tüketebilirdi ama bu çok kolay bir son olurdu.

Adamın gözleri irice açıldı.

Evet, şimdi benim iyi huylu bir yabancı olmadığımı anlamıştı.

Ellerini kaldırdı. “Cüzdanım sol arka cebimde. Al, senin olsun.”

Ona doğru ilerlemeye devam ettim. Cüzdanı sikimde olsaydı şimdiye kadar çoktan ortadan kaybolurdu.

Bunu konuşarak halledemeyeceğini anladığında geri geri gitmeye başladı.

Fakat artık çok geçti.

Onu boğazından tutup yakındaki bir duvara ittim.

“Ne istiyorsun?” diye sordu korkunun ilk notaları sesine bulaşırken.

Kanını dökmek.

“İyi bir insan olduğuna inanıyor musun?” diye sordum.

Cevap vermek yerine boğulurcasına öksürdü.

Boğazını daha sıkı sararken büyüm içimden sızıyor, neredeyse bunu yapacak havaya sahip olmamasına rağmen onu gerçekleri anlatmaya zorluyordu.

“E-evet, sanırım.”

Üstdudağımın seğirdiğini hissettim. “Yanlış cevap.”

Onu serbest bırakarak vücudunun ıslak betona düşmesine izin verdim. Birkaç hırıltılı nefes aldı, sonra ayağa kalkmaya çalışarak geri çekildi. Bunu tam olarak başaramamıştı, titreyen ayakları bükülmeye devam ediyordu.

Ağır botlarım betonda çınlarken peşinden sinsi sinsi ilerledim.

“Cidden, benden ne istiyorsun?” dedi yüksek ve tiz bir sesle.

“İki kelime: Callypso. Lillis.”

Ocak, 7 Yıl Önce

“BİNİNCİ KEZ SÖYLÜYORUM, ona hiçbir şey yapmadım!”

Bay Whitechapel’la birlikte Moldova, Baltı’de terk edilmiş bir binadaydık. Zemin eski plastik ambalajlar, birkaç kullanılmış prezervatif ve bazı kırık bira şişeleriyle doluy-

du. Pencereleer uzun zaman 6nce tahtalarla kapatılmıştı ve içeri sadece çatının 6kmüş bir b6l6m6nden ışık sızılıyordu. Mekân idrar, haşarat ve k6f gibi kokuyordu. Ah, bir de kan vardı. Kan gibi kokmaya yeni yeni başlıyordu.

K66k bir gençlik âlemi dışında, burası çoğu insanın varlığından bile haberdar olmadığı bir şehrin ve 6lkenin yoksul kesiminde unutulmuş bir binaydı. Whitechapel burada g6r6nmez sayılırdı.

Callie'nin 6ėretmeninin etrafında d6nd6m. “şimdi ne yapmalıyım? Parmağını mı koparmalıyım, yoksa başka bir kemiğini mi kırmalıyım?”

Adam artık açık açık ağlamaya başlamıştı.

Ayak parmaklarının birkaçını çoktan koparmıştım. İerilerinden ip geçirip onlardan bir kolye yapmayı d6ř6n6yordum. Belki onu Callie'ye verirdim...

...Çok 6rk6t6c6...

Sana fıkrını soran olmadı. G6lgelerin sadece ben onları dinlemek istemediğim zamanlarda rahat rahat konuştuğuna yemin edebilirdim.

“L6tfen,” diye yalvardı Whitechapel.

Bunu izlemenin acı verici olduğunu, içimde bundan çekinen yumuşak bir taraf olduğunu s6ylemek isterdim ama 6yle olsaydı Gece Kralı olamazdım.

6ėretmenin 6n6nde 6meldim. “Callypso Lillis'i neden hedef aldığını bana s6ylemeye hazır mısın?”

şimdiye kadar, yanlış yaptığı bir şey olduğunu hep inkâr etmişti.

Birkaç kez derin nefes aldı. “Benden hoşlanılıyordu.” Sesi titredi. “Beni daha yakından tanımak istedi.”

Öfkem içimde dalgalanmaya başladı. *Benden hoşlanı-yordu.*

Bıçağımı çıkarıp elimde çevirdikten sonra bacağına tut-tum. Ayağı zaten kanlar içindeydi.

“Sanırım bu yalan için iki ayak parmağını daha kopar-mam gerekiyor,” dedim düz bir sesle.

“Bekle... bekle!”

Çığlık atmaya başladı, ben tehdidimi yerine getirdikçe çığlıkları daha da artıyordu.

Sonrasında uzun bir süre boyunca ağlarken onu sabırla bekledim.

“Gerçek,” dedim tekrar konuşmaya hazır olduğunu his-settiğimde. Bu kez büyümle onu konuşmaya zorladım.

Söylemek üzere olduğu cevapla mücadele ederek birkaç saniyeliğine nefessiz kaldı; ben de sakince verdiği mücade-leyi izledim.

“O yalnızdı,” dedi sonunda. “Kadınlarla aram pek iyi de-ğil ve ben... o... ben kötü bir adam değilim,” diye yalvardı. “Bundan hoşlanacaktı. Beni *gerçekten* istiyordu.”

O anda neredeyse soğukkanlılığımı kaybediyordum. O bir et yığınının dönüşüne kadar yüzünü tekrar tekrar dağıt-maktan beni alıkoyan tek şey, yalnızca uzun süredir üzerin-de çalıştığım kontrolümdü.

Büyüm onu terk ederken vücudu devrildi.

“Başka kaç kişi var?” diye sordum öfkemi dizginlerken.

Yırtıcılar bu dürtülere bir gün uyandıklarında sahip ol-mazlardı; dürtüler, zaman içerisinde büyüyüp gelişirlerdi.

Bana şaşkın şaşkın bakarken yüzünden terler akıyordu.

Onu tekrar büyümlle konuşmaya zorladım. “Sana kaç kişi olduğunu sordum.”

Tekrar ağlamaya başladı. “Bilmiyorum...”

Bıçağımı parmaklarından birine götürdüm. “Hafızanı zorlamamı ister misin?”

“Hayır... *hayır!*” Birkaç kesik nefes aldı. “Y-yedi. Yedi kişi daha var.”

Onu hemen burada hadım etmeyi düşündüm. Yedi kurban. Bu geçici bir muhakeme kaybı değildi. Bu adam bir seri tecavüzcüydü. Ayrıca tüm o kurbanlarına ne olmuştu? Tüm hayatları boyunca, bu sik kafalı hastalıklı adam neşesini kaybetmesin diye duygusal yaralar taşımak zorunda kalmışlardı.

Soğukkanlılıkla uyluk kemiğini kırdım. O bağırırken diz kapağını ezmeye devam ediyordum.

Çılgınlıkları kulağa gelen en hoş müzikti.

Whitechapel’in kurbanlarını tek tek inceleyip pek ailesi olmayan, itibarı zedelenmiş ve toplumdan dışlanmış kişileri tespit ettiğine emindim.

Kurbanlarından birinin benim gibi bir kâbusla uğraşmasına sebep olacağı konusunda asla düşünmediğine emindim.

“İsimler,” dedim.

Bana yedi isim sıraladı. Hayalleri ve hobileri olan yedi kadın. Yalnızca ölümlü liselerinin cehennem çukurundan kurtulmaya çalışan yedi kadın.

Onu benimle Ötedünya’ya götürme isteği içerisinde etrafında dolandım. Orada ona bunun bedelini ödetmeye devam edecek yaratıklar vardı. Fakat daha büyük bir parçam, Cal-lie’nin ona ne olduğunu bilmesini istiyordu.

“Callypso Lillis’in peşine düşerek hata yaptın. Diğer tüm kızların peşine düşerek hata yaptın ve bunun bedelini şu andan başlayarak bütün hayatın boyunca ödeyeceksin.”

İnledi.

“Her kız için bir tane olmak üzere sekiz yara daha alacaksın. Ben bir centilmenim. Bu yüzden de her biri için bir kemiğinin kırılmasını mı, yoksa bir uzvunun kesilmesini mi tercih edeceğini sana bırakacağım.”

Sonraki saat, çığlıklar ve yaralanmalardan oluşan bulanık bir anıydı. Onda yeni yaralar açmayı bitirdiğimde, Whitechapel’in nefesi sığ ve gözkapakları sarkmış haldeydi. Burada bir insanın dayanabileceği çok fazla acı vardı ve o bugün üst sınıra yaklaşıyordu.

Bıçağımı silip kılıfına koydum.

“Yol ayrımında olduğunun farkındasın,” dedim. “İki seçeneğin var: Ya sana bundan daha fazlasını yaparım ya da teslim olursun. Ya bunu itiraf edip pişman olur ve hayatını yaşarsın ya da hayatını *benim* uygun gördüğüm gibi yaşarsın. Hangi seçeneğin senin için daha iyi olduğunu şimdiden söyleyebilirim.”

Whitechapel da bunu yapabilirdi.

“Teslim olacağım,” diye fısıldadı.

Gözlerimi üzerinde gezdirdim. “Seni büyüyle verdiğin söze bağlayacağım. Eğer sözünü çiğnersen... Lanet olsun, beni rahatsız edecek herhangi bir şey yaparsan bunu *anlarım*.”

Bu tehdit hakkında ayrıntılı bilgi vermeme gerek yoktu. Amonyanın yoğunlaşan kokusu, Whitechapel’in bu konuda ne düşündüğünü bilmemi sağlıyordu.

Doğrulldum.

“Sen kimsin?” diye fısıldadı.

Uzun süre ona baktıktan sonra bir karar verdim. Kartvizitim avucumun içinde şekillendiğinde kartı ona doğru fırlattım.

Yetkililere benim burada olduğumu, tüm kirli işleri onların yerine yaptığımı söylüyor da olabilirdim.

Whitechapel’in zemini düğünde atılan pirinçler gibi süsleyen ayak parmaklarının üzerinden geçip gittim.

BÖLÜM 18

Peru Göğünün Altında

Mart, 7 Yıl Önce

CALLIE'YLE BİR AÇIK hava kafesinde akşam yemeği sipariş ederken, Peru'nun gece göğü üzerimizde parlıyordu. Buradaki müşterilerimden birinden birkaç kilo altın almam gerekiyordu ve Callie de küçük, güzel bir siren gibi yatakhaneğinde kalmalıydı ama ikimiz de yapmamız gerekeni yapmaktan pek hoşlanmıyorduk.

Callie'yi Peel Akademisi'ne geri götürmeden önce eğlenmemiz için yalnızca birkaç saatimiz vardı. Bana onun lanet olasıca vaftiz-peri-annesi diyebilirdiniz.

“Ee, bu anlaşmayı ne zaman yapacağız?” diye sordu Callie.

Yokmuş gibi davrandığım anlaşmadan bahsediyordu.

Onu incelerken botlu ayaklarımdan birini dizimin üzerine atıp koltuğuma yaslandım. Hayatımın keyifsiz tarafına karışmak için biraz fazla hevesliydi. “Zamanı gelince, Melek.”

Beni başıyla onaylarken gözleri caddenin karşısına kayd ve ilgiyle ışıldadı. Bakışlarını takip ettiğimde neredeyse inleyecektim.

Karşımızda, üzerlerine lamalar ve *Peru* ismi işlenmiş, her türden parlak renkli tişört satan turist tuzağı bir dükkân vardı. Alpaka yününden yapılmış battaniye yığınları dükkânın dışında, bir dizi oyulmuş kabağın hemen yanında duruyordu. Derme çatma anahtarlık ve kartpostal tezgâhları, dükkânı bir nöbetçi misali çevreliyordu.

Üstelik Callie bunun için can atıyordu.

Önümüze bir tabak *pollo a la brasa** ve bir tane de *anticuchos*** koyan garson kız ilgisini dağıttı. Biraz sonra içeceklerimiz geldiğinde kehribar renkli sıvı, sokak lambalarının altında parlıyordu.

Callie yemeklerimize göz gezdirmek için bakışlarını dükkândan ayırdı. Biraz isteksiz görünüyordu.

İkimiz adına da sipariş vermiş olabilirdim.

“Seni ne zaman yanlış yönlendirdim?” dedim. *Pollo a la brasa* ve *chicha**** almasını öneren bendim. Yeni ve sıradışı yiyecekler söz konusu olduğunda, en zararsız olanlar bunlardı.

Callie nahoş bir kahkaha attı. “Cidden buna cevap vermemi istiyor musun?”

Karşılığında içkimi havaya kaldırıp ona minik bir gülümseme gönderdim.

* *Pollo a la brasa*, geleneksel olarak patates kızartması ve salatalarla servis edilen, kömür ızgarasında pişirilmiş çıtır ve sulu tavuktan oluşan popüler bir Peru yemeğidir. (ç.n.)

* *Anticuchos*, sığır kalbinin çeşitli baharatlarla bir gece önceden marine edilmesi ve şişe geçirilmesiyle hazırlanan Peru’ya özgü bir sokak lezzetidir. (ç.n.)

* *Chicha*, Güney ve Orta Amerika’da mayalanmış mısırdan yapılan bir bira türüdür. (ç.n.)

Tepki olarak cildi parlarken sireni ortaya çıkmaya can atıyordu, yüzü ısınmıştı. Tamamen olumlu anlamda, oldukça sevimli görünüyordu.

Onun karanlık tarafını cezbetmekten çok zevk alıyordum. Üstelik harekete hem geçemeyeceğim hem de geçmeyeceğim haldeyken, bana olan arzusuna tanık olmayı da çok seviyordum.

Utancını örtbas etmek için içkisini kaldırıp büyük bir yudum aldı.

Bir saniye sonra neredeyse boğuluyordu.

“Alkollü mü?” diye hırladı.

“Gerçekten, Melek. Buna şaşırmaman gerekiyor.” Bu onu hayata ilk döndürüşüm değildi.

Ne diyebilirdim ki, ben bir melek değildim.

Denemek için bir yudum daha alırken, “Ne bu?” diye sordu.

“*Chicha*.”

Ofladı. “Peki ‘*chicha*’ nedir?”

Önümdeki tabaktan bir kebab alıp içinden biraz et kopardım. “At pisliği.”

Gerçekten beti benzi atmıştı.

İşte bu insan! Eğer yapabilseydim, zamanda geriye gider ve bu kadere *yas tuttuğum* için genç halime bir tokat atardım. Onunla olmak şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şeydi.

“Peru birası,” dedim uzlaşmacı bir tonla. “Ve kesinlikle at pisliğinden yapılmıyor.”

Callie parmaklarını bardağına dokundurdu. “*Neyden* yapılıyor?”

“Fermente edilmiş mısırdan.”

“Hımm.” Callie içkiden bir yudum daha aldı. Sonra bir tane daha.

İşte benim kızım.

“Ya yemek?” diye sordu dikkati tabağına dönerken.

“O da at pisliğinden yapılmadı.”

Gökyüzüne doğru baktı. Tanrım, onu çileden çıkarmaktan zevk alıyordum! Sorularına cevap *vermemekten* özel bir zevk aldığımı şimdiye kadar anlaması gerekiyordu.

“Demek istediğim bu değil...”

Büyümü kullanarak çatalının tabaklardan birindeki tavuğun bir kısmını alıp ağızına doğru götürmesini sağladım.

“Des!” Birinin yerçekimi kanunlarına başarılı bir şekilde karşı koyan çatalı görmesinden korkarak etrafına bakındı.

Saflığı, sevimli özelliklerinden bir başkasıydı. Büyümü istenmeyen gözlerden korumadan böyle bir numara yapmazdım.

Çatalın uçları dudaklarına çarptığında üstünden bir parça tavuk düşerek beyaz tişörtüne çarptı.

Callie çatalı ağızından zorla uzaklaştırdı. “Aman Tanrım. *Tamam*, zaten deneyeceğim. Benimle uğraşmayı bırak.”

Topuklarımla masayı ittim, o yemeği denediği sırada ben de biraz kebaptan yedim.

Bir saat sonra tabaklarımızı silip süpürmüştük ve en sonunda restorandan ayrıldığımızda Callie iki bardak *chicha* içmişti. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Kahretsın. Çabuk sarhoş olan biriydi.

Kesinlikle müşterimle buluşmadan *önce* onu eve götü-

recektim. Callie'nin azalmış çekingenliği, tenini bir fenerin ışığı gibi titreten amansız siren ve şu anda işle zevki birbirine karıştıran koruyuculuğum arasında çok kötü bir şey olabilirdi.

Restorandan çıkarken bana doğru tökezledi ve kendini toparlamaya çalışırken hafifçe kıkırdadı.

“Tüh!” dedi teni on iki bininci kez ışıldarken.

Gözleri sokağın karşısındaki turist dükkânına takıldı.

Boku yemiştım.

Dramatik bir şekilde nefesini tuttu. “Sana bir şey almak istiyorum.” Dükkânın içinde duran derme çatma kupa rafına bakıyordu.

“Lütfen isteme.”

“Hadi ama Des,” dedi elimi tutarak. “Söz veriyorum begeneceksin.”

“Sözün ne olduğunu biliyor musun?” diye sordum on dakika sonra. “Hediyemle” birlikte kasaya doğru gitmişti. Kolunun altına sıkıştırılmış limon yeşili gömleğe kaşlarımı çatarak baktım, üzerinde bir lama karikatürü vardı ve altında da *Cusco* yazıyordu.

Sarhoş Callie'nin hediyelik eşya zevki zayıftı.

Ancak kurtuluş, her nasılsa gerçek bir lama şeklinde gelmişti. Canavarı Cusco sokaklarında yürüten sahibinin aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama bir eşim olsa bile şu anda o adamı öpmeyi düşünüyordum.

Canavarı görünce Callie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve gömlek kolunun altından kayıp yere düşerek unutuldu.

“O... bir lama.”

Bazen bu kızla baş edemiyordum.

Bana mükemmel bir hatıra bulma arayışından vazgeçerek sokağa çıktı. Normalde çekingen olan eşim, şu anda cıvıldayarak adama ve lamasına doğru yaklaşıyordu.

Ah, kalbim sakın olmalıydı.

Callie'yi arkasından takip ederek adama İspanyolca, "Arkadaşımın lamanızı sevmesinde bir sakınca var mı?" diye sordum.

Bu anlamsız bir soruydu. Callie çoktan yaratığın boyun kürkünü kokluyordu.

Yine de adama birkaç kâğıt para verdiğimde bu güzel genç kızın hayvanına yaklaşmasına izin verecek kadar mutlu görünüyordu.

"Des, sanırım lama benim yeni favori hayvanım olabilir," dedi Callie.

"Cadı makileri olduğunu sanıyordum." Bunu o yaratığı bir doğa belgesinde gördüğümüz zaman açıklamıştı.

Çok büyük gözleri olduğu için. demişti, sanki bu çok anlam ifade ediyormuş gibi.

"Hayır, favorim kesinlikle lamalar." Yaratığı okşamaya devam ederken benim yalnızca onu gördüğümünden habersizdi.

Saçları gelişigüzel bir şekilde omzunun üzerinden kayıyordu ve lanet olsun, bu kız muhteşemdi. Bunun hiç farkında değildi.

İşte buradaydım, Gece Krallığı'nın en kötü şöhretli bekâarı olarak; hayatımda ilk kez bir kadın için biraz olsun çaba sarf etmeye çalışıyordum ve o benim gerçek duygularımın farkında bile değildi.

Ah, tabii ki o kadın bir ergen olmak zorundaydı.

Resmen tek kişilik boktan bir gösteriydim.

Dikkati dağılmışken Callie'den uzaklaşarak onun için oyulmuş bir kabak satın aldım.

Bininci kez, kendime bunun son olduğuna dair yemin ettim. Callie bir yetişkin olana kadar onunla bir daha iletişim kurmak yoktu.

Bunun tutamayacağım bir yemin olduğunu zaten biliyordum. Bu küçük siren bana seslendiği ya da onu biraz fazla özlemeye başladığım anda, bir sonraki dozumu almak için geri dönecektim.

Böyle zamanlarda sözün ne olduğunu bildiğimden kendim için de emin olamıyordum.

BÖLÜM 19

Son Dilek

Mayıs, 7 Yıl Önce

BU GECE BÜYÜ, Peel Akademisi'nin çevresinde yoğunlaşıyordu. Ağzımı kaplayan büyü'nün bir tadı olsaydı, ona gençlik heyecanı derdim.

Ah, gençliğin zirvesinde olmak gibisi yoktu. Benimki baktandı ama o yaşlara oldukça büyük bir saygı duyuyordum.

Callie'nin koridorundaki kızlar ciyaklıyordu. Ayrıca havayı dolduran parfüm miktarıyla bir erkeği öldürebilirdiniz.

“Lanet olsun,” dedim Callie'nin odasında belirdiğimde. “Koridor savaş alanı gibi.”

Penceresine doğru ilerleyip dışarıyı izledim. Kampüs öğrencilerinin smokin ve gece kıyafetleriyle dolaştığını görüyordum; hepsi Peel Kalesi'ne doğru gidiyordu.

“Bu akşam ne var?” diye sordum.

Bu gece yıldızların altında herkes biraz daha ıslıl ıslıl görünüyordu. Bu benim en sevdiğim sihir türüydü, tamamen organik olan bir sihirdi. Büyü gerektirmiyordu. Kendi krallığımda olsaydım, bu sihir geceyi doldurarak gücümü aydınlatırdı. Şu haliyle bile, büyümün içimde kıpırdandığını hissediyordum. İnsan büyüsü ve peri büyüsü pek uyumlu değildi ama havada gücümü etkilemeye yetecek kadar çok büyü vardı.

“Bahar balosu,” dedi Callie.

Sesinde ona dönmemi sağlayan bir şey vardı. Bilgisayar koltuğunda iç çamaşırı ve yıpranmış bir tişörtle otururken saçının yarısını topuz yapmıştı.

“Sen neden hazırlanmıyorsun?” diye sordum.

“Ben gitmiyorum.” Bacaklarını göğsüne kadar çekti.

“Gitmiyor musun?”

Yüzünü ifadesiz tutmak için çok çabaladı. “Kimse davet etmedi.”

Gülmek istedim. Ondan asla benimle pazarlık etmesini, akşamlarını benimle geçirmesini ya da hayatıma ve kalbime girmesini istememiştim ama yine de tüm bunları yapmıştı.

“Ne zamandan beri birinin davetini bekliyorsun?” diye sordum. “Hem ayrıca bu nasıl mümkün olabilir?”

Demek istediğim şey, ergen erkeklerin gözleri ve aletleriyle düşündüğüydü, Callie ise güneş kadar güzeldi. O kadar olağanüstü bir yoğunlukla yanıyordu ki, bazen ona bakmak canımı yakıyordu.

“Ne nasıl mümkün olabilir?” Dizlerine bakıyordu.

“Birinin seni davet etmemesi.”

Omuz silkti. “İnsanların amaçlarını anlamak senin işin sanıyordum.”

Kollarımı kavuştururken kendi kafama vurmak istiyordum. İnsanların amaçlarına dair sahip olduğum tüm anlayışa rağmen, neyi *kaçırdığımı* fark etmem çok zaman almıştı.

Callie benzersiz biri olmasına rağmen, hâlâ genç bir kızdı. Bir dansa götürülmeyi ve ayaklarının yerden kesilmesini istiyordu. Tüm yaşitlarına onların sandığından çok daha fazlası olduğunu göstermek için lanet olası bir gün istiyordu.

Bir geceliğine de olsa gerçek olmamızı istiyordu.

Bunu ona verebilirdim.

“Ne?” diye sordu ona baktığımı gördüğünde.

Bu kötü bir fikirdi. Bir lise dansı, pek çok gençle dirsek tokuşturmak anlamına geliyordu. Teşhir anlamına geliyordu. Fakat onun mutlu olmasını istiyordum. Her zaman.

“Bahar balosuna gitmek istiyor musun?”

“Ne fark edecek anlamıyorum.”

Böyle söylüyordu ama cümleyi değerlendirirken arka planda bir sürü alt metin olduğunu görebiliyordum. Normal hayalleri olan normal bir kız olduğunu düşünmese de bu baloya gitmek istiyordu.

“Fark eder,” dedim. “Şimdi, gitmek istiyor musun istemiyor musun?”

Dudakları aralandı ama tam olarak istediği şeyin bu olduğunu söyleyemiyordu.

Benim tatlı sirenim.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp diz çöktüm. Kanatlarım ortaya çıkma ihtiyacıyla sızlıyordu. Onları saklamak her ge-

en gün daha da zorlaşıyordu ve bu gece, şimdiye kadarki en kötü geceydi.

Sırrımı ortaya çıkaracaktı.

şu anda bunun bir önemi yoktu. Callie'nin gözleri kocaman olmuştu, buna bayılıyordum. Elini elimin içine aldım.

Ardından gülümsemeye başladım. "Callypso Lillis, acaba beni bahar balosuna götürür msnz?"

Mayıs, 7 Yıl nce

HİÇBİR şEYİ olmadığından, Callie'ye bir elbise bulduktan sonra hazırlanabilmesi için onu yaklaşık bir saatliğine yalnız bıraktım. Kadınlar hakkındaki bilgilerime dayanarak, bu onun süslenip pslenmesi için yeterli bir zaman değildi ama dansa uygun bir saatte gitmek istiyorsak yalnızca bu kadar zamanı vardı.

Geri döndüğümde kapısını çaldım. şu andan itibaren, bu normal bir randevuymuş gibi davranacaktım.

Koridordaki birkaç kız, beni ellerim cebimde Callie'nin kapısının önünde dururken görünce ürktü. Gözleri üzerimde gezindikten sonra, bakışları benimle önünde dikildiğim oda arasında gidip geldi. Callie'yi bu kıs kıs gülen aptalların arkadaşı olmadığını bilecek kadar sık ziyaret ediyordum.

Önümdeki kapı sonuna kadar açıldığında Callie'nin kat arkadaşları hakkındaki bütün düşüncelerim yok oldu.

Vay canına.

Callie'nin gevşek saçları dalgalar halinde sırtına dkl-

yor ve kederli gözleri ışıldıyormuş gibi görünüyordu. Daha önce bir elbiseyi kıskandığım hiç olmamıştı ama tam şu anda kıskanıyordum. Elbisesi onun her bir kıvrımını okşuyordu.

Bir hata yapmıştım; vahim, korkunç bir hata. Bu elbisenin içinde Callie bir ergen gibi değil, benim kraliçem gibi görünüyordu.

Onu sahiplenme içgüdüğü içimde yükseliyordu. *O sana ait. Şimdi ve sonsuza dek.*

Ona şarabı ver. Onu dönüştür. Senin eşin olmanın gerçekten ne demek olduğunu ona göster.

Kafamdan geçer geçmez tüm bu düşünceleri bastırdım.

Bu akşam benim ölümüm olabilirdi.

Callie bakışlarını indirip gergin gergin elbisesiyle oynarken bunu giydiği için hem memnun hem de utanmış görünüyordu. “Bunu yapmana gerek yoktu, biliyorsun.”

“Melek, daha önce hiç istemediğim şeyleri yaptığımı gördün mü?”

“İlk dileğime ne diyorsun peki?” diye karşılık verdi.

Kana bulanmış mutfak, kan içindeki kız, ayaklarının ucundaki ölü canavar.

Ona yandan bir bakış attım. “O sayılmaz.”

“Neden?” diye sorduğunda, o tek kelimenin üzerinde çok büyük bir yük vardı.

Çünkü bunu hiçbir zaman sorun etmedim.

Kafamı kaldırdım. “Bana mı öyle geliyor, yoksa bu gece sorularında özellikle ısrarcı mısın?”

Beni şakacı bir şekilde iterken çarpık bir gülümseme gönderdi. Bir an sonrasında ise yüz hatları durgunlaştı, kalbi

gözlerinde atıyordu. Bana, sanki onun kişisel kurtuluşuymuşum gibi bakıyordu. Ne tatlıydı, göklere hükmetmeme rağmen bir adamın vücuduna hapsolmuş cehennemin bizzat kendisi olduğumu hâlâ anlamamış mıydı?

Ona kolumu uzattıktan sonra birlikte odasından ayrıldık. Kız yurdundan çıkarak Peel Akademisi'nin yaşama alanlarını asıl kaleden ayıran çimenlik alandan geçtik.

Etrafımızdaki çiftler boş boş dolanıyor, çocuklar takım elbiselerinin içinde çoğunlukla kasılmış ve rahatsız görünüirken kızlar da parlak renkli elbiselerinin içinde böbürleniyordu.

Onların arasında, eşim tamamen benzersizdi. Zarıflığı ve ulaşılmazlığı, ona bakarken dizlerimin bağının kesilmesine sebep oluyordu. Yalnız değildim. Callie bütün güvensizliklerine rağmen, etraftaki bakışları boncuk toplamaktan daha hızlı bir şekilde üzerine çekiyordu.

Kanatlarım ortaya çıkmak için kaşınıyordu. Bu sıska ergenler bile sahiplenme içgüdümü ortaya çıkarmak için yeterliydi.

Callie'yi incelemeyenlerin gözleri de benim üzerimdeydi. Sirenimi her ziyaret ettiğimde kendimi maskelemek için özellikle çaba göstermemin bir sebebi vardı. Politia benim ve benimle bağlantısı olan herhangi birinin kışının hemen dibinde belirirdi, burada olduğumu öğrenmeleri yalnızca birkaç günlerini alırdı. Yıllardır En Çok Aranılan Kişiler listelerindeydim. Peel Akademisi'nin etrafında dolandığım duyumunu aldıkları anda, gözlerini karartacaklardı. Beni yakalamak, kariyer basamaklarını atlamalarında onlara yardımcı olacaktı.

Ayrıca bu Callie'nin, yani dansa götürdüğüm kızın üstüne gidecekleri anlamına da geliyordu. Doğüstü yetkililere karşı güçlü bir korku besleyen kızın.

Olamaz. Buna izin vermem.

Bu yüzden, büyüm eşime hiç belli etmeden belli belirsiz bir illüzyon yarattı. Kulaklarım yuvarlak bir şekle büründü, peri yüz hatlarım yumuşayarak ölümlülere benzer bir hal aldı. Callie dışındaki herkes için, insan formundaki Des gibi görünüyordum.

Bu gece, Callie normal bir akşam geçirecekti. Randevuya çıktığı adamın aranan bir suçlu, kendisinin de dışlanan biri olmadığı bir akşam. Bu gece, tıpkı olmamız gerektiği gibi karanlıktaki iki alevdik, tüm bu insanlar ise ışıltımızın keyfini çıkaran gece kelebekleriydi.

Bu gece, dünya olması gerektiği gibiydi. Yarın hayat her zamanki boktan zırvalığına geri dönecekti.

Mayıs, 7 Yıl Önce

DANS YAKLAŞIK iki buçuk saniyeliğine oldukça iyi ve düzgün geçmişti. Sonrasında ise Callie'nin yaşıtları bir ölünün etrafındaki sinekler gibi onun başına üşüşmeye başlamıştı. Sahte arkadaşlar, sahte coşku, sahte gülümsemeler. Eğer kandırılmak isteseydim, doğrudan peri mekânlarından birine giderdim. Callie ise akşamını bu insanlarla sohbet ederek geçirmek isteseydi, buraya onlarla birlikte gelirdi.

“Clarice, bu... *Dean*,” dedi Callie. Beni başka bir sınıf

arkadaşına tanıtırken gecenin erken saatlerinde kullandığım sahte ismi kullanmıştı.

Bu tanıştığım beşinci kişi miydi yoksa altıncı mı? Arkadaşı olmayan bir kıza göre, Callie korkunç derecede fazla kişiyi tanıyordu...

Clarice bana son birkaç kızın baktığı gibi bakıyordu, Somnia'nın soylu kadınlarının her zaman baktığı gibi. Sanki beni ayartmak ya da benim tarafımdan ayartılmak istiyorlarmış gibi.

Bu bir peri kadından geldiğinde sinir bozucuydu, eşimden farklı insan kızlardan geldiğinde ise üzerinde durmaya gerek bile yoktu.

“Dean, bu...”

Sosyal saatin bittiğine karar verdim.

Hiçbir şey demeden, Callie'nin elini tutup onu bize yeterince yakın olurlarsa ilişkimiz hakkında heyecanlı şeyler öğrenebileceklerini sanan “arkadaşlarından” uzaklaştırdım.

İlişkimiz. Kanatlarımın köklerinin olduğu yer karıncalandı. Kahretsin, bu kelimeye bu kadar kolay bir şekilde alışabilmem korkutucuydu.

Callie, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu beni takip ederken.

“Dans pistine.” Orada, Callie'yi yanımda tutup bir geceliğine olsun kendime inkâr ettiğim şeylermişiz gibi davranabilirdim.

Çiftler bizi incelerken iki yana ayrıldılar. Burada, gelişme aşamasındaki doğaüstü yaratıkların arasındayken bile, onlardan ayrı bir türdük.

Callie adımlarıma yetişti. “Nihayet kurtulduk,” dedi son

dakikada onun tanınmaya değer biri olduğuna karar veren öğrencileri kastederek.

Sikeyim böyle yeri.

“Korkunçtu,” diye cevap verdim. “Ki ben böyle şeylere aslında alışkınımdır.” Periler ikiyüzlü piçlerdi; bir an için sana sokulur, sonraki an hayatını mahvetmeye çalışırlardı. Bu çocuklar onlara bile kök söktürebilirdi. “Şükürler olsun ki hiç liseye gitmedim.”

Dans pistine adım attığımızda titrek mum ışığı üstümüze düşüyordu. Bu benim krallığımdı; ter ve dans, alkol ve adrenalinin verdirdiği kararlar. İnsanlara hükmetsem de, havayı yoğunlaştıran büyü tenimin etrafında uğulduyor, en ölümcül tarafımı yüzeye giderek yaklaşıyordu.

“Hiç liseye gitmedin mi?” diye sordu Callie.

Arestys'in münzevi mağaralarının kokusu, düşmanımı paramparça ederken çarpışan kılıçlarımızdan çıkan sesler, babamı öldürdüğümde gözlerindeki bakış...

“Yetiştirilme tarzım biraz alışılmışın dışındaydı,” dedim.

Yüksek sesle çalan şarkı sona erdi, onu takip eden melodi yavaş ve acı verici derecede insanlara özgüydü. Ötedünya'nın müzik zevkine oldukça aykırıydı. Bizim şarkılarımız sürükleyici güçtü, büyüleri büküp sihri hareket geçirirdi.

Aşk şarkısını dinlerken Callie'nin gözleri bir anda panikle büyüdü. Bu görüntüyle neredeyse gülümsüyordum.

Elimi beline yerleştirdiğimde çıplak teninin sıcaklığını hissettim. Kollarımda kaskatı kesilmişti, hareket etmeye korkuyordu.

“Kollarını boynuma dola,” dedim nazikçe.

Bunu yapması neredeyse sonsuz bir zaman alırken bu sürenin her bir saniyesini hissettim. Ancak parmak uçları enseme değdiği anda, kontrolümün kaydığını ve peri içgüdülerimin onun verdiği hisle kaplandığını hissettim.

Callie bana gergin bir gülümseme gönderdiğinde, Kırmızı Başlıklı Kız'ı silip süpürmek üzere olan kurda dönüşmüşüm.

Eşim onu almam için hazırды ve bu gece gelinleri alıp götürme gecesiydi.

Bu düşünceyi bastırdığımda geriye yalnızca göğsümde hızla atan kalbim kalmıştı.

“Sakinleş, Melek.” Sırtını okşadım.

Vücudunun benimkine değdiğini hissederken göğsüm cayır cayır yanıyordu.

Aşk. Bu aşktı.

Dudaklarının kıvrımı ve ışığın gözlerini parlatma şekliyle büyüleniyordum. Savunmasızlığının keyfini çıkarıyordum çünkü yalnızca Callie, benimle yüzlerce gece geçirip ona karşı hislerimden emin olamamayı başarırdı. Sırf gülümsemesini görmek için ona bir fincan kahve ve biraz makaron ısmarlamak ya da kahkahasını duyabilmek için ödevini masasının etrafında dans ettirmek istiyordum. Beni hayatındaki herhangi bir erkek gibi görmesinden korktuğum için odasından kaçtığım tüm o geceler... Ağladığında, onun acısı benim de acım olduğu ve Callie düzelene kadar dünya eski haline dönmeyeceği için onu sıkı sıkı tutuyordum. Üstelik işlerin bir yıl daha böyle devam edemeyeceği kesindi.

Onun sadece arkadaşı olmaya devam edemezdim. Gerçe-

ği söylemek gerekirse, son birkaç aydır onun sadece arkadaşşı *değildim*. Daha fazlası olmamıza izin vermiştim ve bunu asla yapmamam gerekirdi. Callie lise yıllarının geri kalanını aptal çocuklar tarafından takip edilerek yaşamayı hak ediyordu. Biraz normallığı hak ediyordu ve bunu benimle asla elde edemeyecekti.

Niyetim ne kadar onurlu olursa olsun, ben bir aziz değildim. Eşimi kol mesafesinde tutmak benim doğamda yoktu. Ben bir periydim, istediğim şeyi istediğim zaman alırdım. Çapkınlığı, seksi, romantizmi destekliyordum ve şu anda en kötü ahlaksızlıklarım Callie'nin üzerinde toplanıyordu.

Kaşlarını çattı. "Sorun ne?"

Ona baktım. "Her şey, Melek," dedim. "Her şey."

Mayıs, 7 Yıl Önce

AKŞAMIN GERİ kalanı zevk ve acı arasında bir yerde geçti. Danstan çıktığımızda Callie'nin yanakları kızarmış ve teni bir ter tabakasıyla kaplanmıştı.

O teri tam olarak nasıl değerlendireceğim konusunda çok uygunsuz düşüncelerim vardı.

Peel Akademisi'nin derme çatma balo salonundan topalayarak çıkmış ve bir dakika sonra topuklu ayakkabılarını fırlatmıştı. Ayakları kızarmıştı, birkaç yerin su topladığını görebiliyordum.

Büyük, kötü Pazarlıkçı onun ayaklarının ağrıdığını anlamamıştı. Mükemmel.

Bir an bile tereddüt etmeden Callie'yi kaldırıp omzuma attım.

“Des!” diye ciyakladı, onu okulun koridorundan kapıya doğru taşıırken kollarımda kıvrandı.

“Bütün gece bu anı beklemiyormuş gibi davranma,” dedim bizi duyan yakındaki bir öğrenciye göz kırparak. Kız kızarak başını eğdi.

“Beklemiyordum!” dedi Callie utanarak.

Onu daha yakınima çekme dürtümü bastırdım. Gerçek şuydu ki, onun vücudunun benimkine bu kadar yakın durmasından zevk alıyordum.

Saçlarımı çekiştirdi. “Beni yere indirebilirsin.”

“Peki, bunun karşılığında bana ne vereceksin?”

Uzun süredir tuttuğu bir iç çekti. “Seninle her şey bir pazarlık olmak zorunda mı?”

“Gece karanlık mı?” diye karşılık verdim. Bizi çimlerin üzerinden geçirip onun yurduna geri götürüyordum.

Kanım bu akşama bedel bir büyüyle kaplanmıştı. Damarlarımda geziniyor, düşüncelerimi alçakça fikirlere çeviriyordu.

Bizi en yakın ley hattına uçurabilirdim. Oradan Ötedünya'ya dönmek saniyeler alırdı. Orada benimle, yaşıtlarından ve kötü anılarından uzakta yaşayabilirdi.

Ben onun, o da benim olabilirdi.

Kanatlarım belirmeye başlarken düşüncelerimi bastırmak zorunda kaldım.

Kendine hâkim ol, Flynn.

“Yıldızlar senin geldiğin yerde aynı mı?” diye sordu Callie.

Omzumun üzerinden ona döndüğümde gece göğüne baktığını gördüm. Çoğu zaman Man Adası, özellikle de tam olarak Peel Akademisi'nin bulunduğu kıyı, boylu boyunca sisle kaplanmış olurdu. Ancak bu gece gökyüzü açıktı ve yıldızlar üstümüzde parlıyordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, farklılar."

"Neden?" diye sordu bitkin bitkin.

"Neden olmasın?" diye cevapladım.

Bu bana keyifli bir gülümseme kazandırdı, yüzünü bana çevirmişti. "Bir gün bana doğru cevaplar vereceksin." Bu sözleri o kadar kendinden emin bir şekilde söylemişti ki, bunun için endişelenmem gerekiyordu. Büyü, başka her şeyde olduğu kadar sözcüklerde de yaşıyordu. Bir şeye yeterince inanırsanız onu çağırmış olurdunuz.

Sırlarımı bir gün eşimle paylaşma ihtimali ürkütücüydü... ürkütücü ve heyecan verici.

Callie'nin birkaç itirazından sonra onu yere indirdim ve birlikte yurt odasına geri döndük. Kız yurdunun lobisini yöneten ve penisi olan her şeyin resepsiyon masasından geçmesini engellemek zorunda olan zavallı ahmağı geçene kadar gözden kayboldum.

Şu anda Callie'nin yatakhane katı bir hayalet kasaba gibiydi. Tamamen terk edilmişti. Önceden burada olan kişilerden geriye kalan tek şey, ortak banyo tezgâhlarına dağılmış makyaj malzemeleri ve birbirine girmiş çok sayıda parfümün iğrenç kokusuydu.

Yanımdayken son bir yıldır birlikte yaşadığı insanların bir yerlerde onsuz eğlenmesi Callie'nin umurunda bile de-

ğildi. Aksine, yanımda olmaktan oldukça memnun görünüyordu.

Callie anahtarını çıkarıp kapısını açarak odasına girdi.

Onun arkasında tereddüt ettim. Akşamın büyüsyyle doluydum, vücudum bu güçle bir nabız gibi atıyordu. Ötedün-ya'nın en güçlü ruhlarından bir galon tüketsem etkisi hemen hemen bununla aynı olurdu. Bencil, açgözlü *peri* düşünceleri bana baskı yapıyordu. Burada kalırsam, pişman olacağım bir şey yapacaktım.

Onu burada bırak. Ona geç olmadan buradan gitmen gerektiğini söyle.

Callie bana doğru döndü, her bir santimi kararlılığını biraz daha yontuyordu. Elimi tutup bana başka bir seçenek bırakmadan beni içeri çekti.

Odasında yalnız kaldığımızda, o utangaç Callie'ye geri döndü.

Elleriyle elbisesini düzeltirken o ellerin dokunduğu her yere bakmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyordu.

“Teşekkürler,” dedi şişmiş, çimen lekeli ayaklarına bakarken. “Bu akşam... harikaydı.”

Beni özüm kadar süzüyordu. Burada ellerimi ondan uzak tutmaya çalışırken, bana bu akşam için teşekkür ediyordu.

İnsanlığına tutun, Desmond!

Yüzyıllar önce üstesinden geldiğimi sandığım dürtüler beni çekiştirirken ellerimi saçlarımdan geçirdim.

Benim insanlığım beyaz bir tavşandı ve ben de onu tavşan deliğine kadar kovalıyordum...

“Bir sorun mu var?” diye sordu Callie savunmasız bir sesle.

Git buradan! Şimdi, çok geç olmadan!

Ellerimi serbest bıraktım. “Bunu daha fazla yapamam.”

Kontrolüm kayıyor, kayıyordu...

Ona baktım.

Kontrolüm ellerimden kayıyordu.

“Des? Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Git.

Gelinine sahip çık. Ona leylak şarabı içir ki bir daha asla insan olamasın.

“Bana seni bu akşam buradan uzaklara götürmemem için tek bir iyi neden söyle,” dedim. “Hemen şimdi.” Sonunda günaha boyun eğmek tatmin ediciydi. Buna o kadar çok direnmişim ki.

“Beni uzaklara götürmek mi?” Callie bana şüpheyile bakıyordu. “Bu akşam başka bir pazarlık anlaşman mı var?”

Onun etrafında dönmeye başladım. O bir fareydi ve ben oynamaya gelmiş bir kediymdim. “Seni uzaklara götürür ve bir daha asla bırakmazdım. Benim tatlı küçük sirenim.” Eli mi sırtının açıkta kalan derisinde gezdirdim. Tanrım, ona daha çok dokunmak istiyordum. Eşi olarak ona daha çok *dokunacaktım*. Hiçbir şey beni bu gerçekleşene kadar tatmin etmeyi başaramazdı. *Hiçbir şey*.

“Sen buraya ait değilsin,” dedim hipnotize edici bir şekilde. “Burada sabrım ve merhametim tükeniyor.”

Onu al. Ona sahip çık. Onu kendinin yap.

“Sana birçok şey yaptırabilirim; çok fazla şey,” dedim ses tonumu düşürerek.

Şimdi anlıyordum. Benimkinin altındaki bedeni, bana dolanmış bacakları. Şimdiden içine girdiğimi, vücudunun benim için ayrıldığını hayal edebiliyordum. Hiç durmadan devam edecektik, her yeni pozisyon öncekinden daha yaratıcı olacaktı. Benim dışımda her şeyi unutana kadar onunla sevişecektim.

“Hepsinden keyif alırsın,” diye devam ettim. “Sana bunun sözünü verebilirim. Sen onlardan keyif alırsan ben de alırım.”

Ona ihtiyacım vardı. Hem tahtımda hem de yatağımda. Daima ve sonsuza kadar yanımda. Buna nefes almak için havaya duyduğumdan daha çok ihtiyacım vardı ve alacaktım.

Akşam boyunca topladığım sihir serbest kalmaya başladı. Bir büyü olabilmek için fazla gelip geçiciydi ama şu anda havayla benim aramda, Callie’ye doğru süzülüyordu.

Bileziğine baktı. Hissediyor olmalıydı.

Karanlık devreye girdiğinde işte böyle oluyordu.

“Bu gece başlayabiliriz,” dedim. “Bir yıl daha dayanabileceğimi sanmıyorum. Senin de dayanabileceğini sanmıyorum.”

Al. Sahiplen. Koru.

Ona doğru ilerlerken elimi yakaladı. “Ne demek istiyorsun, Des?”

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi aramızda tuttum ve gözlerimi onlardan sirenimin yüzüne çevirdim. Adamları uğrunda ölmeye zorlamak için yaratılmış bir yüzdü bu. Tehlikeli, çok tehlikeli bir yaratıktı. Onu o kadar çok istiyordum ki neredeyse bunun için titreyecektim.

Derin, kederli gözleri benimkileri inceledi. O kederli parıltıyı yok etmek istiyordum! Kederi yüz hatlarından silene kadar rahatlamayacaktım.

Ona gülümsedim. “Borcunu ödemeye bu akşam başlamak ister misin?”

Al. Sahiplen. Korum.

“Desmond Flynn, her ne oluyorsa, kendine gelmeni istiyorum.”

Sesi beni karanlıktan çekip çıkardı.

Callie’nin elinin birazcık titrediğini hissedebiliyordum. En iyi ihtimalle benim için endişelenmiş; en kötü ihtimalle benden korkmuştu.

Ne yapıyorum ben? Bu gece her şey onun için olmalıydı, benim değil.

Elini dudaklarıma yaklaştırıp gözlerimi kapattım. Peri eğilimlerim beni yumrukluyordu. Elimden gelen yalnızca burada durup beni ele geçirmeye çalışan dürtülerin bitmesini beklemektir.

Bir noktada, Callie’yi bırakma ihtiyacı neredeyse acı verici şekilde dönerek beni bitkin bırakmıştı. Kaslarım ağrıyordu, kemiklerim bile yorgundu.

Gözlerimi açtım.

“Özür dilerim, Melek,” dedim boğuk bir sesle. “Bunu görmemen gerekirdi.” Yüzyıllar boyunca sağladığım tüm o kontrol, bir anda hepsi gitmişti. “Ben... İnsan değilim, yalnızca öyle görünüyorum.”

Callie bana doğru bir adım attığında, bu en son beklediğim şeydi.

Kafasını kaldırdı. “Sen... Benden hoşlanıyor musun?” diye sordu.

Kahretsin. Bu konuşmayı yapmak için doğru bir zaman değildi, onun üzerinde hak iddia etme dürtüsü beni şişe geçirirken olmazdı.

Elini bıraktım. “*Callie.*” İsmi *dur* der gibi söylemişim. Gitmem gerekiyordu.

“Hoşlanıyor musun?” diye üsteledi.

Tabii ki hoşlanıyorum, Melek. Başka biri için bu apaçık ortadaydı. Fakat aşkın yalnızca dışarıdan izleyebileceği bir şey olduğunu sanan eşim için değildi.

Onu çaresizce isterken başparmağımı elmacıkkemiğinde gezdirdim. Kendimle mücadele etmekten, bu hisleri reddetmekten, onu kendimden uzaklaştırmaktan çok yorulmuştum.

Bu yüzden, bir kez olsun bunu yapmadım.

Başımle onu onayladım.

Callie’nin teni itirafımla parladı, o ve sireni açıkça heyecanlanmıştı. Parmak uçlarına kalkarken gözlerini kapatıp dudaklarını araladı.

“Callie...”

İtirazımı tamamlayamadan dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Vay be! Kendi dudaklarımı onunkilere karşı hareketsiz tutmak için tüm gücümü kullandım. Buna rağmen, dünya bir renk ve büyü kaleydoskopundaymış gibi patlıyordu.

Refleks olarak ona uzanıp kollarını kavradım. Callie’yi daha yakına çekip tadının gerçekten neye benzediğini keşfedebilmek için tatlı dudaklarını aralamaya çalışarak kollarını sıktım.

Dudaklarım onunkileri öpmek için yaratılmıştı.

Bununla savaşmanın faydası yoktu, bir kasırgaya karşı direnmeye çalışmak gibiydi. Bir inlemeyle birlikte, hırpanmış hâkimiyetimin son demleri de pes etti ve paramparça olana kadar beni büktü. Şimdi elimden gelen tek şey beni alıp götürmesine izin vermektir.

Onu kollarımla sararken dudaklarım açgözlülükle dudaklarında geziniyordu.

En çılgın hayallerimden bile daha iyiydi!

Öpücük bir tutku tadımından daha fazlası değildi ama her şeyi yeniden tanımlıyordu. Hayatım boyunca binlerce öpüşme deneyimlesem de bu, hepsini benim için yerle bir etmişti. Bu dudakların tadını çıkarmamam gerektiğini bilmek yalnızca onlar tarafından daha çok tüketilmemi sağlıyordu.

Callie'nin kolları etrafıma dolandı. Bu anı bin kez hayal etmiştim. Tüm hayallerim gerçekliğiyle birlikte solup gitmişti.

Ellerimi saçlarına götürdüğümde parmaklarım yoğun buklelerinin derinlerine daldı. Daha yakınımda olmasına ihtiyacım vardı.

Callie nefes almak için geri çekildi...

Yedi cehennem aşkına ne yapıyorsun, seni aptal? Tokat etkisi yaratan düşünceler tutkumu ve azgın içgüdülerimi yok etti.

Sikeyim.

Bir anda onu bırakıp geri geri çekildim. Callie dudaklarıma kapanırken tek istediğim şey daha fazlasıydı.

Hayır. Daha fazlası yoktu.

Ben kendimle mücadele ederken gölgeler etrafımda dönüp duruyordu. Callie'ye uzanıp onu tamamen büyümle kaplamak istiyorlardı.

Sahiplen. Korum!

Kanatlarım büyümüyü yumrukluyordu. Arkamda genişçe açılıp beni eşimi kabul etmeye zorluyorlardı.

O benim.

Gözleri kocaman açıldı. "Kanatların..."

Küçük sırrım ortaya çıkmıştı.

Bütün planlarım; zamanımın gelmesini beklemek, onu tanımak ve bir yıl daha ona eşlik etmek... Hepsi bir anda gitmişti. Ona yavaş yavaş kur yapamayacaktım; çünkü biz alev almış bir fitildik ve bu durum her an patlak verebilirdi.

Ya sözümü geri alıp bu işin içinden çıkacaktım ya da genç eşimi aniden hazır olmayabileceği bir ilişkinin içine sokacaktım.

"Özür dilerim," dedim. Bizim için yarattığım bu durum, imkânsızdı. "Böyle olmaması gerekiyordu. Beklemeliydim... Niyetim beklemektir."

"Des, sorun ne?" Bana doğru yaklaştı.

Elimi saçlarımdan geçirdim. Bu şekilde sonuçlanacağını bilmem gerekirdi. Dürtülerime boyun eğmeye ne kadar yaklaştığımı fark etmem gerekirdi.

"Gitmem gerek."

"Hayır," dedi Callie, cildi ısıltısını kaybediyordu.

Gözümün önünde kalbinin kırıldığını görebiliyordum ve hayatım boyunca milyonuncu kez, onurlu olmanın bize yarardan çok zararı olup olmadığını merak ettim.

Fakat Callie'nin, onurun bir adamın üzerinde nasıl gö-

ründüğünü görmesi gerekiyordu. Bunu savunacak son kişiydim -gerçekten öyleydim- ama hayatımda bir kez olsun bencil bir piç olmamaya çalışıyordum.

“Özür dilerim,” diye tekrarlardım kararlılığım güçlenirken. “Sana daha fazla zaman vermek istiyordum. Bunları asla yapmamalıydım, hiçbirini.”

Yüzü düştü.

Lanet olsun, gerçekten gitmem gerekiyordu. Eğer kalırsam yeniden boyun eğecektim.

“Ama benden *hoşlanıyorsun*,” diye ısrar etti.

Dünyanın bu kadar basit olması için neler vermezdim. Eğer onun sandığı gibi duygularıma göre hareket edebilseydim, aylar önce eşi olur ve ona taç giydirirdim.

Kahretsin, ikimiz de krallığımızı yatağımdan yönetiyor olurduk. Ancak dünya böyle işlemiyordu. Callie’nin hâlâ gençliğinin tadını çıkarması ve kendini keşfetmesi gerekiyordu. Bana eşlik etmek için o kadar çaresizdi ve ben de onu reddetmeyerek o kadar zayıf davranmıştım ki, ikimiz de ona tüm bu acı ve güzelliğin altında Callypso Lillis’in tam olarak kim olduğunu anlaması için bir şans vermemiştik.

“Ben bir kralım, Callie,” diyerek onu ikna etmeye çalıştım. “Ve sen de...”

Benimsin. Al onu. O sana ait.

Bu düşünceyi kafamdan attım.

“Masumsun,” diye bitirdim.

“Ben masum değilim,” diye üsteledi.

Ona doğru ilerleyip yanağını avucumun içine aldım. Gözlerinde hâlâ gölgeler olsa da canlılığını ömür boyu kay-

betmiyordu. Alaycı birine dönüşmemiştii. Bana veya dünyanın çoğuna benzemiyordu.

“Öylesin,” diye ısrar ettim. “Her anlamda, beni kahredecek şekilde masumsun ve ben çok ama çok kötü bir adamım. Benden uzak durmalısın çünkü öyle görünüyor ki ben duramıyorum.”

Sözlerimin işlediği anı gördüm.

Kaşları korkuyla havalandı. “Uzak durmak mı? Ama neden?”

Bu gece kalbimi boşaltmayı planlamıyordum, buna rağmen artık her şeyi bir kenara bırakmıştım. “Ben senin arkadaşın olamam, Callie.”

“O zaman olma,” dedi.

Ah, o genç masumiyetin daha fazlası karşımdaydı, aşk için tüm mantığı ve sebepleri bir kenara atmak. Bunu istiyordum. Ah, hem de ne kadar çok istiyordum. İçimdeki peri bunu yapmamı emreliyordu.

“Ne istediğini bilmiyorsun,” dedim gözlerim onun üzerinde gezinirken.

“Umurumda değil.”

Ben de hiçbir şeyi umursamak istemiyordum ama ne tecrübesiz bir ergendim ne de türümün sahip olduğu, bilinen tüm vahşi dürtüler tarafından yönetiliyordum.

“Ama benim umurumda,” dedim kesin bir şekilde.

Gözünden bir damla yaş aktı.

Dayanamıyordum. “Ağlama.”

Her şeyi mahvetmeden ona bir akşam bile veremiyordum.

“Gitmene gerek yok,” diye yalvardı. “Her şey eski haline döner. Biz ... Bu akşam hiç yaşanmamış gibi *davranabiliriz*.”

Sözleriyle içimdeki bir şeyler parçalandı. Kendimi bir santim boyundaymış gibi hissediyordum.

Ona karışık mesajlar verdiğimin farkında olarak öne eğilip gözyaşlarını öptüm. “Sadece... Biraz zaman ver,” dedim. Kendimi geri çekilmeye zorladım.

“Ne kadar süreliğine gideceksin?” diye sordu.

Dayanabildiğim kadar.

“Ne istediğimi, senin neyi hak ettiğini çözecek kadar uzun bir zaman.”

Bu gecenin farklı olduğunu, kendi zorlu çizgilerimden birini aştığımı hissetmiş olmalıydı. Artan çaresizliğini görebiliyordum. “Ya borçlarım?” diye sordu.

“Önemli değil.” En azından şimdilik değildi. Bana iyilik borçlu olduğu sürece, ayrılmaz bir şekilde birbirimize bağlıydık. Elimden kayıp gitmesinden endişelenmiyordum. Hayır, şu anda hâlâ içimdeki iblisin onu Ötedünya’ya götürmenin harika bir fikir olacağına yeniden karar vermesinden endişeleniyordum.

Kapı kolunu tutup hızla buradan çıkmaya çalıştım.

“Son bir dilek.”

Tereddüt ettim. *Tuzağa düşme. Dileği kabul etme.* Büyüm çoktan kabarmaya başlarken eşimle yeni bir anlaşma yapmaya hazırdım.

Buna direnmek imkânsızdı.

“Yapma, Callie,” Hayır diyebileceğimden emin değildim.

Gözlerini kapatırken nefesini ağzından verdi. “Ateşten küle, şafaktan alacakaranlığa, hayatlarımız son bulana dek daima benim ol, Desmond Flynn.”

Bir an için dayanılmaz bir mutluluk hissettim. Ruh eşim. Bunca zamandır onu eşim olarak kabul etmekten kaçınmaya çalışıyordum, Callie ise geceyi *beni* kabul ederek bitirmişti. Bu çok hoş bir sürprizdi.

Sözlerine yanıt olarak, büyüüm odayı kasıp kavurarak dışarı çıktı. Gücüm onun dileğini tamamen emdiğinde; arzusunun ve niyetini hissettim, artık benimdi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum...

Bir anlaşma yapılmıştı.

Desmond, seni lanet olası aptal. Hâlâ şansın varken gitmen gerekiyordu.

Callie gözlerini açtı. Bir an için o kadar umutlu görünüyordu ki canım yandı. Ona işe yaradığını, büyüümün onun anlaşmasını kabul ettiğini söyleyecek zamanım yoktu. Son-
suza kadar birbirimize bağlıydık; sadece kader ya da bile-
ğindeki boncuklarla değil, aynı zamanda onun ettiği yemin-
le de.

Ondan uzaklaşıp karanlığa doğru çekildim ve kilometrelerce öteye fırlatıldım.

Yere sertçe çarptığımda hava beni kendimden geçirmişti. Yavaşça doğrulurken etrafımı dört bir yandan saran inişli çıkışlı sonsuz tepelere baktım.

Büyüm bana *ihanet etmişti*. Anlaşmasını kabul etmemiştim, son söylediklerinin tek kelimesini bile düşünmemiştim. Fakat gücüm düşünmüştü. Pazarlığın şartlarını belirlemiş ve ikimizi de ona bağlamıştı.

Böyle bir şey yaşanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Gücümün duyarlı olduğunun farkındaydım ama normalde *ben onu* kontrol ederdim, o beni değil.

Sanırım kontrolüm (daha doğrusu kontrolsüzlüğüm) buna sebep olmuştu. Callie'nin istediğini daha ben işlemeden kabul etmekle kalmamış, aynı zamanda geri ödeme şartlarını da belirlemişti.

Midem bulandı.

Korkarım, bunun bedelinin ne olduğunu biliyordum.

BÖLÜM 20

Geri Ödeme Başlıyor

Mayıs, 7 Yıl Önce

KALBİM DÜN GECE geç saatlerden beri göğsümde şiddetle çarpıyordu.

Bininci kez Callie'nin yurt odasında belirmeye çalıştım. Ve bininci kez, beni Dublin'de kiraladığım daireye fırlatan büyülü bir duvara çarptım.

Tanrılar aşkına, büyüm ne yapmıştı böyle?

Peel şehrinin kenar mahallelerinde belirerek farklı bir yaklaşım denedim. Şehirde bir gölge gibi hareket ederek eşimin kaldığı yatılı okula yaklaştım.

Callie'nin okulu, Peel Akademisi, kasabasının en ucunda yer alıyordu. Üç tarafı sarp kayalıklar ve dalgalı denizlerle çevriliydi. Yalnızca bir tanesi, dolambaçlı bir yolla Peel'in geri kalanına bağlanıyordu.

Binaların arasında dalgalanan kıyı sisini uzaktan gö-

rüyordum. Okula giderek daha çok yaklaştığım o birkaç önemsiz dakika için umudum arttı.

Büyüm her ne aldıysa, belki bunun üstesinden gelebilirdim.

O dar, dolambaçlı yoldan kampüs alanına doğru ilerledim. Kendi hain büyüüm beni durdurduğunda, Peel Akademisi'nin yaklaşık beş yüz kilometre dışına kadar çıkmıştım. Ayaklarım daha fazla ilerlemiyordu. Uçmaya çalıştığımda, büyüüm kampüsün etrafındaki hava sahasını kapatıyordu. Gecenin içinde eriyip onunla bir olduğumda, karanlık okula daha fazla yaklaşmama izin vermedi.

Yere geri dönüp cildim aşınana ve kemiklerim çatlayıp açılmış gibi hissedene kadar yumruklarımı defalarca kez görünmez bariyere öfkeyle vurdum. Kendime vuruyor da olabilirdim. Karşı karşıya geldiğim şey kendi büyüümdü. Kızgın ve mağlup bir şekilde istemeyerek de olsa daireme döndüm.

Ellerimi saçlarımdan geçirdim.

Siktir, siktir, *siktir*.

Ancak şimdi fark ettiğim şeyi kabullenmeye başlıyordum. O anda gücüm Callie'nin son sözlerine karşılık vermek için artmıştı. Büyüm eşime bir iyilik yapmıştı ve şimdi ikimiz de onun bedelini ödüyorduk.

Gözlerimi kapattığımda o son sesleri tekrar tekrar duydum.

Ateşten küle, şafaktan alacakaranlığa, hayatlarımız son bulana dek daima benim ol, Desmond Flynn. Sesi odada bir hayalet gibi dolandı.

Sözlerine tutunmaya çalıştım. Ondan bana kalan tek şey sözlerdi.

Derin bir nefes aldım. *Elimde kalan tek şey onlardı.*

Aniden, benim için almakta ısrar ettiği her saçma hatıraya dokunacak kadar çaresiz kalmıştım. Eskizlerimin her birinde onun yüzünü görmek için can atıyordum. Dairede dolaşmaya başladım, onun eşyalarını yattıkları yerden topladım. Vegas'tan bir *shot* bardağı, Beyrut'tan ipek, Tashirojima'dan el sallayan bir kedi, Marakeş'ten bir lamba, Paris'ten bir bere... Liste uzayıp gidiyordu.

Onları etrafıma yaydım, her biri beni korkunç gerçeklerden koruyabilecek birer tılsımdı: Büyüm ikimizi de mahvetmişti.

Bu büyülü bedel ödendikten sonra, Callie beni hâlâ seviyor olacak mıydı? Sonunda olanları bir araya getirecek miydi?

Parçaları bir araya getirmesine ihtiyacım vardı. Aksi halde...

Bu belirsiz gelecek gözümde büyüyordu.

Desmond, seni aptal. Daha önce kendinden biraz daha fazla verseydin, ona gerçek duygularının ne olduğunu açıklasaydın, bu olmayabilirdi.

Fakat ona ne söylemem gerekiyordu? Kaderinde benim eşim olmak olduğunu mu söylemeliydim? Benim olduğu için başka hiçbir seçeneği bulunmadığını mı?

Bir genç kıza bu tür bir baskı ve beklentiler yüklemeyecektim. Özellikle de üvey babasının tacizinden yeni kurtulmuş bir kıza.

Yavaşça yatağıma oturdum.

Büyümün aklından ne geçiyordu? Bileğindeki tüm o bon-

cukları ona yıllarca yakın kalabilmek için vermiştim. Mesafemi korumak zorunda kalmak için yapmamıştım.

Keşke bu geri ödemenin kesin şartlarını anlayabilseydim. Ancak tıpkı ciğerlerin nefes alabildiği ve kalbin sen farkında olmadan atabildiği gibi, büyüüm de bilinçli rızam olmadan hareket edebiliyordu.

Genellikle kalp ve akciğer gibi işlemiyor, sadece ihtiyaç duyulduğunda istemsiz olarak çalışıyordu. Ayrıca her ne sebeple olursa olsun, bu anlaşmanın yapılması gereken bir anlaşma olduğunu hissetmişti.

Sadece, daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm.

BÖLÜM 21

Başka Bir Adam

3 Yıl Önce

HER GÜN deniyordum.

Her gün başarısız oluyordum.

*Patrón** kadehlerini arka arkaya kafama diktim, alkol aşağı inerken boğazımı yakıyordu. Limon ve tuzla uğraşmadım. Tekilanın keskin tadını, beni acı acı yaktığını hissetmek istiyordum.

Fotoğraf cebimde ağırlık yapıyordu. Tekrar bakmaya da dayanamıyordum, ondan kurtulmaya da.

Ayrıldığımızdan beri Callie hakkında öğrendiğim neredeyse tüm bilgilerin tadını çıkarmıştım. Şu anda ne kadar dediğim dedik biri olduğunu, ne kadar becerikli olabildiğini. Bir şarkıcı olmak için sesini veya bir model olmak için vücudunu nasıl kullanabileceğini ama bunun yerine zekâsını ve ruhunu kullanarak özel dedektif olduğunu.

* Bir tekila markası. (ç.n.)

Öğrendiğim neredeyse tüm bilgilerin tadını çıkarmıştım... bunun dışında.

Gülen gözleri ve baştan çıkarıcı ağzıyla hayalini kurduğum o yüz şu anda başka bir adama bakıyor, başka bir ağzı öpüyordu. Bunun kanıtı cebimdeydi.

İçimde sıcak bir kıskançlık dalgası yükseldi.

Kahretsin, en son bakmamdan bu yana bir saatten fazla zaman geçmesine rağmen fotoğrafı aklımdan çıkaramıyordum. Adamın dairesinin önünde sıkıca kucaklaşıyorlardı. Boğazımda safra tadı alabiliyordum.

O ben olmalıydım.

İkisinin arasında yaşananların geri kalanını bilmek istemiyordum ama yine de öğrenmiştim. Apartmanın içinde ona nasıl katıldığını, nasıl sabahın erken saatlerine kadar yanından ayrılmadığını, kıyafetleri biraz buruşuk ve saçları biraz dağınık halde bir kötü karakter gibi olay mahallinden nasıl sıvıştığını.

Başka bir *shot* için garsona işaret verdim. Bardağı bana kaydırды, kafama diktığım tekilanın tadı su gibiydi.

Eşimi ne kadar uzun süre beklemiştim ve ne kadar çabuk bir şekilde ulaşamayacağım bir yere konulmuştu.

Kendime acıdığım nadir anlardan biriydi.

Büyürken tüm o perilerin olduğumu düşündüğü güçsüz piçtim. Babamın benimle alay etmek için kullandığı, onlarca yıldır varlığını reddettiğim eş; ben burada oturup acılarımı ölümlü içkisiyle uyuştururken başka bir adam tarafından tatmin ediliyordu.

Acıma hissi geldiği kadar çabuk yok olurken yerini öfke

aldı; karanlık, için için yanan bir öfke.

Yumruğumu birine geçirmem gerekiyordu.

Masaya birkaç yirmilik atıp bardan ayrıldım, müşteri listemi gözden geçirerek kavga etmeden bana geri ödemeyi asla planlamayan en acımasız orospu çocuklarına odaklandım. Bu gece onları yumruklarken onun farklı bir yüz, farklı bir adam olduğunu hayal edecektim.

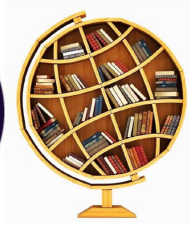
Bu acıyı dindirecek ve bu öfkeyi dışa vuracak herhangi bir şey.

Belki de kartvizitimi, Politia'nın benim hakkımda gidecek yoğunlaşan dosyalarına ekleyebileceği umut verici bir ekmek kırıntısı olarak bırakırdım. Asla bilemezsiniz.

Ne olursa olsun, insanlara Pazarlıkçı'nın neden korkulacak biri olduğunu hatırlatma zamanı gelmişti.

KISIM III

Karanlık Yok Olana Dek

BÖLÜM 22

Kavuşma

Bir Yıldan Kısa Bir Süre Önce

CATALINA'DAKİ EVİMİN önünden geçip arka verandama çıktım. Güneş, Pasifik Okyanusu'nda batarak ufuk çizgisine doğru alçalırken gökyüzünü ateşe veriyordu.

Arsamın ötesine yayılan uçsuz bucaksız denizin karşısında, puslu Malibu tepelerini güçlükle seçebiliyordum.

Bu manzara karşısında göğsüm sıkıştı.

Orada bir yerlerde, o kadar yakınımıdaydı ki ona uzanıp dokunabilirmişim gibi geliyordu. Ama şimdiye kadar, onun tenini bir daha parmaklarımın altında hissedebileceğimden umudu kesmiştim.

Kanatlarımı ortaya çıkmaya zorladıktan sonra onları genişçe açtım. Güneşin solmaya başlayan son ışınlarını emiyorlardı.

Dizlerimi kırıp büyük bir hamleyle gökyüzüne sıçradım.

Her akşam yaptığım gibi, Callie'nin evini hedef alarak o uzak Kaliforniya kıyılarına doğru uçtum. Büyüm beni durdurmadan önce ona ne kadar yaklaşabileceğimi görmeye çalışmak benim için bir ritüel haline gelmişti.

Yedi yıl olmuştu. Callie artık bir ergen değildi. Artık yasal olarak içki içebiliyor, kumar oynayabiliyor, sigara satın alabiliyordu. Hayatının büyük bir dönemini kaçırmıştım ve bu kayıp beni derinden yaralıyordu. Daha ne kadarını kaçırmam gerekecekti? Kollarımı tekrar etrafına dolayabildiğimde kambur ve zayıf mı olacaktı? Ömrünün kumlarının kum saatinde aşağı akarak onu ölüme daha da yaklaştırdığını hissedebiliyordum. Bu beni hararetlendiriyor, paniğe sokuyordu.

Bulutların soluk turuncudan pamuk şeker pembesine, oradan da tozlu eflatun rengine dönüşmesini izleyerek uçmaya devam ettim. Sonunda tüm renkler masmavi akşam göğüne karışıp gitti.

Ulaşabileceğim uç noktayı belirleyen o anlaşılması zor sınıra yaklaşırken çelik gibi durdum. Malibu, araziyi süsleyen binaları ayırt edebileceğim kadar yakındı. Neyi reddettiğimi net bir şekilde görmemi sağlayacak kadar yakındı.

Gücümün beni durmaya zorlayacağı anı bekleyerek devam ettim. Büyülü sınıra ulaşmadan birkaç saniye önce onu hissettim. Her zamanki gibi, kendi gücümle mücadele ederek ona karşı çıktım.

Ancak bu sefer bir şeyler değişmişti.

Sınır daha zayıftı, yumruk attığımda daha az direnç gösteriyordu. Titrediğinde, darbem bir gölün kıyısındaki dalgalanma gibiydi.

Bu daha önce hiç olmamıştı.

Cesaretleterek başka bir darbe daha indirdim. Pes etmedi.

Hadi ama.

Gücümü yumruğumda toplayıp bir kez sertçe vurdum.

Bu kez etrafta bir bomba patlamış gibiydi.

Büyü infilak edip beni tam göğsümden vurarak geriye doğru fırlattı. Gökyüzüne süzüldüğüm sırada Callie'nin yedi yıllık borcunun nihayet, *en sonunda* dağıldığını hissediyordum.

Tamamı ödenmişti.

Kendime çekidüzen verirken hiç nefes almadım.

Göğsümü ovuşturduğum sırada, büyüümün son kalıntıların da içime geri döndüğünü hissediyordum.

Tanrıların elleri aşkına, *bitmişti.*

Bekleyiş sona ermişti.

Bir Yıldan Kısa Bir Süre Önce

CALLIE'NİN YAZLIK evine giden yolun geri kalanını uçarken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Nihayet onu görebilecek, hissedebilecek, kokusunu içime çekebilecektim! Artık başka adamlar, uzun ve yalnız geceler olmayacaktı.

Arazisine sessizce inerken kanatlarım arkamda kıvrıldı. Havada ve kemiklerimde bir şey olduğunu hissedebiliyordum; dünyanın çekirdeğinden çekilen bir büyü vardı.

Binlerce kez, tıpkı şimdi olduğu gibi ona geri döndüğü-

mü hayal etmiştim ve beni buraya getiren uçuşun her saniyesinde bu gerçekleşmediği için acı çekiyordum. Elbette tüm bu bekleyişten sonra, her şey öylece bitmemiştir.

Parmaklarımı verandasında duran eski, sert kilden yapılmış çömleğin üzerinde gezdirdim. İçinden bir sukulent etrafa saçılıyordu. Evi, eşyaları... Onlara dokunabiliyordum! Büyü daha önce bana hiç izin vermemiştir. Şimdiye kadar kendimi bilgi kırıntılarıyla doyurmak zorunda kalmıştım. Benim gibi bir adam için bu gizlilik, neredeyse ölümüne yol açacaktı.

Callie'nin evini ilk kez görüyordum. İçerisi karanlıktı ve şu anda evin boş olduğunu hissedebiliyordum. Onu tekrar görmek için daha uzun süre beklemem gerekeceğini bilmek kanımı kaynatıyordu. Artık borç ödendiğine göre, daha fazla bekleyecek sabrım yoktu.

Onu her zaman arayabilirdim ama bu tür bir heves insanı dezavantajlı bir duruma düşürüyordu. Söz konusu eşimi geri almak olduğunda, aleyhime işleyen çok fazla şey vardı; yedi yıl önce onu terk ettiğim için beni suçlayabileceği gerçeği gibi.

Sürgülü cam kapısı kilit açılırken gıcırdadı. Sessizce kayarak açıldığında içeri girdim.

Callie'nin kokusunu almak, neredeyse dizlerimin üstüne çökmeme neden oluyordu. Onsuz nasıl bu kadar uzun süre dayanabilmişim?

Botlarım pürüzlü zemine sürtündü. Yere dağılan kuma adım attığımda, yarım ayak izinin kusursuz şekli hâlâ görülebiliyordu.

Callie. Benim sirenim. Kendini okyanustan uzak tutamazdı.

Oturma odasından geçerken ayak seslerim ağır ağır çınılıyordu. Boş bir şarap şişesini alıp etiketini okudum. Hermitage.* Neredeyse ıslık çalacaktım. Pahalı damak zevki.

Callie'nin yalnızca şarap içmediğini bilecek kadar şey duymuştum. Viski, tercih ettiği diğer zehirlerden biriydi ve eğer öğrendiklerim doğruysa (ki hemen hemen her zaman öyleydi) olması gerekenden daha fazla kafayı buluyordu.

Şişeyi tekrar yerine koyup mutfığa gittim, parmaklarım çatlak kiremitli tezgahında geziniyordu. Bakışlarım solmuş dolaplarda ve aşınmış ahşap zeminde gezindi. Malibu'daki sahil evini satın almak için iyi para harcamıştı ama görünüşe bakılırsa hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Buzdolabının yanında asılı duran mantar panoya gittim, üzerine birkaç not yapıştırılmıştı. Çoğunlukla sadece telefon numaraları vardı, ayrıca üzerine gülümseyen bir penis çizilip köşesine *Temper* imzası atılan bir not bulunuyordu.

Mutfaktan çıkıp koridordan aşağı ilerledim. Duvarları, insanların astığı sıradan fotoğraflardan yoksundu. Aile portreleri olmamasında şaşılacak bir şey yoktu ama Callie'nin arkadaşlarıyla çekilmiş bir fotoğrafı da yoktu.

Neden?

Dünyanın dört bir yanından topladığımız, bir zamanlar yurt odasını dolduran ıvır zıvırların da ortalıkta olmadığını büyük bir üzüntüyle fark etmiştim.

Şimdi soru şuydu: Bana hâlâ kızgın olduğu için mi, yoksa artık ilgilenmediği için mi burada yoklardı?

* Ünlü bir Fransız şarabı. (ç.n.)

Lütfen ilgilenmiyor olmasın. Bunun dışında her şeyle başa çıkabilirdim.

Duvarda asılı olan tek şey, çerçeveli mercan suluboyaları ve tahtadan oyulmuş bir balıktı. Herhangi bir mağazadan satın alabileceğiniz basit, boktan bir şeydi.

Misafir banyosunun yanından geçtikten sonra bazen misafir odası, bazen de ardiye gibi görünen bir odaya ulaştım. Büyümün bir kısmını serbest bırakarak gölgeleri dinledim, bana bu ev ve sahibi hakkında dedikodu anlatmalarına izin verdim.

...karanlık saatlerde içiyor...

...koridorun aşağısındaki duş bozuk...

...uykusunda kaybettiği aşkından bahsediyor...

...birkaç adam gece burada kaldı...

Sonuncusunu duyduğumda içimde hararetli bir kıskançlık kükredi. İşte buradaydım, bir zamanlar Ötedünya'nın kadın nüfusunun çoğunu yatağa atmakla ünlü olan adamken; durum bana döndüğünde içim parçalanıyordu.

Artık benden başka hiçbir erkek onun yatağını ısıtamayacaktı.

Tam da sözü açılmışken, Callie'nin yatak odası ileride belirdi. Kapıyı görmek bile kanatlarımın açılmasına sebep olmuştu. İçeri girerken gözlerim alanı büyük bir zevkle seyreliyordu. Baktığım her yerde denize ait bir şeyler vardı; denizci duvar kâğıtlarından yan sehpadaki deniz kabuğuna ve deniz camıyla dolu vazolara kadar. Denizde yaşayamadığı için... onu kendisine getirmişti. İçeride tuz ve deniz yosunun kokusu bile vardı.

Boyanmış bir kitap rafına tikiştirilmiş romanların sırtlarında parmaklarımı gezdirerek odanın içinde ilerledim.

Ancak odasındaki yan koltuklardan birine gittiğimde, oraya ait olmayan bir şeyle karşılaştım. Sandalyenin sırtına atılmış rahatsız edici kıyafeti alıp burnuma götürdüm.

Kokuyu içime çektikten sonra yüzümü buruşturarak giysi yumruğumun içinde sıktım.

Köpek. Detay vermek gerekirse, bir kurt adam.

İçimdeki karanlığın bir kısmı hevesimi kırdı.

Onun... sevgilisiydi.

Kısa bir an için unutmuştum.

Bildiğim kadarıyla, bir Politia ödül avcısıyla çıkıyordu. Başta buna inanmamıştım. Bir zamanlar yetkilileri görünce tir tir titreyen Callypso Lillis, şimdi onlardan biriyle mi çıkıyordu?

Bu kadar şaşırmamam gerekirdi. Sirenler biraz kaderciydi. Türlerine yapılmış bin yıllık bir lanet yüzünden başlarını belaya sokma konusunda uzun bir geçmişleri vardı. Bu lanet o zamandan beri kalkmış olsa da, eşimin türünün hep belayı kendine çeken bir parçası olacaktı.

Yine de teknik olarak, ben ve ödül avcısı söz konusu olduğunda, ben daha kötü bir seçeneğim.

Alevlerin kumaşı yalamaya başlaması için yalnızca biraz büyü gerekmişti. Saniyeler içinde rahatsız edici gömlek duman ve küle dönüştü, ardından o bile kalmadı. Büyüm bu giysinin varlığının her bir izini sildi.

Eli'nin, Callie'ye sahip olduğu sürenin keyfini çıkardığını umuyordum. Artık kendi payımızı ödediğimize göre, onu bir daha bırakmaya niyetim yoktu.

Bir Yıldan Kısa Bir Süre Önce

CALLIE geldiğinde, kendimi iyice evimde gibi hissetmeye başlamıştım. Mutfağına baskın yapıp gizli bir şekerleme zulasıyla karşılaştığımda sırtıtmış (çünkü şekerlerini kimden saklıyordu ki?) ve yarı sarhoş edici alkollü içkilerden oluşan gizli zulasıyla karşılaştığımda kaşlarımı çatmıştım. İşte bunlar kendinden sakladıklarıydı, onları ancak çok zayıf olduğunda ya da direnemeyecek kadar bitkin düştüğünde ortaya çıkarırdı.

Kendime bir yemek hazırladıktan sonra *Netflix* hesabına göz attım. Görünüşe göre kitaptan uyarlanan filmleri hâlâ seviyor ve oldukça fazla komedi programı izliyordu.

Şimdi onun yatağına uzanmış, Pasifik'in üzerinde yükselen aya bakıyordum. Bu görüntü içimde eski bir özlem uyandırıyor, hem nostaljik hem de donuk bir acıydı. Belki de suya bu kadar yakın ama ulaşılmaz olan o ayın görüntüsü yüzündendi. Bana gece ve gündüz tanrıları Nyxos ve Fierion'u hatırlatıyordu; daima birbirini arayan, buna rağmen hep ayrı kalan talihsiz âşıklar.

Ancak onun hayatına geri dönmenin heyecanı, yükselen aya üzülemeyeceğim kadar baş döndürücüydü. Beklerken gözlerimi kapatarak Callie'nin pencerelerinden süzülen gölgelerde yıkandım.

Nihayet, ön kapının gıcırdayarak açıldığını ve ardından gelen yumuşak ayak seslerini duydum. Eşimin yatağında uzandığım yatak odasına gelmesi oldukça uzun sürdü.

Kanatlarımı ve şevkimi kontrol altında tutmak için tüm konsantrasyonumu kullanmam gerekmişti.

Callie kapı aralığına adım attığında vücudu gölgeler içinde kaldı.

Yüce İsa, Yusuf, Meryem.

Bu gerçek olamaz.

Vücuduna dalga dalga düşen siyah saçları, erkeklerin kalbini kırmak ve iradelerine boyun eğdirmek için yaratılmış yüzü gerçek olamazdı. Bakışlarım üzerinde sadece incecik iç çamaşırları olan bedenine kaydı.

Callie, bana musallat olmak için yaratılmış bir rüyaydı.

Ben engel olamadan önce kanatlarım altımda belirip açıldı. Ergen olan bendim, o ise ulaşılmaz kadındı.

Kader Tanrıçaları ne kadar da alaycıydı.

Kanatlarım sadece çok kısa bir an için havadaydı ama bu hareket bile onu ürkütmüştü. Hızla nefes aldığını duyduktan bir saniye sonra yatak odasının ışıklarını yaktı.

Lanet olsun, daha önce hiçbir şey iç çamaşırları içindeki Callie kadar çekici görünmemişti. Gölgelelerin arasında büyüleyici görünüyordu, odasının loş ışığında bir rüya gibiydi.

Bir zamanlar olduğu kızın tüm belirtileri artık gitmişti. Ergen Callie'nin yerini kadınsı kıvrımları ve etkileyici yüz hatlarıyla bu varlık almıştı.

Plan yapma zamanı, Desmond. Eşimin kalbini fethetmek saf şevkten daha fazlasını gerektirecekti.

Callie şok içinde bana bakıyordu. Hayır, şok olmamış, *yıldırım çarpmışa dönmüştü.* Bakışlarında ergenlik çağındaki Callie'nin güvensizliğini yakaladım.

İşte benim kızım.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Seni son gördüğümünden beri iç çamaşırı konusunda kademe atlamışsın."

Bunu daha sonra hayal edecektim.

Uzun bir duraklama sırasında kendini toparlıyormuş gibi görünüyordu.

Sonunda, “Merhaba, Desmond Flynn,” dedi kasıtlı olarak tam adımı söyleyerek. Bacaklarımın arasına uzanıp taşaklarımı sıkmış da olabilirdi.

Dudaklarım yavaş bir sırtışıla aralandı. *Alıngan şey*. “Bu akşam sırları ortaya dökmek isteyeceğini düşünmemiştim, Callypso Lillis.”

Gözlerim tenine döndü. Ona, bedeninin *tamamına* bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Al. Sahiplen. Koru.

Yatak odasının karşısına geçip dolabından bir bornoz kaptı.

“Ne istiyorsun, Des?” diye sordu bornozu beline sararken. Sesi nedense sinirli, sıkılmış ve aynı anda usanmış gibi çıkmıştı. Bunun bir ismi vardı.

Duygusuzluk.

Bir an için gökyüzü üstüme çöküyormuş gibi hissettim.

Beni tamamen atlatmıştı.

Fakat sonra ellerinin nasıl titrediğini fark ettim.

İçimi bir rahatlama kapladı.

Bu onu da sarsıyordu. O halde şansım tamamen tükenmemişti.

Tıpkı bir yırtıcı gibi savunmasızlığının üstüne atladım.

Aniden arkasında belirip kulağına fısıldadım. “Seni her zamanki gibi talepkâr gördüm.” Şaşkınlıkla ciyaklayıp yüzünü bana döndüğünde hafifçe gülümsedim. “Ne garip bir tavır, özellikle de *bana* ne kadar borçlu *olduğun* düşünülürse.”

Büyüm sesime işliyor ve ona doyumsuz sireninin can attığı tüm o yasak şeyleri vaat ediyordu.

Benim olduğun sürece her birini sana her gece vereceğim siren.

O derin, dipsiz gözleri yüzümü inceliyordu. Onlar tarafından görülmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Geçen yedi yıl onları daha hüzünlü, daha yalnız hale getirmişti ama keskinliğini kaybetmemişti.

Onu terk ettiğime inanıyordu. Bunu yıldız ışığı kadar net biçimde yüzünden okuyabiliyordum.

O anda, neredeyse her şeyi ona açıkça anlatacaktım. Dilimi tutan tek şey yüzyıllarca süren kısıtlamaydı. Callie'ye gerçeği söylemek bana aşkı satın almayacaktı. Bana kızmak için yılları olmuştu, birkaç kısa cümle bunu düzeltmeyecekti.

Onu kendime yeniden âşık etmem gerekecekti.

Elini tutup bornozunun kolunu sıyırdım. Sıra sıra boncuklarım kolundan yukarı dizilmişti. Onu gördüğümde içimde ilkel bir haz uyanıyordu.

“Bileziğim sana hâlâ çok yakışıyor, Melek.”

Ondan her şeyi, gerçekten herhangi bir şeyi isteyebilirdim ve Callie de söylediğim şeyi yapmak zorunda kalırdı. Ondan benimle yaşamasını, benimle evlenmesini, benimle yatmasını, çocuklarımı doğurmasını isteyebilirdim.

Bu yeterli değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Aşkını, düşüncelerini, tutkusunu istiyordum ve bunun kendi isteğiyle olmasını istiyordum. Daima kendi isteğiyle olmasını. Aksi halde hiçbir işe yaramazdı.

Fakat o bunu bilmiyordu.

“Callic, bana çok fazla iyilik borcun var.”

Sen benimsin. Henüz bunu bilmiyorsun aşkım ama öylesin.

Bakışları benimkiyle buluştuğunda aydınlanmasının ağırlığını hissettim. Bir yanı bunun son ama aynı zamanda da başlangıç olduğunu anlamıştı. “Nihayet borçlarının karşılığını almaya geldin.”

BÖLÜM 23

Karanlık Yok Olana Dek

Bir Yıldan Kısa Bir Süre Önce

ÖDÜL AVCISI artık bir tehdit değildi. Kanatlarımı gördüğü ve ne anlama geldiklerini anladığı anda bu oldukça ortadaydı.

Olan biten her şey Callie'nin boyunu aşıyordu. Fakat yine de bir fikri olmalıydı. Eli'la yüzleşmemden sonra, yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle kendini odasına kilitlemişti.

Vücudum ona yakın olma ihtiyacıyla adeta titriyordu. Tıpkı dans gecesinde olduğu gibi, kontrolümü giderek kaybediyordum. Peri içgüdülerim mantığa engel oluyordu.

Sonunda Callie'nin odasının kapısı açıldı ve dışarı fırladı. “Bu doğru mu?” diye sordu.

Hâlâ düşüncelere boğulmuş haldeyken ona baktım. “Ne doğru mu?”

“*Kanatlarınla ilgili şey,*” dedi. “Kanatlarını insanlara bana dokunmamaları gerektiğini göstermek için sergilediğin doğru mu? Sana ait olduğumu?”

Kaskatı kesildim. Gerçeğe korkunç derecede yaklaşmıştı, hedefi tam tutturamamıştı ama tanrılar aşkına, çok yakındı.

Kalbim küt küt atıyordu.

Eşim. *Ona sahip çık.*

Büyüm içimden taşarak odayı kararttı. Kendime inkâr ettiğim onca yıldan sonra bizi ortaya çıkarmak üzereydim.

“*Doğru yani,*” dedi şaşkınlıkla.

Çıldırılmış gibi görünen Callie’ye doğru yaklaştım.

Ona sahip çık.

“Seni *piç,*” diye küfretti. “Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

Ona gerçeği itiraf edersem, bir daha elimden kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

Buna hazır mıydı?

Şeytan biliyordu ki, ben hazırdım.

Beni göğsümden itti. “Ne zaman?”

Parmağına baktım, o bana meydan okudukça iyi ruh halim uçup gidiyor, daha karanlık dürtülerim yüzeye çıkıyordu.

Ona göğüslerimiz birbirine değecek kadar yaklaşırken dudaklarımda bir gülümse oluşmasına izin verdim. “Sırlarımı bilmek istediğine emin misin, Melek?” dedim. “Onlar sana bir bilek dolusu boncuktan çok daha fazlasına patlar.”

“Des, ben senden yalnızca cevaplar istiyorum.”

Al. Sahiplen. Korum.

Bir tutam saçını elime aldım. “Ne söyleyebilirim? Periler inanılmaz kıskanç ve bencil âşıklar olabiliyorlar.”

...küçümseme...

“Bana söylemeliydin.”

Ona tam olarak ne zaman söylemeliydim? Lisede, henüz çok küçükken mi? Ya da yedi yıl aradan sonra, nihayet onun yanına dönmeyi başarmışken mi? Eminim buzları kırmak için harika bir hamle olurdu.

“Belki kanatlarımı açmaktan gurur duyuyorumdur,” dedim. “Belki de senin onlara bakman, diğerlerinin de onlara bakması hoşuma gidiyordur. Ya da şu anda daha önce hissetmediğim şeyler hissediyorumdur.”

Onları usulca bırakmaya dikkat ederek kanatlarımı açtım. Büyüm her şeyi tüketiyordu. Eğer şimdi ona tamamen boyun eğsem, bütün odayı karanlığa gömer ve özellikle de bir sirenin duyarlı olacağı her türlü feromonları serbest bırakırdı. Ancak ben Callie’nin kendi isteğiyle bana gelmesini istiyordum.

“Belki de,” diye devam ettim. “Aynı şeyi hissetmediğini duymamak için söylemedim. Nasıl ölümcül olunacağını biliyorum, Callie. Nasıl adil olmam gerektiğini de. Ama seninle nasıl baş edeceğimi bilmiyorum. Bizimle. Bununla.”

Çok uzun zamandır acımasız Pazarlıkçı ve amansız Gece Kralı’ydım, yalnızca âşık bir adam olmak konusunda deneyimim yoktu. Elime yüzüme bulaştıracağımdan korkuyordum.

“Neyle?”

Bana bunu söylettirecekti. Kalbimin göğüs kafesime çarptığını hissedebiliyordum. Söz konusu Callie olduğunda, ona sırlarımı vermek istesem de tepkisi beni mahvedecek güce sahipti.

Parmağımı köprücük kemiğinde gezdirdim. “Sana karşı tam anlamıyla dürüst olmadım,” dedim dikkatlice.

Tam olarak şaşırtıcı bir açıklama sayılmazdı.

“Bana bir soru sormuştun,” diye devam ettim. “*Neden şimdi? Yedi yıldır yoktum, Callie. Neden şimdi geldim?*”

Kaşları çatıldı. “Çünkü yardımına ihtiyacın var,” dedi.

Elbette her şeyi bir sis bulutunun ardından görecekti.

“Bir yalan gerçek oldu,” dedim.

Parçaları birleştir, Callie. Tam karşındalar.

Ancak tabii ki yapmayacaktı. Yapamazdı. Onu dudaklarından ve uyluklarından öpmüştüm, neredeyse onu evime taşıyacaktım ama o bunların hiçbirini olduğu gibi görmüyordu. Çünkü yedi yıl sonra bile, hâlâ sevmesine ve sevilmesine izni olduğuna inanmayan o yalnız kızdı.

Nazikçe yanağına dokundum. “*Callie.*”

Bana diz çöktürdüğünü görmüyor muydu? Sabah, akşam ve gece; her kalp atışımda hep oradaydı. O tatlı sesi damarlarımda şarkı söylüyordu. Dünyalar ötesinden beni çağırıyordu. O her şeyiyle birlikte bana ait, ben de her şeyimle ona aittim. Her zaman.

Kanatlarımı tamamen açtım, uçları neredeyse oturma odasının duvarlarına değiyordu.

Tanrım, sonunda onları göstermek iyi hissettiriyordu. Bununla çok uzun süredir mücadele ediyordum.

“Bir peri, kanatlarını nişanlısına göstermez.”

Elimi ensesine kaydırıp tenini hafifçe okşadım. Onun yanında olabilmek içimi hâlâ merakla dolduruyordu, sonunda ona bir kez daha dokunabilmek. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünen tek kişi o değildi.

“Bir peri onları ruh eşine gösterir.”

Kaskatı kesildi.

Yedi yıllık acıyla, yedi yıldır asla geçmeyen aynı lanet ağrıyla uyanmak. Belki de bu gece, nihayet bu ıstırabı tek kalemde dindirebilirdim.

“Yalan söylüyorsun,” diye fısıldadı. Sesi, şaşkınlıkla kaplanmıştı.

Bu hissi biliyordum. Sanki onu incitebileceği için buna inanmaya dayanamazmış gibi görünüyordu. Hayır, onu inciteceği için. Bu onu *incitecekti* ve asla eskisi gibi olmaya-caktı. Beni çok uzun zaman önce incitmişti.

“Hayır, Melek, yalan değil.”

Yüzümü inceledi. “Yani sen şey diyorsun...”

“Sana âşık olduğumu mu? İnatçı ve aşırı cesur bir ergen olduğun günlerden beri sana âşık olduğumu mu? Ruh eşim olduğunu ve benim de senin olduğumu mu? Tanrılar beni korusun ki evet, öyle diyorum.”

Callie biraz geri çekildi, gözleri büyürken dudakları aralandı. Ellerinden biri göğsüne, tam kalbinin üstüne dokundu.

Bunun doğruluğunu hissetmesi gerekiyordu. Nehrin aşağı doğru aktığı, gecenin gündüzü takip ettiği ve güneşin doğudan doğup batıdan battığı gibi. Kaderimizde hep birlikte olmak vardı.

Yüzümü inceledi. “Ama sen gittin.”

“Gittim,” dedim. “Ama asla senden uzak kalmak istemedim.”

“O zaman neden kaldın?”

Gözlerinde, onunla ilk tanıştığım zamanki aynı kederli bakış vardı ancak şimdi bunun sorumlusu üvey babası değil, benim günahlarımdı.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, kendimi dünyanın en kötü ruh eşi gibi hissediyordum. “Sen çok küçüktün,” diye açıkladım. *Asla onu incitmek istememiştim.* “Ve istismar edilmiştin. Kalbim seni seçti. Bunu ilk gece hissetmiştim ama inanmadım, ta ki hislerim göz ardı edilemeyecek kadar büyüyene kadar.”

Bağımızı nasıl açıklayabilirdim? Hem dünyalarımızın mantığına hem de büyümüze meydan okuyordu.

Sanki biri onun özünü bir şişeye doldurmuş ve ben de hepsini içmişim gibi hissettiriyordu. Cildimin altında kaynıyordu. İtiraf o kadar ilkel, o kadar saftı ki onu tarif edecek kelime yoktu. Duyulara, hatta büyüye bile meydan okuyordu.

“Senden uzak kalamıyordum,” diye devam ettim. “Sana güç bela karşı koyuyordum ama seni böyle bir şeyin içine itmek de istemedim. Senden sürekli bir şeyler alan bir adamdan henüz kurtulmuşken yapamazdım. Bütün erkeklerin öyle olduğunu düşünmeni istemedim.”

Bana bakarken gözünden bir damla yaş firar etti. Ardından bir tane daha.

Sırlarımın yüklerinden kurtulduğumu hissediyordum. Bir parçam bunu bekliyordu. Beklemediğim şey, *onun* yükünü hafifletmesiydi.

Callie’nin gözyaşlarını sildim. *Bunu çok daha erken yapmalıydım.*

“Senin iyilik üzerine iyilik satın alarak oyun oynamana izin verdim,” dedim. “Ta ki artık dayanamayacağımı fark ettiğim güne kadar. Eşim olacak biri bana *borçlanmamalıydı.*”

Ne zaman yanlış hissettirmeye başlamıştı? Tarihi hatırla-

mıyordum, sadece o his, kendi derimin altına bastırılmış bir damga gibi beni içten dışa yakan bir utanç vardı.

“Ancak büyüün,” diye açıkladım. “Kendi iradesi vardı... tıpkı senin sirenin gibi ben de bazen onu kontrol edemiyorum. Büyüm bana ne kadar borçlanırsan hayatımda o kadar kalırsın diye düşünüyordu. Elbette bu strateji, son dileğini dilediğin an birdenbire sona erdi.”

İşte o zaman tüm kurnazca planlarım altüst olmuş, kendi gücümle sabote edilmişim.

“O son dilek,” diye devam ettim. “İkimizden de büyüktü. Sen beni istiyordun, ben de sana âşık oluyordum ve bu yanlıştı, Callie. Yanlış olduğunu biliyordum. Sen on altı yaşındayken olmazdı. Ama sabredebilirdim. Küçük sirenim, eşim için sabredebilirdim.”

Onu zaten yüzyıllarca beklemiştim. İhtiyacı olsaydı, yüzyıllarca daha bekleyebilirdim. Teoride öyleydi. Ne zaman çok yaklaşısam ve kaçmak zorunda kalsam kendime söylediğim şey buydu. Mesafemi korumanın onun yararına olduğunu, bu tatlı ıstıraba dayanacak kadar güçlü olduğumu söylüyordum.

Hepsi kahrolası bir yalandı.

Yeterince güçlü değildim. Callie'nin dans gecesinden sonra, onun son isteğinden önce ayrılmayı başarabilseydim belki bir ya da iki hafta mesafemi koruyabilirdim. Bir ay dayanabileceğimi sanmıyordum.

Görünüşe göre büyüüm irademden çok, çok daha güçlüydü.

“Ama o dilek...” dedim o uğursuz akşamı hatırlayarak. “Ben o dileğin tutsağıydım.”

“Ne *dileği*?” diye sorarken kaybolmuş gibi görünüyordu. *Beni senden uzak tutan dilek*. Bunca zaman geçmişti ve hâlâ hiçbir fikri yoktu.

“Son dileğin,” dedim. “Balo gecesi ettiğin; ‘Ateşten küle, şafaktan alacakaranlığa, hayatlarımız son bulana dek daima benim ol, Desmond Flynn.’”

Bu sözler içime işlemiştir. Callie, kaç yalnız gece boyunca bunu kendi kendime mırıldandığımı asla bilemeyebilirdi. Ya da o anda olduğu ve istediği her şeyi resme aktarmaya çalışarak yüzlerce kez laf etse de yüzündeki ifadeyi çizdiği mi. Hepsi, biz ayrıyken ona tutunabilmem içindi.

Yüzü kızardı. “O dileği asla yerine getirmedi.”

Başımı hafifçe eğdim. “Buna emin misin?”

Kızarıklık tenini terk ederken sanki biri onu buzlu suya batırmış gibi görünüyordu.

“Sen... Sen onu yerine mi getirdin?”

“Evet.”

Yapmamak için neler verirdim. Bu yaşanmasaydı hayatımız ne kadar da farklı olurdu. Büyümün benim bilmediğim bir şeyi bildiğini, bunun izlenecek daha iyi bir yol olduğunu ummak zorundaydım.

Callie’nin gözleri bileziğine kayd. “Ama hiç boncuk eklenmedi.”

“Eklenemezdi çünkü karşılığını ödemeye başlamıştın. İkimiz de öyle.” Bunun için büyüme lanet okuyordum.

Bakışları yavaşça kalkıp benimkilerle buluştu. “Ne demek istiyorsun?” dedi zorlukla.

“O türden büyük iyiliklerin yüksek bedelleri olur,” dedim.

“Sence büyüm kendime o kadar kolayca bir eş edinmeme izin verir miydi? Bu tür bir iyilik, yeterli ölçüde kalp kırıklığı ve yıllar süren -net konuşmak gerekirse, yedi yıllık- bir bekleyiş gerektiriyordu.”

Neyse ki sonunda o yedi yıl bitmişti.

“Son dileğinden sonraki her gün sana yaklaşmak için kendimi paraladım.” Hepsinin katıksız ıstırabı. “Her denememde, bana sırt çeviren kendi büyüm tarafından durduruldum.”

Callie titremeye başladığında tüm o kırılgan burukluğunun uçup gittiğini görebiliyordum. Dışarıdan bakıldığında, her zaman olduğu aynı masum kızdı. Belki de *masum* yanlış kelimeydi. Belki *umutlu* demek çok daha iyi olurdu.

“Sonra bir gün,” dedim. “Beni bağlayan büyü gevşedi. Daha önce binlerce kez sana ulaşmaya çalışmışım ama bu kez büyü beni durdurmadı.

“Nihayet, hayatımın en uzun yedi yılından sonra, sevdiğim kadına, eşime geri dönebilirdim. Ben bir hiç kimseyken, Desmond Flynn’dan başka bir şey değilken bile karanlığımı, pazarlıklarımı ve arkadaşlığımızı seven o tatlı sirene. O kadim yemini ederken kaderini ellerine alarak kendini bana adayan kadına.”

Anlamaya başlıyordu. Bunun gerçek olduğunu. *Bizim* gerçek olduğumuzu.

Ondan ayrılışımı izlediği onca akşam, hepsi illüzyondu. Çünkü gerçek şuydu ki, onu yüzyıllarca bütün dünyada aramıştım. Onu bin kez rüyalarımda görmüş de uyanır uyanmaz bin kez ölmüştüm.

Kalbim, ruhum. Kraliçem.

“Callie,” dedim. “Seni seviyorum. En başından beri sevdim. Son yıldız sönene kadar da sevmeye devam edeceğim. Seni karanlığın sonu gelene dek seveceğim.”

“Beni seviyorsun,” dedi kelimeleri zorla dile getirirken.

“Seni seviyorum, Callypso Lillis.” *Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.*

O güzel, acımasız gerçek aramızdaydı. Şimdi de tek istediğim ona âşık olmak ve bir daha geri dönmemektir. Benim tatlı kurtuluşum.

Birkaç saniyeliğine beni süzerken bedeninin tek hareketi göğsünün inip yükselmesiydi.

Sonra gülümsedi.

Ah, tanrılar! Böyle gülümsediğinde güneşe kimin ihtiyacı olurdu? Hüznün var olduğunu unutturabilirdi.

“Sen... Benimle olmak istiyor musun?” diye sordu.

Hâlâ anlamıyordu.

O iri, umut dolu gözlere bakarak onu kendime doğru çektim. “Callie, biraz fazla ileri gidiyorum belki ama şu anda senin de bunu istediğini hissediyorum...”

Gülümsemesi genişledi. “İstiyorum.”

Böylece, ona şu anda çok acı verici bir şekilde açık olması gereken tüm o gerçekleri söyledim. Çünkü ben duygusal bir herifim ve o da benim eşimdi.

“Her sabaha seninle uyanmak istiyorum, Melek. Seninle evlenmeyi deliler gibi istiyorum, sonra seninle bir sürü ama bir sürü bebek yapmak istiyorum. Sen de istiyorsan senin olabilirim.”

O geleceği o kadar çok istiyordum ki, onun da bunu istemesine ihtiyacım vardı.

Lütfen iste, Callie. Lütfen beni iste.

O konuşmazken her ıstırap verici saniye yerini bir sonrakine bırakıyordu.

“Sen benim olursan ben de senin olurum,” dedi sonunda.

Sırtışımın yüzümü neredeyse ikiye ayırdığını hissederken kanatlarım her zamankinden daha genişçe açıldı.

Al. Sahiplen. Koru.

Hiçbir şey ama *hiçbir şey* bu an kadar iyi hissettirmemişti.

Sevilmek böyle bir şeydi. Kaostan oluşan bir evren gibi. Havadan hafif ve büyüden daha güçlü. Bu her şeydi.

“Ben daima senin olacağım, Melek.” O benim düzenbaz kışımı istemezken bile. Ben her zaman ona *aittim*.

Yanaklarını avuçlarımdan arasına aldım.

Benim ülkemde bir yemin vardı, herkesin hatırladığı kadim bir yemin, âşıklar bunu yıldızların altında fısıldardı. Yedi yıldır beni yiyip bitiriyorlardı. Sonunda onları özgür bırakmıştım.

Gözlerini inceledim. “Dağlar yükselip devrilse, güneş sönse, denizler karayla bütünleşip göğü yutsa bile sen daima benim olacaksın. Yıldızlar cennetten düşse ve yeryüzünü gece örtse de, karanlık yok olana kadar ben daima senin olacağım.”

BÖLÜM 24

Pençelerin Kralı

Bir Yıldan Kısa Bir Süre Önce

ERTESİ SABAH uyandığımda, Callie ortadan kaybolmuştu fakat sirenler öylece ortadan kaybolmazdı. Göz kamaştırıp kandırırlardı ama tamamen ortadan kaybolmazlardı, özellikle de büyülü bir şekilde benim çatım altında yaşamaya zorlananlar.

Dün geceden sonra, benim ondan kaçtığım gibi o da benden kaçmış olabilir miydi? Bunun düşüncesi bile beni yerle bir etmeye yeterdi.

Seni seviyor, aptal. O kaçmaz.

Catalina'daki evimi altüst ettim ama ondan hiçbir iz yoktu. Ön kapıyı kontrol ettim. İçeriden kilitlenmişti. Anahtarı vardı ancak şu anda girişin yanındaki sehpanın üzerinde duruyordu.

O halde arka kapı olmalıydı.

Oraya ulaştığımda sürgünün açık olduğunu görerek rahat bir nefes verdim.

Elbette suya yakın olmak için buraya gelmişti.

Fakat dışarı çıktığımda ondan hiçbir iz bulamadım. Huzursuzluğum giderek artıyordu. Arka bahçemde ilerleyip veranda masamın yanında durdum. Masanın üzerinde dolu bir fincan kahve duruyordu, kupayı havaya kaldırdım.

Elle dokunacak kadar soğumuştı.

Bir şeylerin ters gittiğini haykıran şeylerden yalnızca bir tanesiydi.

Callie eğer yapabilseydi, sabahları kafeini kendisine damardan enjekte eder, kahvesini asla içmeden bırakmazdı.

Huzursuzluğum başka bir şeye dönüşerek sanki biri karınımı sıkıp büküyormuş gibi hissettirmeye başlamıştı.

Etrafta dolaşan birkaç gölgeyi büyümle besledim. Onlar ne olduğunu bilirlerdi. Birkaç saniye sonra, güçlü bumerangım bana geri dönerken gölgeler inatla sessiz kalmaya devam ediyorlardı. Dünyanın gölgeleri sohbet etmeyi severdi. Sessiz kaldıkları tek zaman...

Gökteki ve yerdeki tanrılar aşkına.

Hayır. Bu imkânsızdı. O bir ölümlüydü ve Ruh Hırsızı oldukça seçici biriydi.

Ancak eğer... Eğer onu aldıysa, o zaman bu benim hatam olurdu. Avladığım canavarın dikkatini çekeceğini hiç düşünmeden bu davayı Callie'ye vermiştim.

Bilmen gerekirdi, Desmond. Canavarlar her zaman değer verdiğin şeyleri fark ederler.

Bir saniye sonra gölgelerin içine karıştım.

Onu bulmam gerekiyordu. Aramaya başlarken bu cümleyi defalarca içimden tekrar ettim.

Gece gündüz onu bulmak için diyar diyar gezdim. Callie hem dünyada hem de Ötedünya'da olabilirdi.

Bağımız tamamen oturmuş olsaydı, bu görev çok daha kolay olurdu. Fakat öyle olmadığı için, Callie bir insan ve ben bir peri olduğum için, titrek bağlantımızdan onun yerini tespit edemiyordum.

Bunun yerine eski yöntemlerle araştırma yapıyor, bilgi almak için iyilik borçlarını siliyordum. Bana verecekleri en ufak bir bilgi kırıntısı için hem kendi dünyamın hem de onun dünyasının gölgelerine yalvarıyordum. Fakat karanlık sessiz kalıyor, içimde bir şeyleri yok etme arzusu uyandırıyor.

Gölgeler bana hiçbir şey söylemeseler de, eğer yeterince uzun süre odaklanırsam korkudan titrediklerine yemin edebileceğim gibi hissediyordum. Ruh Hırsızı'yla ilgili yanıtları almaya çalıştığımda da aynı sinir bozucu tepkiyi hissediyordum.

Geceyi neyin korkutacağını binlerce kez merak etmiştim. Şimdiyse, paniğim beni bu sorunun üzerinde duramayacak kadar çok tüketiyordu.

Callie, Ruh Hırsızı'nın *elindeydi*. Karanlık da aynı şeyi söylemiş olabilirdi.

Aklıma, göğüslerine yapışmış bir bebekle birlikte cam tabutların içine hapsolmuş tüm o kadın savaşçılar geldi. Daha önce onlar için keder ve dehşet karışımı bir üzüntü kıvılcımı hissetmiştim ama hepsi o kadardı. Onlar benim sevdiklerimden, ailemden veya arkadaşlarımdan değildi.

Şimdi aklıma, o kadınların nasıl uykuya daldıklarına... ve nasıl çocuk sahibi olduklarına dair her türden korkunç açıklama geliyordu.

Öfke korkuyu yakıp geçti. Callie'nin başına bunlar gelmeden önce, Ötedünya'yı ikiye *bölecektim*.

Bir Yıldan Kısa Bir Süre Önce

BU BİRKAÇ GÜN İÇİNDE, paraya çevrilen tüm iyiliklerim ve fısıldayan gölgelerim beni hiçbir yere götürmemişti.

Sarayımda fırtınalar koparıyor, zindanların derinliklerinde kendimi evimdeymiş gibi hissediyordum. Bir tabureye tüneyip parmaklarımı bükerek hafifçe dudaklarıma çarptım.

Ruh Hırsızı hakkında tüm bildiklerini unut Desmond. Callie'nin başına ne gibi sıradışı olaylar geldi? Canavarlar ayırt edici bir iz bırakmayı severlerdi. Bunu bilmem gerekirdi.

Yırtık bir şilte, *yalnızca* bir rüya olmadığı çok açık olan rüya, tabuttaki çocukların ona gösterdiği kafesler ve boynuzlu bir yaratıkla ilgili görüntüler vardı.

Elimde yalnızca bunlar vardı.

Yeterli olmak zorundaydı.

Boynuzlu canavarla işe koyuldum.

Ötedünya'da pek çok boynuzlu peri vardı ancak ayırt edici bir özelliğe sahip olan yalnızca bir tane...

Hayvanların Hükümdarı, Vahşi Kalplerin Efendisi, Fau-

na Kralı ve son zamanlarda Deli Kral olarak anılan *Karnon Kaliphus*.

Gereken özellikleri karşılayacak kadar güce ve deliliğe sahip olabilirdi.

Kahretsin ama gerçekten de Callie'nin ortadan kaybolmasının arkasında Fauna Kralı'nın olduğunu mu varsayıyordum?

Akli dengesi yerinde olmayanlar her şeyi yapabilirdi. Soru şuydu; Karnon, Ruh Hırsız'ın yaptığı kötülükleri yapacak kapasiteye sahip miydi?

Deneklerinden biri mutlaka bir şeyler söylerdi. Eğer gerçekten suçlu olsaydı, şimdiye kadar muhakkak *biri* lanet olası bir şey fark ederdi.

Bu olasılığı görmezden gelmek mümkün değil. Elimdeki en iyi ipucu buydu. Callie'nin iyiliği için, Karnon için en kötüsünü düşünmek zorundaydım.

Fakat yanılıyorsam... onu bulmaya yaklaşmış olmaya-caktım ve ellerimde bir savaşla birlikte geri dönebilirdim. Krallara saldırırsanız böyle olurdu.

Gerekirse Callie için savaş ama onu bul!

Gece kadar hızlı bir şekilde, Somnia zindanlarından çıkıp Fauna Krallığı'na doğru yol aldım. Rakip bir krallığın kralı olarak, hükümdar arkadaşımın topraklarında olduğumu ilan etmem gerekliydi. Ancak buna zahmet etmedim.

Eğer ben haklıysam ve bunun arkasında Karnon varsa, askerleri de aynı şekilde olayın arkasındaydı. Kimse bu kadar büyük bir sırrı kendine saklamazdı.

Fauna Krallığı'nı örten gece göğüyle bütünleştirdim. Artık

bir adam değildim; artık kolları, bacakları ve yüzü olan bir vücudum yoktu. Neredeyse bir hiç sayılırdım. Daha çok karanlığın duygulara sahip olan bir versiyonu gibiydim.

Gölgeler burada hiç de sessiz değildi. O anda, onu daha önce hiç hissetmediğim kadar hissediyordum. Kitaplarda yazılı olmayan türden güçlü, eski bir büyüydü. Belki de gölgeler sırlarını paylaşmamaktan ziyade, onları söyleyemiyorlardı.

Böyle bir büyüü kullanan kişi Karnon ise, bu onu büyük ölçüde hafife aldığım anlamına geliyordu.

Fauna'nın başkentine girmeden önce, Callie'den herhangi bir iz bulabilmek için araziye elimden geldiğince aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Tıpkı düşündüğüm gibiydi.

Burada, Fauna Krallığı'nda olmama ihtimali vardı. Ama aynı zamanda, sarayın korunan bölgesinde, korumaların girmemi engelleyeceği bir yerde olma ihtimali de vardı.

Tüm krallıkların bana ve diğer hükümdarlara karşı büyülenen boş hücreleri olurdu. Bu şekilde, rakip kral ve kraliçeler öylece içeri girip sıkı sıkı korunan sırlarını öğrenemezlerdi.

Karnon'un şato arazisinin dışındaki karanlığa karışarak orada oyalandım. Her şey neredeyse acı verecek kadar normaldi. Muhafızlar çevreyi dolaşıyor, Fauna soyluları etrafta gelip gidiyordu. Birkaçını evlerine kadar takip ettim, birinin hata yapmasını bekledim ama hiçbiri yapmadı.

Yanıldın, Desmond. O burada değil.

Callie başka bir krallıkta, hatta başka bir dünyada aklımın almayacağı zulümlere katlanıyor olabilirdi.

Tam buradan ayrılmayı düşünürken karanlığın içinden tuhaf bir büyü esti. O kadar zayıftı ki neredeyse kaçırıyordum. Bununla birlikte bedenime tekrar bürünme dürtüsü içimi kapladı. İstemedenden de olsa bunu yaptığımda bedenim saraydan esen bir ağacın üstünde belirmişti.

Büyünün tekrar harekete geçtiğini hissettiğimde bu kez kalbimin üzerinde yoğunlaştı. Şaşkınlıkla nefesimi içime çekerken elimi göğsüme götürdüm.

Gökteki tanrılar aşkına, onu *hissetmiştim*.

Eşimi!

Callie'nin özü bir şarkıydı, belki de sirenlerin yolunu kaybetmiş adamlara söyleyeceğini hayal ettiğim bir şarkıydı. İçimde yankılanıyor, beni ona çağırıyordu.

Bir saniye sonra, onu hissetmiyor olmam *gerektiğini* fark ettim. Büyülerimiz çok uyumsuzdu. Aramızdaki zayıf bağ güm güm atarken o bağ sayesinde *huzursuzluk* hissetmiştim. Büyük bir huzursuzluk.

Etrafımdaki dünya karardı.

Bakışlarım şimdi onu belli belirsiz hissedebildiğim şato-ya takılırken gözlerim kısıldı.

Kanatlarımı iki yana açtığım anda, Callie'yle olan bağlantımın belli belirsiz çekiştirmesini takip ederek gökyüzüne doğru süzüldüm. Karanlık benimle birlikte hareket ederek saray arazisinin kenarlarında dolaşıyor ve peri ışıklarını bir hatıradan ibaret olana kadar söndürüyordu.

Fauna sarayına girmemi engelleyen görünmez bariyerlere doğru ilerledim. Göremesem de, korumanın kraliyet arazisinin üzerinde mükemmel bir kubbe şeklinde yay çizdiğini hissedebiliyordum.

Ona ulaşmam gerekiyordu.

Yumruğumu geri çekerek beni kaleden ayıran bariyere yumruk atmaya başladım.

GÜM! GÜM! GÜM! Darbelerimin sesi gece boyunca titreşiyordu.

Fauna askerlerinin karşılık vermesi uzun sürmedi. Sarayın eteklerinde kıvrılan kalın gölgeler ve birbirini izleyen darbelerin sonik patlamaları arasında birinin kalelerini geçmeye çalıştığını anlamışlardı.

Fakat ben karanlığa büründüğüm için beni göremiyorlardı.

Gücümü kullanarak büyülü bariyere tekrar tekrar çarp-tım. Her seferinde korumanın daha fazlasını verdiğini hissediyordum.

GÜM-GÜM-GÜM!

Ona ulaşmam gerekiyordu.

GÜM-GÜM!

Bu ilkel ihtiyaç beni çılgına çeviriyordu.

Artık Callie'nin özünü hissedebildiğim için, çağrısının her notası giderek daha da kötüleşiyordu.

Tüm gücümü darbelere odaklarken parmak boğumlarımın yarıldığının, kanımın koruma duvarının üstüne ve yere damladığının farkında bile değildim.

Sonunda muhafızlar içeri girmeye çalıştığım yere yöneldiler. Bariyerin diğer tarafından silahlarını çekip bana doğru koşuyorlardı. Korumalarla ilgili en boktan şey; bir şeyin benim tarafımdan onların tarafına geçmesi mümkün değilken, onların tarafından benimkine geçilebiliyor olmasıydı. Askerler oklarını yaylarına geçirip havaya doğru serbest

bıraktı. Yanımdan bir, iki, üç, dört vızıltı geçti. Daha fazlası, gece havası onların sessiz vızıltılarıyla dolana kadar ilk okları takip etti.

Omzuma bir ok saplandığında homurdandım. Başka bir tanesi karın boşluğuma geldi.

Bu kadar çok asker bana nişan almışken bunun olacağı kesindi.

Vurmaya devam ettim. Yumruğumun altında korumanın giderek kırılmanlaştığını hissediyordum. Tekrar tekrar vurdum.

Koruma, bir çatırtıyla nihayet paramparça olup dağılırken büyü kubbe boyunca dalgalandı.

İçerideyim! Neredeyse vahşi zaferimle kükreyecektim.

Yanımdan bir ok yağmuru geçerken karanlığın içine karıştım. Etime saplı olanlar zararsız bir şekilde yere düşmüştü.

Bu formdayken, Callie'yle olan bağlantıma odaklanmak zordu. Şu anda büyümüz her zamankinden daha da uyumsuzdu. Fakat ona, özüne odaklanacak kadar yakındım.

Karnon'un taht odasının önünde belirdim. Şato arazisinin bu bölümü bir kez daha bana karşı korunuyordu.

Aşağılık herif eşim için geleceğimi biliyordu.

İçeriden Callie'nin çığlıklarını duyduğumda içimde bir şeyler parçalandı.

Asla böyle bir ıstırap çekmemiştim! Sanki biri etimi kemiklerimden sıyrırıyordu.

Bunu Karnon yapmıştı.

Karanlık etrafımda toplanırken gücüm ışığın tüm hatırasını söndürdü.

İçimi bir sakinlik kaplamıştı, ömür boyu çalışarak bilemiş bir sakinlik. Her şeyi kapattım; aşkımı, nefretimi, hayallerimi ve korkularımı. Benden geriye yalnızca sessizlik kalmıştı.

Büyümü toplayıp girişimi engelleyen büyük çift kapıya fırlattım.

PAT!

Gücüm karşısında titreseler de sımsıkı tutunuyorlardı.

Tekrar.

PAT!

Bükülmeye başlarken tahta ve metal gıcırtilarının sesini duydum.

Tekrar.

PAT!

Önümdeki hava dalgalandı.

Tekrar.

PAT!

Bir çığlıkla birlikte büyü bozulduğunda kapılar patlayarak açıldı, ahşap çerçeve paramparça olup duvardan sökülürken metal bağlantı yerleri gıcırdayarak yuvalarından çıktı. Yere çarptıklarında gök gürültüsü gibi bir ses çıkardılar.

Taht odasının içinde kâbus gibi bir sahne vardı. Ölü sarmaşıklar, kemik tahtının etrafında kıvrılarak duvarlara ve tavana doğru uzanıyordu. Eski yapraklar zemini süslüyordu, her yer çürümeye başlamıştı.

Bunların arasında gözleri deliye dönmüş Karnon da vardı, ayaklarının dibinde ise...

Odanın ortasındaki büzülmüş bedenin görüntüsünü hemen sindiremedim. O gevşek, kanlı şey bir insan olamazdı.

Fakat sonra bağlantımızı hissettim, onun kokusunu aldım.

Eşim.

Callie'm.

Düşmemek için bacaklarımı kasmak zorunda kaldım. Boğazımdan kaçan acı dolu feryadı durduramıyordum.

Olamaz.

Karanlığım koruyucu bir tavırla onun etrafında kıvrıldı.

“Demek eşin eninde sonunda seni buldu,” dedi Karnon. “Ne de uzun sürdü.”

Bir an sonra, Callie'nin yanına gidip dizlerimin üstüne çöktüm. Kalp atışları zayıf, incecikti. Her detayını incelerken nefessiz kalıyordum. Ona her ne olduysa, zar zor kurtulmuştu.

Elimi üzerinde gezdirirken titriyordu. Çok fazla kan. Ona dokunmaya korkuyordum.

Sonra tüyleri fark ettim, bir çift... kanattan fişkıran yüzlerce kanlı, gece karası tüy. Kanatlar eşimin *sırtından* çıkıyordu. Gerçek olup olmadıklarını hissetmek için ona dokundum.

Gerçeklerdi. Islak tüyler avucumun altında hafifçe titredi.

Bu yerin gölgeleri beni sıkıştırıyordu.

Onları biraz büyüyle besledim.

...Gördük...

...korkunç, korkunç bir manzara...

...sırtından kusursuz bir şekilde çıktı...

...suçlu Fauna Kralı...

O zaman tatlı, sadık öfkemin toplanmaya başladığını hissettim.

“Çok çok üzgünüm, Melek,” dedim sesim çatlarken.
“Her şey için. Bunun bedelini ödeyecek.”

“Söyle bakalım, eşinin bu halini beğendin mi?” dedi Fa-
una Kralı. “Gelişmiş, değil mi?”

Ellerim yavaşça Callie'den ayrıldı. Gözlerim yukarıya,
deli ve boynuzlu krala kayarken ayağa kalktım.

“Bir krala kendi kalesinde saldırmanın kutsal konukse-
verlik yasasını çiğnemek olduğunu biliyorsundur,” diye alay
etti Karnon, geri adım atmaya başlamasına rağmen.

Ona doğru ilerlerken karanlık topuklarımı ısıırıyordu.
Uzun yıllar boyunca, kırılmış ve hayatta olmayan, başka bir
kralın ellerinde ölen annemin hatırasıyla yaşamıştım. Kralı
durdurmak için çok güçsüzdüm.

“Bir köleye ilgi duyabileceğini hiç düşünmemiştim,”
diye devam etti Karnon. “Ne de olsa zayıf zayıfı çeker...”

Annemi kurtaramamıştım ve bunun eşime olmasını en-
gelleyememiştim ama intikam almakta her zaman iyi ol-
muştum.

Büyüm yükseliyor, yükseliyor...

Parçala. Öldür. İçgüdülerim bana haykırıyordu.

“Gerçi inlemeleri hoşuma gitmişti...”

Parçala. Öldür.

Karnon hüsrana uğramış bir şekilde hırladıktan sonra sa-
bırsızlıkla büyüsunü bana doğru fırlattı. Hayalet pençeleri
kıyafetlerimi parçalayıp tenimi kesti.

Callie, “Hayır,” diye homurdandı zayıf bir sesle.

Yaralarımın sıcak kan damlıyordu. Neredeyse hiç his-
setmedim.

Parçala. Öldür.

Gücüm artarak damarlarımda uğulduyordu. Annemin cansız yüzü gözlerimin önünden geçti. Callie'nin zayıf, kanlı yüzü ise bana bakıyordu.

Öfkem midemin derinliklerinde kıvrıldı. Cildimin altında birikerek havayı doldurdu, ışığı karanlığa çevirip odayı gölgelerle doldurdu.

Karnon'un gözlerinde bir korku parıltısı gördüğümde, Fauna Kralı geriye doğru sendeledi.

Evet, ben canavarların bile korktuğu bir şeyim.

Kurbanlarımdan her biri, her zaman, en nihayetinde benden korkardı. Duygusuz olduğumdan ya da kanlı sporlardan hoşlandığım için değil, varlığımın ardındaki tek basit gerçeği anladıkları için...

Ben öldürmek için yaratılmıştım.

Oda hiç ışık kalmayana kadar, atalarımın içinden sürünerek çıktığı ilkel boşluktan başka hiçbir şey kalmayana kadar karardı.

"Karanlıkta göremeyeceğimi mi sanıyorsun?" dedi Fauna Kralı.

Gülümsediğimde boşluk da benimle birlikte gülümsedi.

"Karanlık benim."

Gücüm içimde patlayarak odada dalgalandı ve yoluna çıkan her şeyi yok etti. Fauna Kralı'nı ve sarayın duvarlarını buharlaştırdı. Mobilyaları parçaladı, camları kırdı, çatıları söktü. Sarayın arazisinde, karanlığımın ağına takılan herhangi bir Fauna perisi, karanlığım onları yutarken olgunlaşmış meyveler gibi patlıyordu.

Büyüm başka bir korumayla karşılaştığında tamamen ortadan kalkıp gölgelerimin içeri girmesine izin verdi. Bir anda sarayın altında koca bir yeraltı hapishanesini ve içinde esir tutulan yüzlerce kadını fark etmiştim. Karanlığım işini yapıp hapishane gardiyanlarını parçalıyordu.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitti.

Gücüm içime dönerken başımı eğdim. Bu çetin sınavdan sağ kurtulanlar yalnızca Callie ve tutsak kadınlardı. Diğer herkes büyü ve toza dönüşmüştü.

Başımı kaldırdığımda bakışlarım kanlar içindeki eşimin gözlerini buldu. “Fauna Kralı artık yok.”

BÖLÜM 25

Gelecek, Şimdi

Günümüz

SAAT GEÇ OLMUŞTU ama burada, Gece Krallığı'nda bunun bir önemi yoktu. Gökyüzü her zaman olduğu gibi karanlıktı ve yıldızlar her zaman olduğu gibi ısıltı ısıltı parlıyordu.

Kraliyet süitinde, yanımda eşimle birlikte yatıyordum.

Callie'ye baktım. Siyah saçları etrafına yayılmıştı, gözleri kapalıydı ve uykusunda dudakları aralanmıştı. Ağzından hafif bir iç çekiş kaçtı.

Başkasını bu kadar önemsemek neredeyse dayanılmazdı. Aklıma Callie'yi uyandırmak geldi, böylece içine girip onu etrafımda hissedebilirdim.

Yuvarlak kulakmemelerinden birinin izini sürmekle yetindim.

Eşimin yatağında güvende olduğunu gördüğüm için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

...doğru değil...

...her zaman yatağında olduğu her lanet geceye şükrediyorsun...

Dudaklarım kıvrıldıktan sonra ifadem daha kasvetli bir şeye dönüştü.

Neredeyse onu kaybediyordum.

Şimdi bile, Flora Kraliçesi'nin kutsal meşe ormanındaki görüntüsünü, Ruh Hırsızı'nın açtığı bıçak yarısından kanlar akarken özünün benden gitgide uzaklaştığını net bir şekilde hatırlıyordum. Birkaç korkunç saniye boyunca, eşimin ölmüş olma ihtimaliyle boğuşmak zorunda kalmıştım.

Eğer ona leylak şarabı vermiş olmasaydım...

Şimdi bile içimden küçük bir ürperti geçiyordu. *Bu dayanılmazdı.* Üstelik yaşamak için kaç yüzyılım kaldığını düşünürsek, onları yalnız geçirmeyi hayal etmek imkânsızdı.

Başparmağım altdudağına dokunarak uykusunda mırıldanmasına neden oldu.

Artık yalnız geçirmek zorunda değildim.

Onu almıştım, onu sahiplenmiştim ve şimdi onu koruyacaktım. Leylak şarabını tattığında, iksir ona hem sonsuz yaşam vermiş hem de bir zamanlar uyumsuz olan iki büyüyü uyumlu hale getirmişti. Bizi birbirimize bağlayan ip şimdi bile yüreğime işliyordu. Bu ip aracılığıyla Callie'nin gücünü, sireninin bana seslendiği karanlık ve çekici notaları duyabiliyordum.

Balkondan gelen bir ses beni aniden yataktan kaldırdı. Bir gömlek ve pantolon giyip dışarı çıkan kapılara yönelirken kanatlarım arkamda açılmıştı. Kısa bir süre önce, öl-

memiş babamın kırdığı kanatlar. Kanatlarım iyileşmişti ama anısı hâlâ tazeydi.

Tam da olması gerektiği gibi tamamen boş olan balkona çıkıp korkuluklara yaslandım.

Gölge Kral Galleghar Nyx hâlâ dışarıdaydı. Yıllar önce cesedinin neden elementlere karşı dayanıklı olduğunu sorgulamadığım için ne kadar da aptaldım. Ona karşı o kadar nefretle dolmuştum ki, hislerimin muhakeme gücümü bulandırmasına izin vermiştim.

Şimdi de bedelini ödemeye başlıyordum.

Birkaç dakika daha dışarıda durup etrafıma yayılan solgun binaları inceledim.

Somnia'nın üzerine doğal olmayan bir sessizlik çökmüştü. Ensem karıncalandı.

...*O...Burada...*

Arkamı dönüp içeri girerken gölgelerim içimde dalgalanıyordu.

Kim?

.....

Yatak odasına girdim ve işte o zaman, onu gördüm.

Callie'nin üzerinde bir gölge belirmişti, karanlık bir kol onun saçını okşamak için uzanıyordu.

Öldür. Bu düşünce içgüdüselidi.

Karanlığım özgür kaldı. Gölgenin etrafını sararak odayı boydan boya taradı. Tüm büyümlü şeylerde olduğu gibi, büyümlün yarattığı yutmasını bekledim ama yapmayacaktı.

O... yapamazdı.

O şey, sanki farklı bir yerden geliyormuş gibi ince, boş bir sesle kıkırdadı ve sonra gitti.

Gördüklerimi anlamlandırmak için yalnızca birkaç saniyem oldu. Sonrasında, sessiz gece artık hiç de sessiz değildi.

Binlerce çığlık sessizliği bozmuştu. Kalenin derinliklerinden geliyorlardı, çığlıklar yeri sallıyordu.

Gölgeler onaylayamadan önce bile ne olduğunu anlamıştım.

Uyuyan kadınlar uyanmıştı.

